Tác giả: Matt Allen
Người dịch: NK Media Team

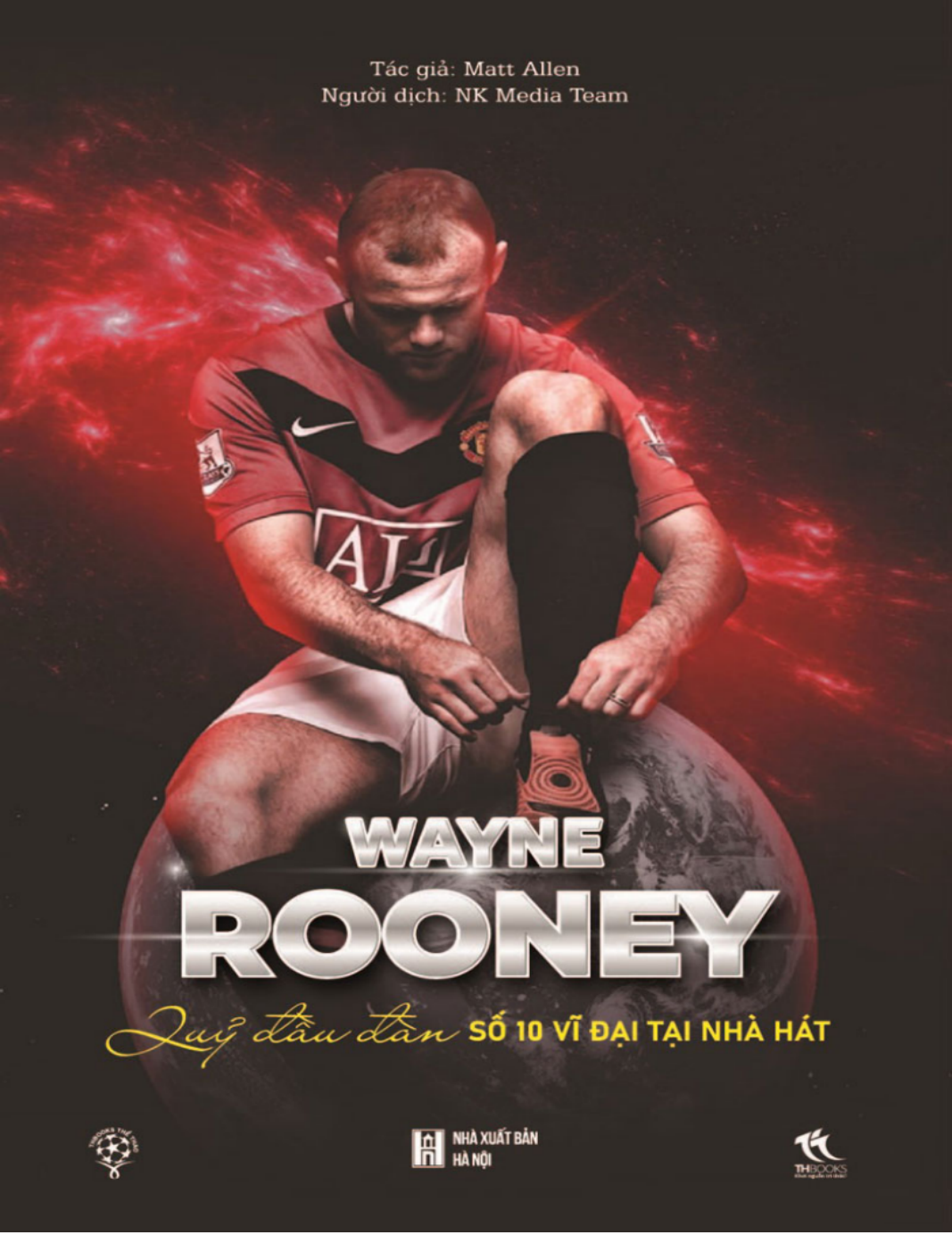

WAYNE ROONEY

Quỷ đầu đàn SỐ 10 VĨ ĐẠI TẠI NHÀ HÁT

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI

THBOOKS

Duong Kobo's Book Club

Tủ sách Kỹ thuật số
dành cho
Kindle & Kobo

SCAN TO JOIN

Có rất nhiều người đã giúp đỡ và làm việc cùng để biến giấc mơ Premier League của tôi trở thành hiện thực. Trên hết, cha mẹ và gia đình đã đóng một vai trò quan trọng trong việc đưa tôi đến vị trí ngày hôm nay.

Tất cả các huấn luyện viên và nhà quản lý mà tôi đã làm việc cùng kể từ khi còn là một chàng trai trẻ, người đại diện Paul Stretford và các cộng sự đồng hành với ông ấy, toàn thể đồng đội cũng như bạn bè của tôi ở trong lẫn ngoài sân cỏ: cảm ơn mọi người vì đã ở đó. Nhưng qua quá trình thực hiện cuốn sách này và nghiền ngẫm về những thăng trầm của 10 năm qua, có hai người cần thiết phải nhắc riêng.

Gửi đến vợ tôi, Coleen, cảm ơn vì đã ở đó để trải qua những cay đắng và ngọt bùi; em sẽ không bao giờ biết tình yêu và sự hỗ trợ của em có ý nghĩa như thế nào đối với anh. Còn Kai, con trai, là người đầu tiên bố nghĩ đến vào buổi sáng và cũng là người sau cùng nở nụ cười với bố vào cuối ngày.

Tôi yêu cả hai rất nhiều, họ là nguồn cảm hứng và động lực của tôi mỗi ngày.

Cảm ơn vì tất cả.

Thân ái

Wayne (và bố) xxx

Lời tựa

Rất nhiều người đã nhướng mày khi tôi thuyết phục Ban giám đốc Manchester United duyệt chi hàng triệu bảng, nhằm cố gắng "cuỗm" Wayne Rooney khỏi Everton.

Chàng trai này chỉ mới 18 tuổi nhưng đã thể hiện một tài năng hiếm có trong hai năm đầu ở đội Một Everton.

Các nhân viên thầm lặng của Everton đã làm một công việc tuyệt vời, chăm sóc cầu thủ trẻ trong học viện của họ cho đến ngày cậu ấy ra mắt đội Một, chỉ vài tuần trước sinh nhật thứ 17.

Rất lâu trước khi cậu ta cúi chào các đàn anh, tất cả mọi người trong trận đấu đó đều đã nhận thức rõ rằng, Everton đã khai quật được một viên ngọc thô và không mất nhiều thời gian để đưa cậu ấy ra sân khấu lớn.

Everton là câu lạc bộ của Wayne khi còn là một nam sinh, vì vậy, chúng tôi có thể tưởng tượng cậu ấy cảm nhận như thế nào khi khoác lên chiếc áo xanh hoàng gia danh tiếng, và chạy ra ngoài giữa đám đông hò hét tại Goodison Park.

Không có gì ngạc nhiên khi cậu ấy bước lên đội Một với một chút xôn xao. Wayne Rooney được sinh ra để chơi bóng, và rõ ràng ngay từ đầu đã cho thấy, tương lai của cậu ấy được đảm bảo là một nhân vật chính trong các trận cầu.

Chúng tôi không ảo tưởng rằng sẽ mất bất cứ thứ gì ngoại trừ một tấm séc rất lớn, nếu chúng tôi muốn lôi kéo Everton chấp thuận để Wayne thực hiện chuyến đi ngắn trên đại lộ M62.

Tôi cho rằng mọi người đều có giá của họ và cuối cùng chúng tôi xoay xở để đi đến một thỏa thuận với Everton, nhằm đảm bảo các dịch vụ cho cầu thủ trẻ xuất chúng nhất thế hệ của cậu ấy.

Không nghi ngờ gì, đó là một số tiền khổng lồ mà chúng tôi đã trả cho một cầu thủ vốn dĩ còn chưa đủ điều kiện đi bầu cử, nhưng chúng tôi biết mình đang làm gì.

Thường thì một cầu thủ xuất hiện như thể tay đua chắc chắn đạt được đẳng cấp của cầu thủ chuyên nghiệp, và Wayne Rooney là một trong số ấy.

Đó không phải là một canh bạc, đó là một khoản đầu tư vào tương lai, và chắc chắn rằng, trong những năm sau đó, chàng trai đến từ Croxteth đã trả lại gấp nhiều lần số tiền đội từng chi ra.

Nếu ai đó còn hoài nghi về quyết định của chúng tôi, thì nó gần như lập tức tan biến khi cậu ấy lập hat-trick ngay trong trận ra mắt vòng bảng Champions League tại Old Trafford, với câu lạc bộ Fenerbahçe từ Thổ Nhĩ Kỳ. Đó là khởi đầu cho một sự đền đáp sớm!

Tôi sẽ không phiền nếu cậu ấy mất hàng tuần để ghi bàn thắng đầu tiên cho đội bóng, nhưng phải nói là tôi đã rất vui khi cậu ấy đã sút tung lưới theo phong cách cổ điển.

Sự kình địch giữa Manchester và Liverpool đã lưu danh qua nhiều năm, nhưng đây là một Scouser [người vùng Liverpool], người đã ngay lập tức được kết nạp vào gia đình Mancunian.

Đó chỉ là vài dòng đầu trong một câu chuyện kỳ diệu đã mở ra sự nghiệp của cậu ấy tại Manchester United. Người đã trở thành một trong những trụ cột của câu lạc bộ và thường được công nhận là cầu thủ giỏi bậc nhất kỷ nguyên Premier League lẫn Champions League.

Wayne cũng đã giải quyết những vấn đề về tính kỷ luật mà bản thân gặp phải khi còn là một cầu thủ trẻ. Từng bị coi là bốc đồng và luôn có xu hướng vướng vào rắc rối với các huấn luyện viên trưởng, cậu ấy giờ đây đã là một phiên bản cách tân, người đặt ra tiêu chuẩn cho phần còn lại của đội.

Cần có cá tính mạnh để vượt qua một số đặc tính cá nhân, nhưng cậu ấy đã đào sâu và loại bỏ những gì là một phần phản tác dụng trong bản ngã của mình.

Sau đó có một chút lung lay từ cậu ấy vào mùa thu năm 2010, khi đã thông báo rằng muốn thu dọn và rời khỏi Old Trafford.

Tôi bị sốc nhưng không một chút thất vọng và chẳng mất nhiều

thời gian để giải quyết vấn đề nhỏ đó, đủ sớm để cậu ta đặt bút lên bản hợp đồng gia hạn.

Tôi không định kể cuộc nói chuyện giữa chúng tôi trong các buổi thảo luận vào lúc đó, nhưng tôi đã biết ngay từ đầu rằng trái tim cậu ấy vẫn thuộc về Manchester United, và không sứt mẻ gì khi chúng tôi chỉ ra suy nghĩ sai lầm của cậu ấy. Wayne Rooney nắm lấy nó để khắc phục bản thân, tạo nên một chỗ đứng rất đặc biệt trong lịch sử Manchester United.

Cậu ấy bắt đầu xô đổ các kỷ lục lâu năm ở câu lạc bộ, và với độ tuổi đó, trước khi đến thời điểm kiệt sức, không có giới hạn cho những gì Wayne có thể chạm tới được.

Tôi nghĩ rằng mình đã đưa ra một hoặc hai quyết định tuyệt vời trong quãng thời gian gắn bó với bóng đá - và cả một vài thứ khiến tôi muốn quên! Nhưng không nghi ngờ gì, chữ ký của Wayne Rooney từ Everton là sáng suốt nhất trong số đó.

Sir Alex Ferguson

Mở đầu

Bùm!

Mọi thứ trở nên điên loạn, chóng vánh.

Rồi cảm giác đó bắt đầu - một khoái cảm thỏa mãn không thể tin nổi mà tôi có được, khi ghi bàn ở Premier League. Giống như cảm giác mỗi khi tôi đập một quả bóng golf tuôn ra khỏi mặt gậy, và nhìn nó nhỏ giọt lên thảm màu xanh lá.

Đó là một đỉnh cao - một cơn sốt quyền lực điên cuồng.

Đó là một con sóng xúc cảm - nhưng nó đưa tôi đến trạng thái không giống bất kỳ thứ gì khác.

Cái cảm giác ghi một bàn cho Manchester United thật kỳ vĩ, ích kỷ và gàn dở. Tôi nghĩ nếu những cảm xúc đó được đóng chai, tôi có thể là thức uống năng lượng tốt chưa từng có.

Sau một quãng bồi hồi, tôi đang ở tốc độ bình thường trở lại, tôi bừng tỉnh.

Mọi thứ đều rõ nét: âm thanh đó, một tiếng rống đủ lớn để đinh tai, như máy bay cất cánh; đôi chân tôi nhức mỏi, mồ hôi lăn dài trên cổ, bùn trượt trên bộ áo đấu. Mỗi lúc một ồn hơn; nó quá lớn, nó ở ngay trên đầu tôi. Ai đó đang nắm lấy áo tôi, trái tim tôi nhảy khỏi lồng ngực. Đám đông đang hát vang tên tôi:

“Rooney!”

“Rooney!”

“Rooooo-neeee!”

Không có cảm giác nào trên thế giới này tuyệt bằng.

Sau đó, tôi ngước lên và nhìn bảng tỷ số.

Ngày 12 tháng 2 năm 2011

United - City: 2 - 1

Ghi bàn!

Rooney, phút 77

Tôi là ai và tôi đã trải qua những gì để trở lại là chính mình trong chốc lát, mê đắm, giống như một võ sĩ quyền anh đang bừng tỉnh sau khi hít tuýp muối tăng hưng phấn. Tôi là Wayne Rooney. Tôi đã chơi bóng ở Premier League kể từ năm 2002 và tôi vừa ghi bàn trong trận derby Manchester - có lẽ là trận đấu quan trọng nhất mùa giải với những người hâm mộ nửa đỏ của thành phố. Một bàn thắng đặt những người hàng xóm ồn ào của chúng tôi vào vị thế khác, nơi họ thuộc về. Pha làm bàn để nhắc nhở họ rằng United có bề thế lịch sử và thành công hơn họ lúc này. Pha làm bàn để cảnh báo phần còn lại của đất nước mà chúng tôi đang trên đường chinh phục chức vô địch Premier League.

Bàn thắng đỉnh nhất sự nghiệp của tôi

Khi đứng dang rộng hai tay, ngửa đầu ra sau, tôi có thể cảm thấy từ phía sau là nỗi căm ghét của những người hâm mộ City, nó giống như dòng tĩnh điện. Sự lăng mạ, tiếng gào thét và chửi rủa dội vào tôi. Họ giơ ngón tay giữa về phía tôi, mặt đỏ bừng. Tất cả họ đều bị kích động, nhưng tôi không quan tâm. Tôi biết họ ghét tôi ra sao, họ tức giận như thế nào. Tôi hiểu nguồn cơn đó từ đâu, bởi tôi vẫn nếm trải những cảm xúc tương tự bất cứ khi nào tôi thất bại.

Lần này, họ bị tổn thương, còn tôi thì không.

Tôi biết chẳng gì tuyệt hơn thứ này.

Tôi đã ghi được hàng trăm bàn thắng trong suốt thời gian chinh chiến ở Premier League cùng United và Everton; ghi bàn tại giải quốc nội, đấu cúp, trận chung kết, giao hữu vô thưởng vô phạt, trận đấu tập. Nhưng pha lập công này đặc biệt hơn cả.

Khi chạy trở lại vòng tròn trung tâm, tai vẫn còn ù và tôi tiếp tục trở lại trạng thái đó. Điều này thật nực cười, biết thế, nhưng tôi e rằng mình sẽ không bao giờ cảm thấy như thế một lần nào nữa. Tôi muốn nhớ về những gì đã xảy ra, để hồi tưởng lại khoảnh khắc

ấy vì nó thật tuyệt.

Chúng tôi đã phải chịu áp lực, tôi biết điều đó, tỷ số hòa 1-1, thế trận thực sự chặt chẽ. Trong những giây trước khi làm bàn, tôi cố gắng trả bóng lại cho đồng đội trên hàng công, Dimitar Berbatov - một bản đúc của Andy Garcia trong Bố già phần III; nguy hiểm như chính Andy Garcia - nhưng cú chạm của tôi quá mạnh. Tôi dùng thừa lực. Tim tôi giật nảy lên trong lồng ngực.

City có thể thoát ra từ đây.

May mắn thay, Paul Scholes - anh bạn mà chúng tôi gọi là bộ điều hướng vệ tinh, vì những đường chuyền gần như được điều khiển bằng máy tính của anh ấy, tiền vệ có lẽ là xuất sắc nhất từng chơi ở Premier League - đã đón lõng quả bóng và chuyền nó cho Nani, cầu thủ chạy cánh của đội đang ở rìa vòng cấm.

Cậu ấy thực hiện vài nhịp chạm, dẫn bóng bằng ngón chân, lướt trên mặt cỏ như một vũ công trong chương trình "Strictly Come Dancing", hơn là một cầu thủ bóng đá. Rồi Nani tung một đường chuyền vượt qua hàng phòng ngự của City và hướng về phía tôi, quả tạt của anh làm lệch nhịp một hậu vệ, bóng dần đi chậm lại.

Tôi thấy một khoảng trống mở ra trong vòng cấm, giữa bộ đôi trung vệ hộ pháp Lescott và Vincent Kompany của City. Tôi di chuyển và sẵn sàng đón đường chuyền sắp tới. Chạy vào khoảng không vài mét, đoán xem quả bóng sẽ hạ cánh ở đâu, các giác quan của tôi đang hoạt động khắp nơi.

Thật khó giải thích với những ai chưa bao giờ thi đấu hoặc cảm thấy áp lực khi phải trình diễn trước đám đông, nhưng chơi bóng ở Old Trafford giống như chạy vòng quanh trong một quả bubble. Nó thực sự bí bách, ngột ngạt.

Tôi có thể ngửi thấy mùi cỏ, tôi có thể nghe thấy đám đông, nhưng tôi không thể biết bài gì đang được hát. Mọi thứ đều bị bóp nghẹt, giống như khi tôi ở dưới nước trong hồ tắm nước nóng: Tôi có thể nghe thấy tiếng la hét và té nước từ mọi người xung quanh, nhưng không có gì là rõ ràng, tôi không thể nhận ra bất kỳ giọng nào. Tôi thực sự không thể nghe thấy những gì mọi người đang thét.

Trên sân cỏ cũng vậy. Tôi có thể nghe thấy một số âm thanh nhất định khi trận đấu chậm lại trong giây lát. Chẳng hạn như khi tôi thực hiện một quả phạt góc hoặc pha đá phạt và có một tiếng ùng ục lạ kỳ của 20.000 chiếc ghế lò xo bung lên ở một góc sân phía

sau tôi. Như thể tôi đứng trên quả bóng, mọi người chồm dậy, vươn cổ xem. Nhưng chẳng mất bao lâu, tiếng ồn lại bị chặn. Sau đó, tôi trở lại dưới nước. Trở lại trong quả bubble.

Trái bóng đang đến với tôi.

Sự chệch hướng đã thay đổi quỹ đạo đường chuyền của Nani, đưa bóng đi cao hơn tôi nghĩ, điều này giúp tôi có thêm một giây để vào vị trí, lấy lại thăng bằng và định thần: Tôi đang thử điều này. Hai cẳng tôi rã rời, nhưng bằng tất cả sức lực từ phía sau gót, tôi vung chân phải lên không trung cao hơn cả vai để tung cú đá quá đầu, một màn vô-lê lộn nhào. Tôi biết đó là một cú đá được ăn cả ngã về không, thứ sẽ khiến bản thân trở nên thật ngớ ngẩn nếu chổng vó.

Nhưng không!

Tôi tiếp xúc chuẩn với quả bóng và nó phóng vào góc cao. Tôi cảm nhận được điều đó, nhưng không nhìn thấy nó. Khi tôi xoay người giữa không trung, dù cố gắng theo dõi đường bay từ cú đá của mình, tôi không thể nhìn thấy bóng đã bay đi đâu, nhưng tiếng rống đột ngột của sự huyên náo cho tôi biết mình đã làm bàn. Tôi lăn qua và thấy Joe Hart, thủ môn của Man City đứng chôn chân, hai tay dang rộng kiểu như không thể tin nổi; ở phía sau, quả bóng đang lập bập xoay tròn trong khung thành.

Nếu chơi bóng như thể đang ở dưới nước, thì việc làm bàn giống như bay lên không trung.

Tôi có thể thấy và nghe được tất cả, mọi thứ đều vô cùng rõ ràng. Những khuôn mặt trong đám đông, hàng vạn người đang hò hét và hớn hở. Những người đàn ông nhảy cẫng lên như những đứa trẻ. Trẻ em thì la hét, vẫy cờ với niềm mê thích. Mọi hình ảnh đều sắc nét. Tôi thấy màu áo bib của các nhân viên an ninh trên khán đài. Tôi có thể thấy những tấm biểu ngữ được treo trên khán đài Stretford End: "Mỗi Manc là một tín đồ ti vi"; "Một tình yêu". Nó giống như chuyển từ màn hình trắng đen sang màu, với tiêu chuẩn độ nét cao chỉ bằng một cú nhấn vào điều khiển.

Trong đám đông, mọi người đang mất trí; họ nghĩ trận này gần như đã thắng.

Từ suýt để mất bóng đến bàn thắng ấn định vào góc cao: thật đáng sợ khi nhận ra ranh giới ở bóng đá đỉnh cao rất hẹp. Trong một thời gian dài, sự khác biệt giữa chiến thắng và thất bại rất mong manh. Đó là lý do tại sao đây là môn thể thao đỉnh nhất thế

giới.

*

* *

Chúng tôi kết thúc trận đấu với tỷ số 2-1. Sau đó, mọi người tập trung quanh tôi trong phòng thay đồ, họ muốn nói về bàn thắng. Nhưng tôi đã rã rời, kiệt sức; tất cả đều đã trút hết trên sân, với cú đá trên không. Phòng thay đồ đang xôn xao; Rio Ferdinand đang xuýt xoa.

"Chà", anh ấy nói.

Patrice Evra, hậu vệ cánh của chúng tôi gọi đó là "tuyệt phẩm".

Sau đó, huấn luyện viên trưởng đi vào phòng thay đồ, trong chiếc áo khoác đen lớn; trông ông thật phấn khích. Ông đã hò hét, hò hét và hò hét trên các đường biên của Old Trafford trong hơn một phần tư thế kỷ; ông đã quán xuyến và truyền cảm hứng cho một số cầu thủ vĩ đại nhất lịch sử Premier League. Ông đã ký hợp đồng đưa tôi đến câu lạc bộ lớn nhất thế giới. *Sếp của câu lạc bộ thành công nhất trong bóng đá hiện đại.*

Ông đi vòng quanh chúng tôi và bắt tay tất cả như cách ông vẫn làm sau mỗi trận thắng. Tôi biết đến điều này kể từ ngày ký hợp đồng với United. Thật may, tôi đã có rất nhiều cái bắt tay.

Ông cho tôi biết: "Khoảnh khắc tuyệt diệu, Wayne, bàn thắng rất cừ."

Tôi gật đầu. Tôi quá mệt để đáp lời, nhưng nếu có thể, tôi sẽ không nói bất cứ điều gì.

Đừng hiểu sai ý tôi, không gì tốt hơn việc huấn luyện viên trưởng nói làm rất tốt - nhưng tôi không cần. Tôi biết khi nào mình đã chơi tốt và tệ. *Tôi không nghĩ nếu huấn luyện viên trưởng nói tôi đã chơi tốt, tức là tôi đã chơi tốt.* Tôi hiểu trái tim mình mách bảo gì.

Sau đó, ông nói rằng đó là bàn thắng đẹp nhất mà ông từng thấy tại Old Trafford. Ông đã ở câu lạc bộ này đủ lâu và chứng kiến nhiều tay săn bàn cừ khôi đến và đi trong triều đại của mình.

Huấn luyện viên trưởng chịu trách nhiệm về mọi thứ và ông kiểm soát cảm xúc lẫn thể chất của các cầu thủ tại Manchester United. Trước trận đấu, ông công bố đội hình thi đấu và đôi khi tôi có

cùng một cảm giác lo lắng, thứ mà tôi từng trải qua mỗi khi huấn luyện viên ở trường ghim danh sách xuất phát vào bảng thông báo. Trong suốt một trận đấu, nếu chúng tôi bị dẫn bàn nhưng chơi tốt, ông ấy hô hào chúng tôi cứ tiếp tục. Ông biết sự cân bằng đang đến. Ông thôi thúc chúng tôi chiến thắng. Rồi một lần, tôi biết đội sẽ thắng bởi hai hoặc ba bàn ở hiệp một và ông đã nổi điên khi chúng tôi ngồi xuống trong phòng thay đồ.

Chúng ta đang chiến thắng. Có chuyện gì với ông ấy vậy?

Rồi tôi hiểu ra.

Ông không muốn chúng tôi tự mãn.

Giống như hầu hết các huấn luyện viên trưởng, ông đánh giá cao bóng đá đẹp, nhưng ông còn đề cao những người chiến thắng hơn. Mong muốn chiến thắng của ông lớn hơn ở bất cứ ai mà tôi từng biết, và điều đó ảnh hưởng lên tất cả chúng tôi.

Điều buồn cười là, tôi nghĩ chúng tôi khá giống nhau. Cả hai có một quyết tâm lớn để thành công và điều đó có rất nhiều liên quan đến nền tảng giáo dục của chúng tôi. Khi còn nhỏ, chúng tôi đã được bảo rằng nếu muốn làm tốt, phải đấu tranh và nỗ lực hết mình vì nó. Đó là cách tôi được nuôi dưỡng. Tôi nghĩ ông ấy cũng vậy. Và khi chúng tôi giành được thứ gì đó, chẳng hạn như danh hiệu Premier League hoặc Champions League, chúng tôi đủ ngoan cố để bám vào thành công ấy. Đó là lý do tại sao chúng tôi rất cố gắng, để là những người trên đỉnh lâu nhất có thể. Mọi người bắt đầu xô đẩy nhau quanh một ti vi nhỏ ở góc phòng. Nó được đặt ở đó trong nhiều năm và các huấn luyện viên luôn bật nó để phát lại trận đấu, mỗi khi có một sự cố gây tranh cãi hoặc có thể là một tình huống thổi phạt đền không được đưa ra - và trong một vài trường hợp, huấn luyện viên trưởng cũng có thể chỉ ra với bất kỳ ai muốn nghe. Lần này, tôi muốn xem bàn thắng của mình. Mọi người cũng vậy.

Một trong những huấn luyện viên cầm cái điều khiển và tua đến phút thứ 77.

Tôi thấy cú chạm bóng thừa lực của mình, Scholesy chuyền cho Nani.

Tôi nhìn thấy quả tạt của cậu ấy.

Rồi tôi chăm chú, nó giống như một trải nghiệm kỳ lạ bên ngoài cơ thể, khi tôi tung mình lên không trung và sút mạnh bóng vào

mặt lưới. Nó có vẻ không giống thật.

Tôi nghĩ tất cả các cầu thủ bóng đá đi ngủ và mơ về những bàn thắng tuyệt vời: rê bóng quanh sáu người và phóng nó qua thủ môn hoặc bắn một quả vào từ khoảng cách 25 m. Ghi bàn từ một cú đá xe đạp chổng ngược là cách mà tôi luôn mường tượng.

Tôi vừa ghi một bàn thắng trong mơ tại trận derby Manchester.

"Chà", Rio lắc đầu và lần thứ hai nói như thế.

Tôi biết ý của anh ấy là gì. Tôi ngồi trong phòng thay đồ, mồ hôi vẫn nhễ nhại, cố gắng sống trong khoảnh khắc này càng lâu càng tốt, bởi những giây phút như thế rất hiếm. Tôi vẫn có thể nghe thấy những người hâm mộ United đang hò hát bên ngoài, như xát thêm muối vào City, và tôi tự hỏi đến khi nào mình sẽ lại có được một bàn đỉnh như thế.

*

**

Tôi đã chơi ở Premier League 10 năm nay. Có lẽ tôi đang ở lưng chừng sự nghiệp - thứ cảm giác kỳ lạ. Thời gian trôi qua thật nhanh. Nó làm tôi bận lòng một chút, nhưng tôi vẫn cho rằng những năm tháng đẹp nhất của bản thân đang ở phía trước, rằng còn rất nhiều điều nữa sắp tới. Có vẻ như chỉ năm phút trước, tôi đã có trận ra mắt cho Everton trước Tottenham vào tháng 8 năm 2002. Các cổ động viên của Spurs đã tập trung ở một góc khán đài của Goodison Park. Khi tôi chạy vào sân, họ bắt đầu hát về tôi:

"Cậu là ai?"

Bất cứ khi nào tôi chạm vào bóng:

"Cậu là ai?"

Họ không hát như thế với tôi nữa. Thay vào đó, họ chỉ la ó, chửi bới, lăng mạ và sỉ vả tôi. Buồn cười thật!

Trong 10 năm kể từ khi ra mắt, tôi đã làm được rất nhiều điều. Từ năm 2002 đến 2004, tôi chơi cho Everton, đội bóng mà tôi cổ vũ khi còn là một cậu bé. Tôi đã trở thành cầu thủ trẻ nhất đại diện cho tuyển Anh vào năm 2003, trước khi Theo Walcott của Arsenal có được kỷ lục đó. Năm 2004, tôi ký hợp đồng với Man United với mức phí hơn 25 triệu Bảng và trở thành cầu thủ ghi nhiều bàn

thắng nhất Premier League cho câu lạc bộ. Trong cùng năm, tại giải vô địch châu Âu, các cầu thủ Anh đặt cho tôi biệt danh "Wazza"; cách gọi như đã gắn chặt.

Tôi đã giành được 4 chức vô địch Premier League, 1 chức vô địch Champions League, 2 League Cup, 3 FA Community Shield và 1 FIFA Club World Cup. Tôi đã ghi hơn 200 bàn thắng cho câu lạc bộ và đội tuyển quốc gia, đồng thời bị đuổi khỏi sân 5 lần. Sẽ là lừa dối nếu tôi nói với bạn rằng tôi không yêu từng phút đó. Thôi, được rồi, có thể không phải những tấm thẻ đỏ và án treo giò, nhưng mọi thứ khác đúng là như vậy.

Điều buồn cười là, tôi vẫn cảm nhận được sự phấn khích và hưng phấn như đã từng diễn ra vào đêm trước màn ra mắt giải đấu, trong màu áo Everton hồi năm 2002. Ngày trước trận đấu, dù sân nhà hay sân khách, luôn có cảm giác như đêm Giáng sinh. Khi đi ngủ, tôi sẽ thức giấc 2 hoặc 3 lần trong đêm và lăn qua lăn lại để canh đồng hồ báo thức .

Chậc. Lúc này mới là 2 giờ sáng.

Bồn chồn và sự mong đợi đã ở đó cho đến giây phút chúng tôi vào trận.

Tuy nhiên, tôi đã phải trả giá. Về mặt thể chất, tôi đã bị hành hạ một chút trong những năm qua; bị chèn ép bởi các trung vệ khổ "Người máy biến hình", hay cơ bắp của tôi bị dập nát do những cú ngã lên, đẩy vai, tắc bóng một mất một còn, ngày qua ngày, chúng khiến tôi bị bầm dập.

Khi tôi thức dậy vào buổi sáng sau một trận đấu, tôi phải vật lộn để đi được trong nửa giờ đầu tiên. Hơi nhức. Không có tình trạng này khi tôi còn là một thanh niên. Tôi nhớ đôi khi kết thúc buổi tập hoặc thi đấu với Everton và United, tôi muốn chơi thêm nữa. Có một sân nhỏ trong vườn và tôi thường chơi trong đó với bạn bè. Sau khi tập luyện với Everton, tôi thường chơi thêm ở một trung tâm giải trí địa phương, hoặc chúng tôi thường đá bóng trên đường phố ở Croxteth, thuộc Liverpool, nơi tôi lớn lên với mẹ, bố cùng các cậu em trai Graham và John. Có một nhà trẻ đối diện với nhà tôi. Thời điểm nó đóng cửa trong ngày, họ sẽ đóng một số cửa chớp để tạo ra một khung thành hữu ích. Tôi thích chơi ở đó. Sau khi ra mắt đội tuyển Anh vào năm 2003, tôi đã được chụp cảnh đang đá quả bóng vào nhà trẻ đó trong màu áo tuyển Pháp.

Bóng đá đã có một tác động lớn đến cơ thể của tôi, vì tôi thi đấu

dựa trên tốc độ và sức mạnh. Cường độ cao. Là một tiền đạo, tôi cần phải hoạt động chăm chỉ mọi lúc. Tôi cần phải sắc bén, đồng nghĩa là thể lực của tôi phải bền bỉ để chơi tốt. Có lẽ sẽ khác nếu tôi là một hậu vệ cánh. Tôi có thể ẩn mình một chút, thực hiện ít pha chạy vào phần sân của đối phương hơn và nhanh chóng rời khỏi đó. Là một tiền đạo của Manchester United, không có chỗ cho sự ẩn mình. Tôi phải làm việc siêng năng nhất có thể, nếu không, huấn luyện viên trưởng sẽ rút tôi khỏi sân hoặc cho tôi ngồi ngoài ở trận tiếp theo. Không có chỗ cho thất bại hay vị trí thứ hai tại câu lạc bộ này.

Nếu có một mặt trái nào trong cuộc đời tôi thì đó chính là áp lực của việc sống trong mắt công chúng. Tôi chỉ muốn một ngày không ai biết đến tôi, để có thể làm những việc bình thường, đi đến các cửa hàng và không bị mọi người nhìn chằm chằm hay chụp ảnh.

Thậm chí, chỉ cần có thể đi chơi đêm với bạn bè và không bị ai chỉ trỏ cũng thật tuyệt. Vào một ngày cuối tuần, trước khi các trận đấu bắt đầu, một số người bạn của tôi đến cửa hàng cá cược và đặt cược một chút. Tôi rất muốn được làm điều đó. Nhưng nhìn này, đó chỉ là những thứ nhỏ nhặt. Tôi biết ơn vì tất cả những gì bóng đá đã mang lại cho tôi.

Có một chút hoang tưởng: như bất kỳ cầu thủ nào khác, tôi sợ chấn thương làm kết thúc sự nghiệp. Tôi có thể đang ở phong độ tốt nhất trong cuộc đời và rồi vào ngày nọ, một pha tắc bóng tồi có thể khép lại hành trình của tôi trong môn thể thao này. Mọi chuyện qua rồi. Nhưng tôi nghĩ đó là rủi ro mà tôi chấp nhận với tư cách là một cầu thủ ở mỗi trận đấu. Tôi biết bóng đá là một hành trình ngắn ngủi đến nỗi một ngày nào đó, ở bất kỳ lứa tuổi nào, trận đấu đều có thể đột ngột rời xa mình. Nhưng tôi muốn được quyết định thời điểm bản thân ngừng chơi bóng, chứ không phải vì một công cuộc trị liệu hay cú đáp của đối phương.

Đừng hiểu lầm, nỗi sợ chấn thương hoặc thất bại chưa bao giờ tồn tại trong đầu tôi khi đang thi đấu. Tôi chưa bao giờ bị đứng hình trên sân bóng. Tôi luôn muốn thể hiện bản thân. Tôi luôn muốn thử mọi thứ. Tôi chưa bao giờ lo lắng về một trận đấu.

Tôi hy vọng chúng ta không thua cuộc đấu này.

Điều gì sẽ xảy ra nếu chúng ta bị đánh bại?

Tôi luôn tự tin rằng chúng tôi sẽ thắng trận, bất kể là tôi đang chơi

cho đội nào. Tôi chưa bao giờ thiếu tin tưởng vào một trận đấu bóng đá.

Tôi rất tự tin, hạnh phúc khi chơi ở bất cứ đâu trên sân. Tôi đã được đề nghị đá trung vệ khi United bị tổn thất bởi những chấn thương. Tôi thậm chí còn được đề nghị chơi hậu vệ cánh. Tôi cho rằng mình có thể ở đó và làm tốt nhiệm vụ, không vấn đề gì! Tôi nhớ Edwin van der Sar đã từng bị vỡ mũi trước Spurs và phải rời sân. Chúng tôi đã không có một thủ môn dự bị và tôi đã nghĩ về việc vào lưới nhặt bóng vì bản thân đã chơi ở đó trong vài buổi tập và tôi đã làm tốt. Trong trận đấu với Portsmouth tại FA Cup năm 2008, thủ môn Tomasz Kuszczak của chúng tôi đã bị đuổi khỏi sân và tôi muốn xuống thay, nhưng huấn luyện viên trưởng đã yêu cầu tôi phải ở lại hàng công, vì Pompey chuẩn bị thực hiện quả phạt đền. Tôi có thể nhìn ra quan điểm của ông ấy. Nếu bị lọt lưới, tôi không còn có thể ở phía trên để gỡ hòa.

Khi còn là một cậu trai, tôi nghĩ rằng mình có thể chơi bóng mãi mãi. Nhưng lúc này, tôi biết sẽ không thể kéo dài, điều buồn cười là tôi không quá lo lắng về việc kết thúc sự nghiệp, ngày mà tôi phải từ bỏ tất cả. Nếu đến giai đoạn mà tôi cảm thấy mình không thể hiện tốt như đã từng, tôi sẽ nhìn lại bản thân một cách trung thực. Tôi sẽ tìm hiểu xem liệu mình còn có khả năng tạo ra sự khác biệt trong các trận cầu đỉnh cao nhất. Tôi sẽ không quanh quẩn để giành giật những trận đấu lẻ tẻ ở Premier League. Tôi sẽ chơi bóng ở nước ngoài, có thể là Mỹ. Tôi rất thích được tham gia huấn luyện nếu có cơ hội.

Vấn đề là, tôi muốn được nhớ đến vì đã chơi tốt trong những đội bóng hay nhất, như United. Tôi muốn cháy hết mình trên sân Old Trafford, không phải nhạt nhòa trên ghế dự bị.

Đây chưa phải thời điểm tôi tính đến việc treo giày. Còn nhiều thứ để chinh phục. Tôi muốn có thêm nhiều chức vô địch, nhiều Champions League hơn - bất kỳ giải đấu nào United đang tham gia, tôi đều muốn chiến thắng.

Tôi rất thích giành các danh hiệu cho tập thể, vì có được thành tích cá nhân cũng tuyệt đấy, nhưng không bằng việc chinh phục những chiếc cúp cùng đồng đội. Và bất cứ điều gì tôi làm, tôi đều muốn nó tốt nhất có thể. Tôi không giỏi để trở thành một tay đua, bất kỳ ai đã thi đấu cùng tôi đều sẽ biết điều đó.

10 năm, với tôi đó là tất cả hoặc chẳng có gì ở Premier League.

Chương 1
Khao khát

10 năm ở Premier League. Tất cả các bàn thắng và danh hiệu, chấn thương và dự định đều được thúc đẩy bởi cùng một suy nghĩ: Tôi ghét thua cuộc. Tôi ghét cay ghét đắng điều ấy. Đó là cảm giác tồi tệ nhất từ trước đến nay và thậm chí một hoặc ba bàn thắng trong trận đấu cũng không thể khiến thất bại trở nên dễ chịu. Trừ khi tôi bước ra sân rồi trở thành người chiến thắng, nếu không thì các pha lập công đều vô nghĩa. Nếu United thua, tôi không quan tâm đến việc mình đã ghi được mấy bàn.

Khó chịu đến mức tôi thậm chí ghét luôn việc nghĩ về thất bại. Thứ này làm phiền tôi, nó văng vẳng trong đầu, nó không phải là lựa chọn cho tôi, nhưng khi điều đó xảy ra, tôi thua nó. Tôi tức giận, tôi điên tiết, tôi hét vào mặt đồng đội, tôi ném đồ đạc và tôi hờn dỗi. Thực tế là tôi ghét mình hành động theo cách này, nhưng tôi không thể kháng lại. Khi còn là một chàng trai, chơi các trận đấu với anh em bạn bè, tôi từng là một kẻ thua cuộc xấu tính và bây giờ tôi vẫn là một kẻ thua cuộc xấu tính, khi chơi cho United.

Không quan trọng tôi đang chơi ở đâu hay đối đầu với ai, tôi vẫn như vậy mỗi khi xỏ chân vào giày. Trong một buổi đấu tập tại Carrington trước trận hạ màn của mùa giải 2009-10, tôi nhớ mình đã bị đốn ngã hai lần trong vòng cấm. Tôi nhớ điều đó bởi vì nó làm tôi bận lòng rất nhiều.

Trọng tài là một trong những huấn luyện viên thể hình của chúng tôi, không đưa ra quyết định nào với tôi trong cả trận đấu và đội của tôi thua với một vài bàn. Khi tiếng còi mãn cuộc vang lên và những người còn lại quay về phòng thay đồ để thay quần áo, cười đùa cùng nhau, tôi lại nổi cơn thịnh nộ, đá những chiếc cone nấm tập luyện và đóng sầm những cánh cửa.

Điều này cũng giống như cuộc cạnh tranh của tôi bên ngoài sân

cỏ, tôi thường chơi game trên máy tính với các cầu thủ Anh khi đi làm nhiệm vụ quốc tế. Một lần, tôi thua một trận game FIFA và sau đó ném tay cầm điều khiển ngang phòng vì quá bức xúc với bản thân. Một tối khác, tôi chồm về phía trước và tắt máy khi đang chơi game vì biết mình sẽ thua. Mọi người nhìn chằm chằm vào tôi như thể tôi là một người tâm thần.

"Thôi nào, Wazza, đừng như vậy mà."

Điều đó còn làm tôi khó chịu hơn, cho nên tôi đuổi mọi người ra khỏi phòng và hờn dỗi một mình.

Tôi không chỉ mất bình tĩnh với đồng đội. Tôi cãi cọ với những người ở xa như Thái Lan và Nhật Bản khi chơi với họ trong một game bóng đá trực tuyến. Họ hạ tôi; tôi tranh luận với họ qua tai nghe liên kết người chơi trực tuyến. Tôi là một người đàn ông trưởng thành. Có lẽ tôi nên thả lỏng nhiều hơn một chút, nhưng tôi thấy khó có thể hạ nhiệt khi mọi thứ không như ý và ngoài ra, mọi người đều như thế trong gia đình tôi.

Chúng ta chết vì cạnh tranh. Chơi cờ, đánh quần vợt trên đường phố, bất kể trò nào từng chơi khi tôi còn là một cậu trai, chúng tôi đều cạnh tranh để giành chiến thắng. Và không ai trong chúng tôi thích thua cuộc.

Đôi khi tôi nghĩ đó là một điều tốt - tôi không cho rằng mình giống như một cầu thủ bóng đá, nếu tôi hạnh phúc khi giành được vị trí thứ hai. Tôi cần khát khao này để thúc đẩy khi thi đấu, giống như Eric Cantona và Roy Keane đã từng, khi họ còn ở United.

Họ đã có niềm đam mê trọn vẹn. Tôi cũng vậy, nó mang lại cho tôi một lợi thế, nó thúc đẩy tôi cố gắng nhiều hơn. Hai người đó không chịu chấp nhận thất bại. Chính xác là họ đã không có thêm nhiều bạn trên sân, nhưng họ đã có được rất nhiều danh hiệu. Tôi giống như thế. Tôi e rằng nhiều cầu thủ sẽ nói họ rất thích cạnh tranh với tôi trong quá khứ và tôi muốn nghĩ mình sẽ là một nỗi phiền muộn với những người tôi đối đầu. Tôi có lẽ cũng là một nỗi phiền muộn với những đồng đội, bởi khi United thua hoặc trông giống như sắp thua sau hiệp một, tôi điên lên trong phòng thay đồ.

Tôi hét lên và kêu la.

Tôi sút một quả bóng trong phòng.

Tôi ném đôi giày của mình xuống.

Tôi mất kiểm soát với đồng đội.

Tôi hét vào mặt mọi người và họ cũng hét vào mặt tôi.

Tôi không hét lên, kêu la và sút bóng khắp phòng vì không thích ai đó. Tôi làm điều ấy vì tôi tôn trọng họ và tôi muốn họ chơi tốt hơn.

Tôi không chịu được việc chúng tôi bị đánh bại.

Tôi thét vào mặt các cầu thủ, họ cũng thét vào mặt tôi. Tôi chẳng nghĩ quá nhiều khi làm ầm lên và không mong mọi người sẽ phiền lòng khi tôi phàn nàn họ. Đó là một phần của cuộc chơi. Vâng, đôi khi nó giống như một sự nguyền rủa, tức giận và ủ rũ khi tôi thua cuộc, nhưng đó là một động lực. Thứ khiến tôi trở thành cầu thủ như chính tôi.

Nỗi căm ghét thất bại trong tôi, dù là đứng thứ hai, đã bắt đầu từ Croxteth. Gia đình kiêu hãnh. Crocky là một nơi kiêu hãnh và không ai muốn bản thân hoặc gia đình họ bị xem thường trên đường phố nơi tôi sống. Gia đình tôi không khá giả, nhưng đủ sống qua ngày và các anh em tôi không được phép xem nhẹ bất cứ điều gì khi chúng tôi đang trưởng thành. Chúng tôi biết rằng nếu muốn thứ gì đó là phải cố mà đạt được và như tôi đã nói, những sự tưởng thưởng không đến dễ dàng. Tôi chắt lọc điều đó từ mẹ, bố, bà và ông. Tôi học được rằng nếu làm việc chăm chỉ, tôi sẽ kiếm được những phần thưởng. Nếu tôi cố gắng ở trường, tôi sẽ nhận được chiếc áo mới nhất của Everton - đội bóng mà cả gia đình tôi ủng hộ - hoặc một chiếc áo đấu mới nếu tôi cần. Đó là nơi manh nha ý chí để làm việc.

Thứ kỷ luật này, khao khát chiến thắng này và sự thôi thúc bản thân cũng diễn ra khi tôi rời trường học. Tôi đến Trung tâm Thể thao Crocky với chú Richie, một người to béo với chiếc mũi tẹt của một võ sĩ quyền anh. Cú đấm của chú ấy cực nặng. Tôi không bao giờ đánh nhau đúng nghĩa, nhưng tôi tập đấm bốc ba lần một tuần và việc luyện tập mang lại cho tôi sức mạnh với một khả năng cạnh tranh bền bỉ hơn. Trên tất cả, nó mang lại niềm tin cho tôi.

Tôi nghĩ tất cả chúng tôi đều tin tưởng vào gia đình, nhưng tôi không cho là nó chỉ có ở những người nhà Rooney. Tôi nghĩ đó là chất của Liverpool. Mọi người thực sự hướng ngoại ở Crocky; mọi người nói ra suy nghĩ của họ, đó là điều tôi thích. Khi còn nhỏ, tôi học cách tự tin bên trong phòng tập đấm bốc. Nếu tôi bước vào

sàn đấu với một gã trai lớn gấp đôi mình, tôi không bao giờ nghĩ, *Hãy nhìn thân hình của hắn! Mình sẽ bị dập tơi tả.* Nghĩ như vậy có nghĩa là tôi đã thất bại từ trong tâm. Thay vào đó, tôi nghĩ về mọi cuộc chiến. *Mình sẽ giành chiến thắng, ngay cả khi chống lại những gã đô hơn.* Một anh bạn ở phòng tập thể hình tên là John Donnelly[1] , anh ta lớn tuổi hơn và nặng hơn tôi, nhưng mỗi lần chúng tôi đấu với nhau, chú Richie lại dặn tôi kiềm chế. Chú ấy sợ John không thể xử nổi tôi.

---

[1] John Donnelly: hiện là một võ sĩ quyền anh chuyên nghiệp ở một hạng siêu ruồi. Tôi đã dành rất nhiều thời gian để suy nghĩ về việc trở thành một võ sĩ chuyên nghiệp, nhưng cuối cùng, tôi đã theo đuổi bóng đá.

Khát khao chiến thắng và sự tự tin trên sân cỏ chắc chắn có cùng cội nguồn, ngay cả khi tôi chơi cho De La Salle, đội bóng của trường. Nếu có một cầu thủ cướp bóng từ tôi bằng một cú tắc, tôi sẽ luyện sức bền trong phòng tập thể hình vào tuần sau. Tôi tự hứa với bản thân rằng điều đó sẽ không xảy ra nữa. Không ai có thể đánh bại tôi trong một pha tranh bóng.

Nếu tôi trông giống như mất đi khao khát, bố liền thôi thúc tôi. Khi tôi thi đấu vào một buổi chiều Chủ nhật, ông luôn đến xem. Ông khích lệ khi tôi gặp khó khăn. Đôi lúc, ông còn bị thương nhiều hơn tôi. Ông bảo tôi phải làm việc chăm chỉ hơn, cố gắng nhiều hơn nữa. Tôi chơi một trận và trời lạnh cóng, tay đau nhói và chân tôi như một khối băng. Tôi chạy ra khỏi đường biên.

“Đây rồi, bố, con sẽ phải rời sân. Trời quá lạnh. Con không thể cảm nhận được đôi chân của mình.”

Mặt ông biến sắc và trông ông như sắp bùng lên cơn giận dữ.

“Gì cơ? Con lạnh sao?”

Ông không thể tin nổi.

“Hãy ra khỏi đó và chạy nhiều hơn. Tiếp tục chiến đấu!”

Tôi chạy quanh nhiều hơn một chút để làm ấm người. Mới 9 tuổi nhưng tôi biết cần phải làm theo lời khuyên của bố, tôi sẽ phải cứng rắn hơn nữa nếu muốn trở thành một cầu thủ bóng đá đúng nghĩa.

*

* *

Tất cả những người hùng trong tôi đều là các chiến binh.

Trên ti vi, tôi thích xem các võ sĩ quyền anh, đặc biệt là Mike Tyson, bởi tốc độ và sự hung hãn của bản thân khiến anh ta rất hưng phấn. Anh ta luôn khao khát hạ đo ván đối thủ. Khi tôi theo dõi Everton cùng bố, cầu thủ yêu thích của tôi là Duncan Ferguson, vì ông ấy là một võ sĩ giống như Iron Mike, cứng rắn, và tôi thích cách ông không bao giờ bỏ cuộc, đặc biệt nếu mọi thứ không theo ý muốn. Ông ấy luôn xông xáo. Ông cũng ghi những bàn thắng cừ khôi. Tôi có thể xem ông chơi bóng cả ngày.

Tôi yêu Everton, tôi phát điên vì họ. Tôi viết thư cho câu lạc bộ và đề nghị được trở thành mascot cho một trận đấu khi tôi 10 tuổi.

Vài tuần sau, một lá thư gửi đến thông báo tôi đã được chọn, tôi mừng chết đi được vì chuẩn bị đi cùng đội đến trận derby Merseyside tại Anfield. Tôi bước ra sân với đội trưởng của chúng tôi, Dave Watson, cạnh John Barnes của Liverpool và tôi không thể tin sự ồn ào của đám đông. Sau đó, tôi tiến vào vòng cấm để tung các cú sút hướng đến thủ môn của chúng tôi, Neville Southall. Tôi chỉ định chuyền bóng lại cho ông ấy một cách nhẹ nhàng, nhưng tôi cảm thấy nhàm chán nên bấm một quả bóng qua đầu ông và đi vào lưới. Tôi có thể nhận thấy ông ấy không vui, cho nên khi ông lăn bóng trở lại với tôi, tôi lại bấm bóng với ông ấy.

Tôi chỉ muốn ghi bàn.

Vài năm sau, tôi trở thành một cậu bé nhặt bóng ở Goodison Park. Neville lại đứng trong khung gỗ và khi tôi chạy đến để thực hiện một cú sút bóng ra ngoài sân, ông ấy bắt đầu hét vào mặt tôi. “Nhanh lên, thằng nhóc nhặt bóng!” Ông ấy hét lớn. Điều đó làm tôi sợ hãi. Sau đấy, tôi kể chuyện đó cho đám bạn ở trường.

Chiều hôm đó tại Anfield, Gary Speed ghi bàn cho chúng tôi, bàn thắng khiến tôi sướng chết đi được vì ông ấy là một trong những cầu thủ yêu thích của tôi. Tôi có thể thấy ông làm việc chăm chỉ ra sao và ông là một hình mẫu chuyên nghiệp. Có người kể với tôi rằng ông ấy cũng lớn lên như một người hâm mộ Everton, cho nên sau đó ít lâu, khi mẹ mua cho tôi một chú thỏ cưng, tôi quyết định đặt tên nó là “Speedo”. Hai ngày sau, Speedo thật đã gia nhập Newcastle và tôi ủ rũ trong nhiều hôm.

Việc tập dượt và rèn luyện được đền đáp.

Tôi được các tuyển trạch viên của câu lạc bộ phát hiện khi lên 9 tuổi và gia nhập Everton, điều này giống như một giấc mơ trở thành hiện thực. Sau đó tại câu lạc bộ, tôi thi đấu ở các đội lớn tuổi hơn chứ không phải ở lứa của mình, vì tôi trội hơn về mặt kỹ thuật và thể chất mạnh mẽ hơn so với những cậu bé đồng trang lứa. Thật là điên rồ. Tôi không nói với những đứa trẻ bằng tuổi khi đi tập, vì tôi không bao giờ chơi với chúng, tôi thực sự không biết chúng. Khi 14 tuổi, tôi làm việc với đội U19 Everton. Tôi, một đứa trẻ, thi đấu (gần như) với những gã đã trưởng thành và cạnh tranh, ghi bàn, chiến thắng các cú tắc. Cảm giác thật tuyệt.

Mọi việc còn tiến triển hơn. 15 tuổi, tôi chơi trong đội dự bị của Everton. Ở tuổi 16, tôi góp mặt trong đội Một. Tôi biết mình có thể chơi ở đẳng cấp này vì bản thân đang nỗ lực hết mình và một vị trí ở bên cánh là phần thưởng cho tôi, giống như điều bố mẹ đã dạy. Một số huấn luyện viên hoài nghi liệu tôi có đủ sức để đấu với những cầu thủ chuyên nghiệp hay không, nhưng tôi biết mình có lợi thế vì việc tập quyền anh cùng chú Richie đã mang lại cho tôi cơ bắp.

Khi chúng tôi đấu với đội dự bị của Manchester United trên sân nhà, một trong những huấn luyện viên của đội chỉ cách để chúng tôi trở nên mạnh mẽ trước Gary Neville, một trong những ngôi sao nơi đội Một của họ.

Bên ngoài Old Trafford, mọi người đều ghét Gary Ne, vì anh ấy là người của United. Anh ấy luôn thể hiện điều đó trên sân.

Không lâu sau khi vào trận, hai chúng tôi nhảy lên không chiến. Tôi vô tình tấn công anh ta bằng khuỷu tay và khi tôi quay lại xem có ảnh hưởng gì đến đối phương không, anh ta thậm chí không dừng lại. Lần tới, khi chúng tôi tranh bóng, anh ta trả đũa, một cú va vào tôi rất mạnh.

Đó là một bài học khác khi thi đấu.

Tôi không thay đổi trong 10 năm. Tôi mang tinh thần như Crocky trên sân trong suốt sự nghiệp của mình. Xắn tay áo, nghiến răng và tiến hành mọi thứ giúp tôi ghi được rất nhiều bàn thắng tại Manchester United. Giống như khi tôi thi đấu với Arsenal vào tháng 1 năm 2010. Chúng tôi đã vượt lên dẫn trước nhờ một pha phản lưới nhà từ thủ môn Manuel Almunia của họ. Arsenal là một trong những đối thủ của chúng tôi tại Premier League và đánh bại họ sẽ góp phần giúp chúng tôi giành được danh hiệu. Tôi biết nếu lại ghi bàn, chúng tôi có lẽ sẽ thắng trận này. May mắn thay, tôi đã

giúp đội bóng có được bàn thắng thứ hai ở phút 37, một pha lập công đến từ việc không bỏ cuộc.

Tôi đang trở lại hàng thủ, làm công việc khổ ải, bị kẹt lại sâu trong nửa phần sân nhà của United, điều mà một số tiền đạo sẽ không thực hiện. Tôi giành được bóng ở rìa vòng cấm của đội, giao nó cho Nani và chạy đi, tôi quan sát vị trí của hàng thủ Arsenal khi tiến về phía họ. Tôi nhận thấy hậu vệ cánh Gael Clichy ở bên cạnh, nhưng tôi tập trung vào Nani. Cậu ta đang thả bom xuống cánh và tôi biết một đường chuyền đang đến với mình, nếu tôi có thể xâm nhập vào đúng vị trí. Cậu ấy đưa bóng vào hướng di chuyển của tôi, tôi kiểm tra sải chân của mình và tung một cú sút vào lưới Almunia lần đầu tiên, bàn thắng đặt chiến thắng rời xa Arsenal.

Ba điểm bỏ túi.

Khi người hâm mộ nói về các cầu thủ với khát khao chiến thắng các trận đấu, họ luôn đề cập đến những chuyên gia tắc bóng, những tiền vệ đoạt bóng, nhưng khao khát với tôi là những điều gì đó khác biệt. Đấy là bàn thắng của tôi trước Arsenal; khi chạy nước rút trong vài giây (lặp đi lặp lại) để nhận được đường chuyền có thể bị bỏ lỡ. Khao khát là khi hoạt động rộng, khi thực hiện các pha chạy vào vòng cấm và khi quay trở lại để phòng ngự. Khao khát là khi mạo hiểm với chấn thương để ghi bàn. Khao khát là khi cố gắng hết mình và không bao giờ từ bỏ.

Khi những số liệu thống kê của cầu thủ được công bố cho trận đấu với Arsenal - điều mà họ làm hằng tuần ở Premier League - huấn luyện viên thể hình của United, Tony Strudwick đến phòng thay đồ ở khu huấn luyện, với tất cả các dữ kiện và số liệu. Ông đọc to tốc độ chạy của tôi trong quá trình tham gia vào bàn thắng thứ hai cho đội. Hình như là, tôi đã chạy hết 60 mét trong một khoảng thời gian vô lý.

“Nếu cậu tiếp tục chạy thêm 40 mét nữa với tốc độ đó, cậu sẽ hoàn thành 100 mét trong 9,4 giây”, ông ấy nói, nhìn vào tấm bảng lật với nụ cười trên môi.

Mọi người bắt đầu tán tụng. Chỉ số đó khiến tôi nhanh hơn Usain Bolt.

Đôi khi tôi đã đi quá xa. Cảm giác trống rỗng như vậy diễn ra bất cứ khi nào tôi làm bàn trong cơn bí bách.

Trong suốt trận đấu trên sân khách với Fulham vào tháng 3 năm 2009, dường như không có gì đúng hướng với United và tôi đã

đánh mất kiểm soát, trong phần lớn thời gian. Chúng tôi đã bị Liverpool đánh bại một tuần trước và huấn luyện viên trưởng muốn chúng tôi hồi sinh tại Craven Cottage. Thay vào đó, chúng tôi nhận bàn thua sau một quả phạt đền được tạo ra bởi Scholesy, người bị đuổi khỏi sân vì cố tình dùng tay chơi bóng trong vòng cấm. Tôi vào sân trong hiệp hai thay cho Berbatov và nhận một bài học.

Tôi luôn bị phạm lỗi. Trong một phút còn lại, bóng đến với tôi và ai đó thúc mạnh vào cổ chân tôi, nhưng trọng tài quyết định theo chiều hướng khác.

Tôi nổi giận. Tôi nhặt quả bóng lên, định ném nó cho Jonny Evans, nhưng tôi đã lầm và quả bóng phóng mạnh qua trọng tài.

Ông ấy nghĩ tôi cố tình ném vào ông.

Ồ không, chết tiệt!

Thẻ vàng thứ hai, sau đó là thẻ đỏ. Trận đấu kết thúc.

Tôi chỉ có thể nghĩ về một thứ.

Việc này sẽ khiến chúng tôi mất chức vô địch.

Hai thất bại bất chợt; bị cấm trận tiếp theo. Tôi giận tím gan. Làn sương đỏ kéo đến. Khi tôi rời khỏi sân, đám đông bắt đầu chế nhạo. Mọi thứ sôi sục trong tôi, đầu tôi giật bưng bưng. Đôi khi trong những tình cảnh thế này, tôi giận đến mức không biết mình sẽ làm gì tiếp theo.

Rất may, không ai ngáng đường tôi. Thứ đầu tiên tôi lướt qua trên đường đi là cột cờ phạt góc. Tôi thọi vào nó. Khi vào phòng thay đồ, tôi đấm vào tường và suýt gãy tay.

Paul Scholes đã ngồi đó, nhìn chằm chằm vào tôi, chỉ quan sát, như thể việc tôi tung một cú móc phải vào bức tường bê tông là lẽ tự nhiên. Anh ấy đã có thời gian để tắm và thay đồ. Anh ấy trông bảnh bao trong bộ vest trang trọng của câu lạc bộ.

"Cậu cũng vậy à?"

Tôi gật đầu. Bàn tay tôi đang giết chính tôi, tôi lo lắng rằng mình có thể đã làm gãy nó.

"Tốt lắm, Wayne."

Không ai trong chúng tôi nói một lời. Tôi ngồi đó trong bộ đồ thi đấu của mình, bừng khói.

Sau đó, một thoáng sợ hãi hiện lên trong đầu.

Ôi trời, huấn luyện viên trưởng sắp giết tôi.

Tôi nghe thấy tiếng hét cuối cùng từ đám đông khi tiếng còi mãn cuộc cất lên.

Chúng tôi đã thua, 2-0. Tôi nghe thấy tiếng đinh giày của các cầu thủ nhấn vào con đường bê tông dẫn đến phòng thay đồ. Cửa mở, nhưng không ai nói gì khi họ ngồi xuống.

Lặng thinh.

Không ai nhìn tôi. Giggsy, Jonny Evans, Rio, Edwin van der Sar, tất cả đều dán mắt vào sàn nhà. Sau đó, huấn luyện viên trưởng đi vào và phát điên.

"Các cậu là một tập thể kém cỏi!" Ông ấy hét lên. "Chúng ta đã không thể hiện được!"

Ông ta chỉ vào tôi, tức giận, mặt đỏ bừng, nhai kẹo cao su.

"Và cậu cần kiềm chế. Thả lỏng!"

Huấn luyện viên trưởng nói đúng: Tôi nên thả lỏng. Nhưng cũng như tôi, ông biết rằng nghĩ về thất bại là điều thúc đẩy tôi trong bóng đá, trong mọi chuyện, vì ông cũng trưởng thành theo cách đó.

Cả hai chúng tôi đều ghét về nhì.

*

* *

Cần thừa nhận rằng, không phải lúc nào tôi cũng hài lòng.

Sau trận đấu với Fulham, tôi lo mọi người sẽ đánh giá tôi là loại người nào bởi những gì họ thấy trên sân bóng. Họ nhìn thấy tôi đấm cờ phạt góc, la hét trên ti vi và hẳn phải cho là tôi cũng như vậy trong cuộc sống hằng ngày. Họ nhìn tôi ập vào tắc bóng và có thể cho rằng tôi là một gã du côn. Đôi khi, mọi người nhìn thấy tôi đẩy Kai, con trai của tôi đi quanh siêu thị cùng Coleen, họ nhìn chằm chằm vào tôi và há hốc mồm, như thể tôi nên ở trong bộ

trang phục thi đấu, ống đồng và giày, tranh cãi với những gã đang xếp xe đẩy hoặc đá vào chồng giấy vệ sinh một cách sỗ sàng.

Những thứ này rẻ hơn nhiều ở dưới đường!

Mặc dù không phải như vậy.

Khi gặp mọi người lần đầu, tôi khá im lặng và nhút nhát. Tôi không dễ cởi mở. Tôi dứt khoát không phản ứng tệ trong cuộc trò chuyện và không nói chuyện với bạn bè, gia đình giống như cách nói với các hậu vệ và đồng đội. Tôi không bảo họ "cút đi" nếu mọi thứ không theo ý mình. Tôi không tắt máy tính nếu đang xem bạn bè của mình chơi bóng. Sự mất kiểm soát chỉ diễn ra khi tôi thi đấu. Và chỉ khi tôi thất bại. Đó không phải là điều tôi tự hào, nhưng đó là điều tôi phải sống cùng. Rõ ràng là tôi có hai luồng suy nghĩ rất khác nhau: một là thúc đẩy tôi tả xung hữu đột vào trận đấu và suy nghĩ khác là tôi sống ra sao. Cả hai không bao giờ giao nhau.

Chương 2
Nhà

Sau bao thắng bại trong đường hầm Old Trafford, vẫn có một điều tôi khắc ghi về lần đầu đứng ở đó với tư cách một cầu thủ của United là, đường hầm dường như trải hàng ngàn dặm. Dài và tối. Trần thấp và các cầu thủ va vào nhau khi họ bước ra sân, gần như vai kề vai vì lối đi quá hẹp và chật chội. Nhìn từ phía cuối, trên đầu các cầu thủ, quan chức và những người quay phim, qua mái vòm màu đỏ trải dài ra ngoài đường biên, tôi có thể lờ mờ thấy màu xanh của cỏ, ánh đèn pha, đám đông và một số người hâm mộ United đang trèo lên tường thành, hò hét và vẫy cờ.

Đó là tháng 9 năm 2004, United gặp Fenerbahçe. Tôi sắp có trận ra mắt đội Một tại Champions League, giải đấu mà tôi luôn mơ ước được chơi.

Tiếng ồn điên cuồng, sự huyên náo của 67.128 con người, như một tiếng vo ve inh ỏi. Trong lần đầu chơi cho Everton để đối đầu United, sự huyên náo đó đã khiến tôi hơi nặng nề. Cảm giác ngột ngạt, giống như một trận chung kết. Nó âm ỉ trong đầu tôi. Bây giờ nó khiến tôi phấn khích, nhưng tôi hiểu tại sao một số cầu thủ có thể cảm thấy bị mắc kẹt trong đấy.

Đứng trong đường hầm Old Trafford giống như ở trong một chiếc hộp. Nếu một cầu thủ bóng đá chưa từng đến đây lần nào và họ được xếp hàng bên cạnh các cầu thủ United, thì đó là một khoảnh khắc đáng sợ. Sức nặng của kỳ vọng là rất lớn. Một cầu thủ phải có khả năng xử lý nó nếu họ muốn chơi tốt trước đám đông ở đây.

Huấn luyện viên trưởng hiểu hết tầm quan trọng của nơi này. Bầu không khí là một vấn đề lớn đến mức ông ấy thậm chí chú trọng đến việc tìm ra những cầu thủ đối phương từng đối đầu với chúng tôi ở đây, và những người nào chưa từng. Ông ấy chỉ cho chúng tôi

trước mỗi trận đấu; ông biết ai đang sợ hãi và ông muốn chúng tôi cũng biết. Thỉnh thoảng, khi chúng tôi chuẩn bị, ông liệt kê ra những cái tên khác, những chàng cầu thủ lần đầu đến đây - những người có thể không góp mặt trong cuộc chơi của họ.

Ở mùa giải sau đó, tôi nhìn thấy điều ấy trong chính mình. Tại một vài đội mới lên hạng, các cầu thủ trông thật sợ hãi khi bắt đầu bước ra sân. Những người khác nhìn như thể đang bắt đầu một ngày trọng đại cho mùa giải hoặc thậm chí là sự nghiệp của họ. Tôi có thể nói rằng họ muốn tận dụng tối đa, rằng họ muốn tận hưởng vào dịp này. Họ hướng đến gia đình trên khán đài, mỉm cười và vẫy tay như thể đó là thành tựu lớn nhất từ trước đến nay của họ. Khi bước đi chậm rãi từ đường hầm của góc sân đến vạch vôi ở giữa, họ đang nghĩ về một thứ: *Địa ngục đẫm máu, đây là Old Trafford*. Tin tốt cho chúng tôi: sự sao nhãng có thể ngăn họ cuỗm được một điểm. Tin xấu cho đối phương: họ đang bị dẫn 1-0 về mặt tâm lý.

Lúc này, tôi sắp có lần đầu bước đi từ đường hầm trong màu áo United.

Hôm nay, tâm điểm là bản hợp đồng của tôi, trận đấu ra mắt của tôi. Ở câu lạc bộ gần hai tháng, nhưng tôi đã không chơi một phút nào cho đội Một, sau khi bị gãy xương bàn chân tại Euro 2004. Điều này gây khó chịu cho mọi người vì tôi đã khiến câu lạc bộ chi rất nhiều tiền. Tuy nhiên, những người hâm mộ đã lắng nghe.

Tôi thấy họ trên khán đài và họ nói rằng rất vui khi thấy tôi ở đây, nhưng trong thâm tâm tôi, điều lo lắng nhất là có thể mất một thời gian để họ chấp nhận một Scouser như tôi. Tôi có thể phải làm điều gì đó thực sự đặc biệt để chinh phục họ.

Tuy nhiên, đêm nay, họ sẽ đứng về phía tôi. Trước khi tôi bước ra sân, đám đông đang hát tên tôi.

“Rooney!”

“Rooney!”

“Roooooooo-neeeeee!”

Những đợt sởn gai ốc chạy dọc sống lưng khi lần đầu tôi bước vào ánh đèn pha chói chang trong chiếc áo đỏ. Tôi đang sợ cảm giác này.

Nó khiến tôi bật cười mỗi khi xem lại đoạn băng của trận đấu ấy:

Tôi bước ra khỏi đường hầm với một mẩu kẹo trong miệng và khi đi ngang mặt cỏ, mắt tôi dường như không chuyển động. Tôi thậm chí không chớp mắt. Tôi nhìn thẳng về phía trước, cố gắng tập trung. Máy quay bắt cảnh tôi đang ưỡn ngực, chuẩn bị sẵn sàng, nhìn chằm chằm vào bầu trời rộng lớn phía trên khán đài trước mắt. Tôi không nhìn cụ thể vào bất cứ thứ gì, chỉ là một khoảng không phía trên bức tường người khổng lồ trải dài ra vô tận, lấp đầy màu đỏ, đen, trắng, điểm vài mảng vàng và xanh lá.

Tôi muốn đắm mình vào sự huyên náo.

Tôi không muốn quay lại.

Tôi không muốn nhìn mọi thứ đồ sộ như thế nào.

Khốn kiếp, đây là Old Trafford.

*

* *

Mọi thứ trước đây rất yên tĩnh và trầm lặng.

Tôi ngồi trong phòng thay đồ trước trận đấu và xem mọi người tự chuẩn bị cho bản thân. Tôi đã thấy cách một số cái tên lớn nhất giải đấu sẵn sàng: cầu thủ chạy cánh Ryan Giggs đang duỗi khung người gầy của anh ấy; Gary Neville đang bật nhảy tại chỗ; tiền đạo người Hà Lan Ruud van Nistelrooy và Rio Ferdinand đang chuyền hai chạm cho nhau bằng một quả bóng, những đường chuyền của họ nảy lên sàn bê tông. Nó hoàn toàn khác với bầu không khí ở Everton.

Tại Goodison, không khí rất ồn ào và náo nhiệt, mọi người la lên, hét lớn, đưa ra chỉ đạo. Tôi nhận ra rằng một số đội phải thắng các trận đấu nhờ tinh thần đồng đội; họ phải chiến đấu nhiều hơn vì nhau. Thổi vào phòng thay đồ một thái độ xây dựng mạnh mẽ. Nó giúp kìm hãm tinh thần của đối thủ. Trước trận đấu với Fenerbahçe, tôi nhận thấy tất cả mọi người trong màu áo United đều chuẩn bị theo cách riêng của họ - bình tĩnh, lặng lẽ. Không ai la lên hay hét lớn. Họ biết rằng nếu chúng ta chơi tốt, chúng ta sẽ thắng trận này, không khó khăn gì. Ở đây không cần phải la lên và hét lớn.

Tôi cảm thấy như đã đến nơi mình thuộc về.

Tôi sớm có một đường chuyền tốt. Chà, tôi thực hiện pha giao

bóng nên thực sự không thể có một đường chuyền lỗi. Cú chạm một mình đầu tiên của tôi xuất hiện sau đó vài phút và tôi cũng đã làm tốt. Tôi đang chạy trên adrenaline nguyên chất.

*

* *

Tôi muốn tạo ấn tượng với mọi người. Tôi muốn phô cho họ thấy những gì mình có thể làm.

Sau đó, vào phút thứ 17, tôi ghi bàn đầu tiên cho United.

Ruud chọc khe cho tôi. Tôi đang đối mặt với thủ môn và mọi thứ đều chậm lại - cảm giác lạ kỳ nhất trong bóng đá. Có vẻ như phải mất một giờ trước khi tôi đến được vòng cấm, như thể tôi đang chạy trong lớp bùn thật dày. Não của tôi nhảy số quá mức, nhưng nó vốn như vậy trong tình huống này, như thể nó là một chiếc máy tính đang tính toán tổng số tiền cần thiết để ghi một bàn thắng.

Thủ môn có lao ra không?

Phải chăng một hậu vệ đang áp sát tôi?

Tôi có nên chạy vòng qua thủ môn?

Tôi có nên sút sớm không?

Liệu trông tôi có tồi nếu thử xâu kim anh ta và lại đá quả bóng ra ngoài?

Một đối một như thế này có lẽ là thứ khó nhất để thực hiện trong một trận đấu, vì có quá nhiều thời gian để xử lý tất cả thông tin, quá nhiều thời gian để suy nghĩ. Quá nhiều thời gian để phức tạp hóa những thứ nên là một công việc dễ dàng.

Tôi định chỉ đặt bàn chân mình lên bóng, xem điều gì xảy ra.

Tôi đá quả bóng bằng tất cả sức lực của mình và nó phóng vào lưới. Old Trafford trở nên điên rồ. Ngay lúc này, tôi nghi ngờ bất kỳ ai quan tâm đến việc tôi có phải là Scouser hay không. Về mặt tinh thần, tôi thả lỏng hơn, tôi cảm thấy mình có thể chứng tỏ bản thân một chút, thử một vài thứ. Không lâu sau, Ryan Giggs chuyền bóng cho tôi. Tôi vặn sườn, che chắn và bắn quả bóng vào góc dưới. Giờ đây, đám đông đang hát vang tên tôi một lần nữa.

Giờ đây, tôi đã dám mơ mộng.

Sẽ ra sao khi lập hat-trick tại Old Trafford?

Tôi tìm được cảm giác đó trong hiệp hai. Có một quả phạt trực tiếp ở rìa vòng cấm của Fenerbahçe và Giggsy, với tất cả khả năng tuyệt hảo và kinh nghiệm của anh, đặt bóng xuống để thực hiện cú đá phạt, nhưng tôi muốn nó. Tôi có thừa sự tự tin và tôi thích cơ hội của mình, giống như tôi đã làm khi bước lên võ đài với một gã to lớn hơn trong phòng tập đấm bốc của chú Richie. Tôi chỉ biết mình sẽ ghi bàn - thật điên rồ, tôi gần như có thể cảm nhận được điều đó sẽ xảy ra.

"Giggsy, tôi đá quả này."

Anh ấy thảy quả bóng xuống và tôi tung cú sút vào góc cao bên trái, dễ như bạn nghĩ. Bàn thắng thứ ba, một hat-trick trong trận ra mắt Old Trafford của tôi.

Chúng tôi thắng 6-2 và sau đó trong phòng thay đồ, mọi người dường như rơi vào một cú sốc. Tôi không nghĩ mọi người có thể tin những gì tôi vừa làm. Tôi còn không hiểu được chính mình quanh chuyện này nữa là. Rio ngồi đó lắc đầu, nhìn như thể tôi vừa đáp xuống từ ngoài không gian. Những cầu thủ lớn tuổi hơn, tôi có thể nói Gary Nev và Giggsy, cũng đang nghĩ điều tương tự, nhưng họ kìm lại. Họ có thể đã từng thấy những thứ tuyệt vời như thế này rất nhiều lần trước đó, với các cầu thủ như Eric Cantona và David Beckham, cho nên họ giữ im lặng. Có lẽ họ chưa muốn tâng bốc tôi vào lúc này. Đối với họ, cú hat-trick của tôi là một phần trong một ngày khác tại nơi làm việc, giống như với huấn luyện viên trưởng, người đã bắt tay tôi và nói rằng tôi đã có một khởi đầu tốt cho sự nghiệp tại United.

Không ai bị cuốn đi.

Không có một bữa tiệc lớn để tưởng thưởng sau đó, không uống rượu hoặc xuống phố. Một số cầu thủ mà tôi biết sẽ ra ngoài với các đồng đội vì đã ghi một hat-trick trong trận ra mắt. Thay vào đó, mọi người [ở đây] về nhà. Nhưng không phải tôi, tôi thậm chí còn không có một chốn nào để đến giải khuây. Coleen và tôi đang sống ở một khách sạn trong thời gian chúng tôi tìm nhà mới, vì vậy, để kỷ niệm ngày khởi đầu sự nghiệp ở Old Trafford, chúng tôi gọi phục vụ phòng và xem các điểm nhấn của trận đấu trên truyền hình, nhưng tất cả dường như rất lạ.

Tôi cảm thấy tê liệt.

Tôi luôn biết rằng mình sẽ trải qua một sự thay đổi lớn trong cuộc đời khi ký hợp đồng với United, nhưng tôi không mong nó lớn đến vậy. Điều kỳ lạ nhất là, tôi không cảm thấy như mình sắp giành được thứ gì đặc biệt. Tôi không cảm thấy mình là một cầu thủ đặc biệt. Tôi chưa bao giờ cảm thấy như vậy, ngay cả khi còn là một đứa trẻ chơi cho Everton. Buổi tối, khi chúng tôi ngồi dùng bữa ở dưới phòng phục vụ, tôi cảm thấy tự tin - tự tin tôi có khả năng giúp United giành chiến thắng trong các trận đấu và giành danh hiệu, nhưng tôi có thể thấy tất cả những người khác trong phòng thay đồ cũng có khả năng làm điều đó.

Ở Old Trafford, tôi không có gì đặc biệt. Tôi không phải là cầu thủ nổi bật. Nhưng tôi nghĩ tôi có thể giúp United trở thành một đội bóng nổi bật. Mặc dù có khởi đầu tuyệt vời, nhưng tôi không mất nhiều thời gian để khiến Roy Keane phát cáu.

Trên sân cỏ, Roy là một nhà chỉ huy. Tôi có thể thấy điều đó từ việc tập luyện với anh ấy. Anh la hét rất nhiều, anh truyền cảm hứng thông qua các ví dụ, nhưng anh ấy hiếm khi đưa ra các hướng dẫn - anh chỉ thực sự đòi hỏi, luôn yêu cầu chúng tôi phối hợp tốt hơn.

Anh ta cũng có thể đòi hỏi ngay cả khi bên ngoài sân cỏ.

Vào đêm trước trận đấu sân khách đầu tiên của tôi với Birmingham City (hòa 0-0), tất cả ngồi dùng bữa tối trong khách sạn của đội, một nơi sang trọng với phòng ăn chỉ dành riêng cho chúng tôi, trọn vẹn với màn hình plasma. Roy đang xem bóng bầu dục, nhưng vào thời điểm anh ấy đứng dậy để đi vệ sinh, tôi vuốt nút điều khiển và chuyển kênh khác để các chàng trai có thể xem The X Factor. Sau đó, tôi nhét điều khiển vào túi quần mình.

Khi Roy quay lại và nhìn thấy khuôn mặt của Simon Cowell trên màn hình, anh ta không vui. Anh ta bắt đầu hét lên.

“Ai đã chuyển kênh? Điều khiển ở đâu?”

Tôi không nói một lời. Không ai lên tiếng. Mọi người bắt đầu nhìn quanh phòng, cố gắng tránh ánh mắt của anh ta.

“Được, nếu không có ai xem cái này, tôi sẽ tắt nó đi.”

Roy đi tới chỗ màn hình và giật phích cắm ra. Các chàng trai ngồi đó trong im lặng. Không một âm thanh nào, ngoài tiếng dao kéo trên đĩa. U ám.

Sau bữa tối, tất cả chúng tôi đều rời đi sớm, nhưng vào khoảng nửa đêm, tôi nhận được tiếng gõ cửa. Đó là nhân viên bảo vệ của câu lạc bộ.

Anh ta nói. "Được rồi, Wayne, Roy đã nhắn với tôi. Anh ấy muốn biết cái điều khiển ở đâu."

Tôi nhận ra đó là cách Roy cho tôi hiểu rằng anh ấy biết chính xác những gì đã xảy ra. Đó là một thông điệp.

Cậu gặp rắc rối rồi đấy!

Tôi giao lại cái điều khiển và tự hỏi điều gì sẽ xảy ra. Nhưng ngày hôm sau anh ta không nhắc gì về chuyện đó.

*

* *

Trong lần đầu ký hợp đồng với United, tôi nghĩ về những dịp bản thân đã chứng kiến họ giành các chiến tích và chức vô địch trên truyền hình. Nó đã diễn ra rất nhiều. Tôi thấy các cầu thủ cũ của họ được phỏng vấn trên *Sky Sports News hoặc Football Focus* và bất cứ khi nào tên của họ xuất hiện trên màn hình thì luôn được gọi là "Steve Bruce: Nhà vô địch Premier League", hoặc "Người giành cú ăn ba: Teddy Sheringham".

Tôi muốn điều đó đến với tôi.

Sau đấy, trong lần đầu tôi tập luyện ở Carrington, Gary Neville cho tôi một số lời khuyên. Anh ấy nói: "Có một điều ở đội bóng này là, bất kể cậu đã đạt được những gì, bất kể cậu đã giành được bao nhiêu huy chương, cậu không bao giờ được phép nghĩ rằng cậu đã làm được."

Tôi hơi lo lắng về việc gặp lại Gary Neville. Xét cho cùng, tôi đã đánh anh ta trong trận đấu với đội dự bị. Tôi lo rằng anh ta sẽ nhớ việc đó. Điều này chẳng ích gì, ngay trước khi tôi gia nhập, một tờ báo đăng câu chuyện về việc Gary ghét Scousers. Rõ ràng anh ta đã nói với một phóng viên là: "Tôi không thể chấp nhận Liverpool, tôi không thể chấp nhận những Scousers, tôi không thể chấp nhận bất cứ thứ gì liên quan đến họ." Tôi hơi lo lắng rằng mình và anh ta sẽ không thể hòa hợp.

Tôi hỏi anh ấy có thực sự nói như vậy, anh ấy có thực sự ghét Scousers. Anh nói với tôi đó là rác rưởi - anh đang đề cập đến

Liverpool của những năm 80. Anh ấy đã lớn lên khi chứng kiến họ giành hết cúp này đến cúp khác. Anh ghét đội bóng của họ; anh ấy không ám chỉ những người trong thành phố, chỉ là tại câu lạc bộ. Điều này tốt với tôi. Là một Evertonian, tôi có thể hiểu quan điểm của anh ấy.

Tôi thích Gary ngay lập tức, anh ấy là một chàng trai vui tính. Chúng tôi khởi động cùng nhau bằng cách giữ bóng ở một trong những ô được đánh dấu trên sân tập. Tôi lấy bóng và tung ra một đường chuyền. Từ phía sau, tôi nghe thấy anh ấy đang khích tướng mình. "Chết tiệt, chúng ta đã trả bao nhiêu cho Wazza?"

Vào bữa trưa sau trận đấu tập, anh ấy không ngừng nói, nhưng theo một cách tích cực. Đôi khi anh ấy bắt chuyện - về âm nhạc, guitar, bóng đá - dường như anh ấy không có thời gian để hít thở, đặc biệt là nếu đang nói về United. Anh ấy là cầu thủ sôi nổi nhất mà tôi từng gặp. Anh ấy cũng cứng rắn, trên và ngoài sân cỏ. Anh ấy xông vào những cú tắc bóng; trong phòng thay đồ, tôi để ý rằng huấn luyện viên trưởng có thể đến gặp Gaz nhiều hơn bất kỳ cầu thủ nào khác trong đội, vì anh ấy có khả năng xử lý. Anh ấy không mềm mỏng như một số cầu thủ khác.

Khi bước ra thi đấu, anh ấy là linh hồn của huấn luyện viên trưởng. Anh ấy cũng mang tham vọng chiến thắng đấy, khát khao đấy. Có một trận đấu mà tôi ngồi trên ghế dự bị cùng anh ấy và Gaz thậm chí còn hành động như huấn luyện viên trưởng. Anh ấy theo dõi cách trận đấu của chúng tôi diễn ra và anh nghiên cứu chiến thuật của đối phương. Rồi với 20 phút còn lại, anh ấy gọi một cầu thủ đội trẻ ra ngoài đường biên khởi động để gây cười, trong khi huấn luyện viên trưởng không hề hay biết. Thật xấc xược!

Gary và những cầu thủ như Paul Scholes, Ryan Giggs mang đến nhiều kinh nghiệm cho phòng thay đồ. Trong vài tháng đầu của tôi ở câu lạc bộ, có những lúc các đội khác không thể sống cùng chúng tôi trên lý thuyết, phòng ngự để bảo vệ sự sống của họ và gần như thoát được tử thần, ngay cả ở Old Trafford. Họ gây rắc rối cho chúng tôi và chiến đấu trong mọi cú tắc; họ "đậu xe buýt" trước khung thành mỗi khi chúng tôi giành lại quyền kiểm soát. Tôi bực bội. Tôi mất kiên nhẫn và bắt đầu tung những đường bóng dài mạo hiểm, những cú sút nóng vội trong một nỗ lực tuyệt vọng để thắng trận, nhưng Gary đã trấn an tôi.

"Tiếp tục cố gắng, Wazza, tiếp tục chiến đấu. Cơ hội sẽ đến."

Có mười lần thì đến chín lần anh ấy đúng.

Tôi không phải là người duy nhất nghe theo lời khuyên đó. Có một chàng trai trẻ tên là Ronaldo, người đã ký hợp đồng với giá 12,2 triệu Bảng để chuyển đến từ Sporting Lisbon vào mùa giải trước đó và mọi người bắt đầu nói về việc cậu ấy sẽ trở thành tương lai của câu lạc bộ, cùng với tôi. Không thể biết cậu ta nghĩ gì: cậu ta sở hữu một túi thủ thuật, nhưng lại gầy gò. Cậu ấy niềng răng, tóc bóng mượt và cậu ấy có đốm mụn. Ronaldo trông như một cậu trai. Thật khó tin là chúng tôi cùng độ tuổi.

Tự hỏi làm cách nào cậu ấy nở nang?

*

* *

Khi tôi ổn định ở câu lạc bộ, quy mô của United khiến tôi kinh ngạc. Tôi xem tin tức ở nhà và bất kể các cảnh quay được thực hiện ở chỗ nào, Trung Đông, đâu đó tại châu Phi, bất cứ nơi nào, luôn có một đứa trẻ mặc chiếc áo đấu cũ của United. Ban đầu, điều này làm tôi hoảng sợ, nhưng sự nổi tiếng luôn là vậy.

Lần đầu tiên nghe nói có người hâm mộ đi vào cửa hàng của câu lạc bộ Everton để mua áo của tôi, cảm giác thật kỳ lạ. Tôi đã từng bối rối khi mọi người muốn xin chữ ký của tôi trên đường, lần đầu là khi tôi 14 tuổi, chơi một trận đấu cho đội trẻ của Everton. Khi tiếng còi mãn cuộc vang lên, một người đàn ông lại gần và xin chữ ký của tôi.

Ông ấy nói: “Tôi sẽ lưu lại vì khi cậu lớn lên, nó sẽ đáng giá rất nhiều tiền.”

Nhìn thấy bản thân mình trên ti vi thậm chí còn kỳ lạ hơn.

Tôi đã chơi cả hai lượt trận chung kết FA Youth Cup năm 2002 với Aston Villa và sau đó nhận giải Cầu thủ xuất sắc nhất trận đấu, mặc dù chúng tôi đã thua. Sky đã phỏng vấn tôi cho chương trình sau trận và tôi đã xem lại khi về nhà, bởi mẹ tôi đã quay lại video đó. Tôi đã ghét thứ này khi xem lại đoạn clip: nó trông không giống tôi, nó nghe không giống tôi. Thật là kỳ lạ.

Tại United, tôi nhận ra ngay rằng sự chú ý đang đổ dồn nhiều hơn và các cầu thủ được đối xử như những ngôi sao nhạc rock. Thật đáng sợ vì đội bóng có người hâm mộ ở khắp nơi và mọi người nhận ra tôi ở bất cứ đâu. Trên đường phố, những người đàn ông,

phụ nữ và trẻ em đến gặp tôi để xin chữ ký và phần lớn thời gian tôi đều cảm thấy thoải mái với điều đó, nhưng đôi lúc nó diễn ra quá nhiều. Tôi mới 18 tuổi; đôi khi rất khó để đương đầu với sự chú ý.

Mỗi lần đi mua sắm, tôi sẽ nhìn thấy hình ảnh của mình trên các mặt báo vào hôm sau; buổi tối, tôi đi ăn và mọi người chỉ trỏ, nhìn chằm chằm khi tôi đang ngồi với gia đình. Việc này giống như tôi là bức tượng sáp của Madame Tussauds hơn là một con người. Một bàn tiệc ở gần đó nói: "Wayne Rooney ở đằng kia." Sau đó, họ bắt đầu chỉ trỏ và lén chụp ảnh bằng điện thoại. Trong các cửa hàng, tôi rất vui khi được ký lên một món đồ, tạo dáng chụp ảnh và nói chuyện với mọi người, nhưng điều đó hơi thừa khi tôi đang thưởng thức trà.

Dù vậy, tôi quyết định sẽ không nói về sự nổi tiếng với bạn bè hay than vãn về điều đó với các cầu thủ ở câu lạc bộ, bởi vì đấy là điều mà rất nhiều cầu thủ khác làm. Gia nhập United đồng nghĩa với việc tôi phải đối mặt với tình huống này. Đó là một phần công việc của tôi, nhưng tôi nhận ra mình đang trưởng thành rất nhanh. Tôi đang học cách sống cuộc sống của mình dưới ánh đèn sân khấu hòa nhoáng.

Một buổi chiều, ngay sau trận đấu với Fenerbahçe, tôi đến gara để đổ xăng. Khi tôi đang đổ xăng, một anh chàng đỗ xe bên cạnh và hạ cửa sổ xe xuống.

"Này, Wayne, cậu tự đổ xăng cho xe của mình phải không?"

Như bất kỳ ai khác thực hiện việc này.

Chương 3
Carrington

Ở tầng trên của dãy phòng thay đồ, ngay bên cạnh căng tin, văn phòng huấn luyện viên trưởng là tâm điểm của mọi thứ tại Carrington, sân tập của United. Vào buổi ăn trưa của thứ Hai hàng tuần, nếu có ai đó lang thang vào câu lạc bộ mà không xem kết quả của các trận đấu trước đó, họ chỉ cần nhìn vào ngôn ngữ cơ thể của huấn luyện viên trưởng là sẽ biết chính xác United đã thi đấu như thế nào. Ông hồ hởi đi quanh các bàn trong bữa trưa, cách ông ấy biểu đạt với mọi người, tán gẫu, cười đùa (hoặc không tán gẫu, không cười đùa), mọi thứ đều hiện rõ trên khuôn mặt ông.

Nếu trước đó chúng tôi giành chiến thắng, như với Fenerbahçe, ông ấy sẽ cười với tất cả mọi người; ông ấy sẽ nói về trận đấu vừa qua và tỏ ra rất hào hứng cho trận kế tiếp. Nếu chúng tôi đã chơi thật sự tốt, ông sẽ phát ra những câu đùa không gây cười và đố những câu ngớ ngẩn trong lúc chúng tôi ăn trưa và thay đồ.

Ông nói: “Này các chàng trai, hãy kể tên những cầu thủ đã từng vô địch World Cup và đang thi đấu tại Premier League?”

Ông ấy để chúng tôi đoán già đoán non. Tôi không nghĩ ông ấy thực sự biết đáp án cho phần lớn câu đố được đưa ra. Hoặc nếu thực sự biết thì ông cũng chả bao giờ tiết lộ, dù sau đó chúng tôi có nài nỉ thế nào đi nữa.

Khi huấn luyện viên trưởng có tâm trạng thực sự tốt, đó là lúc những câu chuyện bắt đầu. Ông ấy sẽ không ngừng kể về sự nghiệp thi đấu của mình, những bàn thắng mà ông ghi được khi còn là tiền đạo của Dunfermline và Rangers. Ông ấy kể về lần mình từng chơi bóng với cái lưng bị gãy. Có vẻ như mọi người trong đội đều đã được nghe chuyện ấy - chấn thương đó tệ ra sao,

làm thế nào mà ông ấy lại bị thương. Huấn luyện viên trưởng đã kể về "cái lưng gãy" nhiều đến mức chẳng bao lâu tôi cũng có thể nắm được đầu đuôi câu chuyện. Nhưng nó cũng không thể ngăn ông nhắc lại chuyện đó, đặc biệt là khi ông cảm thấy mình cần phải làm rõ về các chấn thương. Điều buồn cười là, dù ông có nói nhiều đến mấy về quãng thời gian thi đấu của mình, tôi vẫn chưa được xem băng hình bất kỳ bàn thắng nào ông ấy từng ghi, nên tôi cũng chẳng biết ông ấy đã từng chơi hay hoặc tệ đến mức nào. Tôi không nghĩ ông ấy chơi hay như những gì mà ông nói đâu!

Trong vài tháng đầu tại câu lạc bộ, tôi nhận ra bầu không khí tại Carrington là tích cực - khi chúng tôi đang giành chiến thắng - tôi có thể đi thẳng vào phòng làm việc của huấn luyện viên trưởng bất cứ lúc nào tôi muốn, chỉ để tán gẫu. Thành thực mà nói, tôi thích đi vào đó. Nơi này là một căn phòng rộng lớn, rộng hơn một số phòng thay đồ mà tôi đã từng vào. Ở đó có một ô cửa sổ lớn hướng ra các sân tập để huấn luyện viên trưởng có thể theo dõi tất cả mọi thứ đang diễn ra.

"Wayne, cánh cửa này luôn mở nếu cậu cần giãi bày điều gì đó với tôi", ông ấy nói.

Khi tôi bước vào đó lần đầu tiên, ít lâu sau trận ra mắt của mình, chúng tôi có những trao đổi về trận đấu, về những đối thủ tiếp theo và cách mà tôi có thể chơi để khai thác điểm yếu của họ. Chúng tôi nói về cuộc đua vô địch và những cầu thủ xuất sắc nhất tại giải đấu: Chelsea là một đội bóng mạnh trong mắt ông ấy, Arsenal và Liverpool cũng vậy. Ông ấy nói với tôi cách bản thân thấy đội bóng đang được định hình như thế nào, cách tôi và Ronaldo sẽ chơi cùng nhau. Chúng tôi nói chuyện về đua ngựa, ông ấy kể với tôi về bộ sưu tập rượu vang của mình – có vẻ như nhà ông có một hầm rượu rất lớn. Ông ấy không hề nhắc tới chuyện nghỉ hưu, dù bản thân đã ở cái tuổi mà đa số sẽ hài lòng với việc nghỉ ngơi, nhưng có lẽ đó là thước đo bản lĩnh của người đàn ông, với tôi là như vậy.

Tôi cảm thấy mình có thể cười đùa cùng ông ấy khi chúng tôi đang chơi tốt. Thậm chí, tôi còn có thể đoán biết trước đội hình ra sân của trận đấu tới, vài ngày trước khi nó được huấn luyện viên trưởng công bố.

"Ai sẽ là người đá cặp với tôi trên hàng công vậy sếp? Chỉ có mình tôi đá cắm thôi sao?"

Ông ấy cười. "Ồ, vậy cậu nghĩ cậu sẽ được ra sân à? Vậy còn những

ai sẽ được ra sân?"

Tôi nêu ra vài cái tên.

"Ừ, thì cậu cũng không sai mấy đâu."

Khi mùa giải diễn ra, tôi nhận thấy chỉ có duy nhất một lý do khiến mình không thích tới văn phòng của huấn luyện viên trưởng, đó là khi tôi bị gọi lên để gặp ông ấy. Điều đó thường đồng nghĩa với việc ông không hài lòng với những thứ tôi đang làm hoặc không làm, và nó luôn diễn ra sau buổi tập của ngày hôm ấy. Có một cái điện thoại được đặt trong phòng thay đồ. Mỗi khi nó đổ chuông, cả đội đều biết điều gì sẽ xảy ra tiếp theo: lệnh triệu tập của huấn luyện viên trưởng. Ai đó chuẩn bị lãnh đủ rồi.

"Làm ơn, hãy gọi Wayne lên văn phòng của tôi?"

Khi đó là tôi, những gã khác lại phát ra những âm thanh hài hước, như thể tôi sắp gặp rắc rối lớn. Một vài người trong số đó còn lấy hơi, hít thật sâu, hoặc huýt sáo chỉ để chọc tức tôi.

Như cái lần vào tháng 1 năm 2005, khi chúng tôi chuẩn bị gặp Liverpool. Ông ấy gọi điện. Tôi đi vào văn phòng và ngồi lên ghế trường kỷ, ông ấy bảo tôi đang chơi không đủ tốt. Ông nói rằng tôi đang không suy nghĩ thấu đáo khi ở trên sân.

"Cậu phải tập trung nhiều hơn, Wayne", ông ấy nói. "Tôi muốn cậu làm mọi thứ thật đơn giản. Cậu đang dạt quá nhiều ra biên và tôi muốn cậu hãy ở trong vòng cấm."

Tôi tranh cãi. Tôi nghĩ đó là một cách nhìn nhận không công bằng về lối chơi của tôi, nhưng tôi ghi nhận lời khuyên ấy và tiếp tục công việc của mình. Tại Anfield, tôi ở trong vòng cấm nhiều nhất có thể, tôi không hề dạt biên. Và rồi tôi đáp lại huấn luyện viên trưởng theo cách tuyệt vời nhất có thể: Tôi ghi bàn thắng định đoạt trận đấu. Có lẽ ngay từ đầu, điều đó đã nằm trong kế hoạch của ông ấy. Có lẽ ông ấy đã muốn khiêu khích tôi.

Sau một thất bại, tâm trạng của huấn luyện viên trưởng có thể khá u ám; ông ấy sẽ không nói chuyện hay cười đùa với các cầu thủ trong vòng vài tuần. Ông vẫn phát biểu trước toàn đội trong các buổi họp, nhưng mọi thứ chỉ dừng lại ở đó. Nếu có ai chạm mặt ông ấy ở sân tập, ông cũng chẳng thèm hé răng. Tôi đã học được khá nhanh rằng, tốt nhất nên tránh xa ông sau một kết quả không tốt. Trong vài tháng đầu tại câu lạc bộ, mỗi lần thấy ông ấy dùng bữa trong căng tin sau một thất bại, tôi sẽ lánh xa. Tôi lấy

thức ăn, cúi đầu xuống và đi nhanh nhất có thể về bàn của mình.

*

* *

Có một ký ức mà tôi không thể quên: Lần đầu tiên tôi chính thức được giới thiệu với huấn luyện viên trưởng là khi tôi ký hợp đồng với United tại Old Trafford vào mùa hè năm 2004. Tôi đã từng nói chuyện với ông ấy một hoặc hai lần khi Everton gặp United – một câu chào xã giao trong đường hầm, nhưng tất cả chỉ có vậy. Ngày mà tôi gia nhập câu lạc bộ, tôi đã gặp ông ấy tại Carrington và tôi đã rất phấn khích.

Ông ấy chở tôi tới Old Trafford và nói về cách tôi sẽ hòa nhập với đội bóng, cũng như cách mà ông ấy muốn tôi thi đấu. Ông kể cho tôi nghe về những người đồng đội mới của mình: tiền vệ cánh Ryan Giggs, những tuyển thủ quốc gia của đội tuyển Anh – Rio Ferdinand, Paul Scholes và Gary Neville; đối tác mới trên hàng công của tôi, Ruud van Nistelrooy – một cỗ máy ghi bàn.

Tôi đã nói về những lần mình chơi bóng tại Old Trafford trong màu áo của Everton, tôi đã cảm thấy choáng ngợp như thế nào trước bầu không khí ở đó. Tôi thậm chí đã từng nói với bố mình rằng: "Con muốn một ngày nào đó sẽ chơi bóng cho họ."

Đó là một cảm giác thật khó tin. Tôi đã theo dõi ông ấy trên ti vi trong nhiều năm, cùng các cầu thủ như Eric Cantona và David Beckham, nhưng tôi không bao giờ có thể tưởng tượng điều đó sẽ xảy đến với tôi. Sau đó, khi những người ở nhà bắt đầu truyền tai nhau về ngày của tôi, một anh bạn đã gửi cho tôi tin nhắn.

"TRỜI ĐẤT QUỶ THẦN ƠI!!! KHÔNG THỂ TIN NỔI, CẬU ĐƯỢC CHÍNH FERGIE LÀM TÀI XẾ RIÊNG CHỞ ĐI KHẮP NƠI."

Huấn luyện viên trưởng có vẻ như là một người rất tốt, nhưng ngay ngày hôm sau tôi đã được trải nghiệm tầm ảnh hưởng mang tính huyền thoại của ông ấy. Đó là một buổi chiều đẹp trời, tôi lái xe tới Crocky để gặp gia đình. Trên đường, tôi nhìn thấy mẹ và bố ở bãi đỗ xe của quán pub địa phương. Tôi dừng xe lại chào hỏi. Chúng tôi quyết định vào trong quán để kiếm đồ uống, tôi gọi một cốc soda không đường. Tôi chỉ ở đó khoảng 10 hay 15 phút trước khi trở về nhà, nhưng hôm sau, huấn luyện viên trưởng đã gọi tôi lên phòng làm việc của ông ấy. Lần đầu tiên tôi bị triệu tập.

Ông hỏi: "Wayne, cậu đã làm gì tại quán pub ở Croxteth vào hôm

qua?"

Tôi không thể tin nổi chuyện này. Tôi đã không ở đó quá lâu, nhưng đủ để ai đó có thể gọi điện và chỉ điểm. Cho tới bây giờ tôi vẫn không biết ai đã làm việc đó. Dẫu vậy, tôi rời cuộc họp ngày hôm đó và học được một điều: *Huấn luyện viên trưởng có tai mắt ở khắp nơi.*

Chỉ trong vòng vài tuần, tôi đã biết thêm rất nhiều điều. Ông ấy sở hữu vốn kiến thức tuyệt vời về bóng đá. Khi chúng tôi gặp một đội bóng, ông ấy biết tất cả mọi thứ về đối thủ, ý tôi là tất cả. Nếu một cầu thủ có điểm yếu ở chân phải, ông ấy sẽ biết điều đó. Nếu một hậu vệ biên không giỏi tranh chấp bóng bổng, ông ấy sẽ xác định anh ta là một mục tiêu tiềm năng có thể bị khai thác trong các đợt tấn công. Ông ấy cũng biết về các điểm mạnh của từng cầu thủ ở trong đội hình đối phương. Trước mỗi trận đấu, chúng tôi đều được nhận thông tin về việc ai đảm nhiệm công việc gì và ở khu vực nào. Ông ấy cũng cảnh báo về những cầu thủ mà chúng tôi phải đề cao cảnh giác.

Con mắt luôn để ý tới những tiểu tiết của ông ấy tuyệt hơn bất cứ ai mà tôi đã từng làm việc cùng, nhưng đó là một trong những lý do tại sao tôi đầu quân cho ông. Điều kiện đó và cả sự thật là ông ấy đã giành mọi danh hiệu trong bóng đá:

Premier League.

Cúp FA.

Carling cúp.

Siêu cúp Anh.

Champions League.

Siêu cúp các câu lạc bộ đoạt cúp bóng đá quốc gia châu Âu.

Siêu cúp châu Âu.

Giải vô địch thế giới cấp câu lạc bộ.

Cúp bóng đá liên lục địa.

Bạn không thể tranh cãi với chủ nhân của một tủ danh hiệu như thế.

*

* *

Tôi ra sân lần đầu tiên cho United trước Boro' vào tháng 10 và chúng tôi đã nhập cuộc khá tệ. Đến giờ tôi đã học được rằng huấn luyện viên trưởng chỉ kỳ vọng một điều duy nhất mỗi khi chúng tôi ra sân là: chiến thắng.

Sau nửa giờ đồng hồ, chúng tôi bị dẫn trước một bàn và không thể giành được thế trận. Tôi đang thi đấu không tốt và ông ấy đang quát tôi từ khu vực chỉ đạo. Tôi giả vờ như không nghe thấy. Tôi không ngoảnh lại, tôi không muốn bắt gặp ánh nhìn của ông ấy. Tôi biết ông đang hét to, nhưng tôi không tài nào hiểu được ông ấy đang nói gì vì đám đông quá ồn. Tôi chắc chắn không muốn lại gần để nghe rõ những gì ông ấy nói, vì tôi biết nó sẽ rất đáng sợ.

Ông ấy trông vô cùng khủng khiếp ở ngoài đường biên.

Chúng tôi cuối cùng cũng hòa 1-1 trước Boro' nhưng huấn luyện viên trưởng thì không hề bằng lòng. Đó là trận đấu mà đáng lẽ chúng tôi phải giành chiến thắng. Trong vài tháng đầu ở United, tôi đã nhanh chóng học được là chúng tôi phải tấn công cho tới khi trận đấu kết thúc, bất kể tỷ số có là thế nào đi chăng nữa. Đó là triết lý bóng đá của huấn luyện viên trưởng. Ông ấy nói với chúng tôi rằng ông muốn các cầu thủ phải giữ bóng ở trước mặt mình khi chúng tôi phòng ngự và di chuyển tốc độ khi chúng tôi tấn công. Ông ấy muốn chúng tôi dẫn dụ đối phương, khiến họ rơi vào trạng thái an toàn giả. Ông nói với chúng tôi: "Đấy là lúc họ bắt đầu chuyền bóng cho nhau, gia tăng sự tự tin. Nhưng đó chỉ là một cái bẫy."

Đấy là lúc chúng tôi phải giành lại bóng và trừng phạt họ với những đường chuyền nhanh qua khu vực giữa sân. "Đối phương sẽ không có cửa để kháng cự", ông ấy nói.

Bóng cần phải được hướng ra biên và rồi đưa vào trong vòng cấm cho tôi và Ruud. Vai trò của tôi là di chuyển ra phía sau hàng phòng ngự. Khi bóng đến chân tôi ở những vị trí sâu hơn trên sân, tôi có nhiệm vụ giữ lấy nó và kết nối với các cầu thủ khác, như Ronaldo. Khi bóng được đưa ra biên, tôi phải lập tức xâm nhập vòng cấm và nhận những quả tạt.

Nếu chúng tôi chơi tốt, Carrington là một nơi hạnh phúc. Sau Fenerbahçe, huấn luyện viên trưởng cho phép chúng tôi tận hưởng buổi tập của mình. Chúng tôi xem băng hình về tất cả những gì đội đã làm tốt trong trận đấu và ông ấy bảo chúng tôi

hãy tiếp tục chơi theo cách đó. Ông muốn chúng tôi duy trì đà chiến thắng. Nếu chúng tôi có thể làm được điều đó, căng tin sẽ là một nơi hạnh phúc hơn cho tất cả mọi người.

Chương 4
Trả thù

Arsenal, ngày 24 tháng 10 năm 2004.

Trận cầu ân oán.

Gọi như vậy vì Arsenal và Manchester United là kỳ phùng địch thủ trong cả thập kỷ qua. Hai đội bóng tạo ra những trận cầu nảy lửa trong quá khứ với những màn xô xát. 20 con người lao vào nhau bất chấp những tấm thẻ đỏ.

Trận đấu tệ nhất diễn ra ở mùa giải trước đó, khi cầu thủ đôi bên đều bị kích động. Khi ấy tôi còn khoác áo Everton và xem trận cầu qua truyền hình. Ruud và vài gã cầu thủ Arsenal gây hấn với nhau – kiểu xô xát mà khán giả nào cũng muốn xem. Mọi chuyện bắt đầu khi Diego Forlan đem về một quả phạt đền. Các cầu thủ Arsenal phàn nàn rằng Diego đã ăn vạ, và khi Ruud sút hỏng, một vài gã vây lấy, hét vào mặt, chế giễu anh ấy. Họ tức giận vì trước đó Ruud khiến đội trưởng của Arsenal, Patrick Vieira, bị đuổi khỏi sân, nhưng phản ứng của họ quả là tồi tệ, nhất là Martin Keown; gã đó hét thẳng vào Ruud, nhảy loi choi như một kẻ tâm thần vậy. Mắt gã ta mở to ra, chẳng khác nào một cái xác sống trong phim kinh dị.

Giờ tới lượt tôi đối diện với sức ép của một trong những trận chiến lớn nhất Premier League.

Trước trận đấu, rất nhiều người nói về bầu không khí của cuộc đọ sức này. Báo chí không ngừng nhắc về trận đấu mùa trước và tôi không thể nào xem được một cái gì khác trên vô tuyến ngoài xích mích giữa Ruud và Keown. Rõ ràng điều đó khiến Ruud khó chịu vì anh ấy không lên tiếng trong vài ngày liền. Mọi sự chú ý đều hướng vào anh ấy. Anh ấy lờ đi tất cả và không nói chuyện với bất

cứ ai trong phòng thay đồ tại Carrington. Trong khoảng thời gian tiếp xúc ngắn, tôi biết Ruud luôn tập trung cao độ, nhưng tuần này thì có gì đó thâm nhập vào luồng suy nghĩ của anh. Ruud không còn là chính mình. Không ai hỏi anh ấy về trận đấu hay tinh thần, nhưng ai cũng đinh ninh rằng anh muốn chứng tỏ điều gì đó. Có người cho rằng quả phạt đền hỏng ở trận gặp Arsenal hẳn là gánh nặng đối với anh ấy trong một khoảng thời gian dài.

Cả hai đội đều sẵn sàng cho cuộc đụng độ. Các cầu thủ Arsenal thậm chí còn ôm lấy nhau trước trận đấu, như thể họ chuẩn bị bước vào một cuộc chiến. Một khi tiếng còi khai cuộc cất lên, bầu không khí tại Old Trafford sẽ trở nên vô cùng nặng nề và giàu cảm xúc, vì đội nào cũng muốn hủy diệt đối phương. Hôm đó tôi tròn 19 tuổi, nhưng chẳng có món quà sinh nhật nào trên sân.

Trận đấu diễn ra cân bằng. Chúng tôi được đá sân nhà và tái khởi đầu mùa giải sau những trận hòa đáng thất vọng trước Birmingham và Middlesbrough; Arsenal thì bất bại trong 49 trận liên tiếp trước đó và họ là một đội bóng tuyệt vời – Dennis Bergkamp, Ashley Cole, Thierry Henry và Patrick Vieira đều ở đỉnh cao phong độ, nhưng điểm yếu là họ biết rõ điều đó. Suốt một tuần, họ không ngừng hô hào rằng kéo dài mạch bất bại lên con số 50 ngay tại Old Trafford sẽ tuyệt vời như thế nào.

Một sai lầm lớn. Họ thắp lên ngọn lửa quyết tâm cho chúng tôi.

50 trận bất bại? Đừng mơ! Đây là sân nhà của chúng tôi.

Bất cứ một cầu thủ giỏi nào của United cũng sẽ có suy nghĩ ấy.

Không ai được phép nghĩ chúng tôi là kẻ dễ bị đánh bại.

Ngay từ phút đầu tiên, những cú phi thân tắc bóng được tung ra tới tấp. Giành lấy bóng là mục tiêu tối thượng. Sau hiệp đầu chặt chẽ, hai đội bước vào giờ nghỉ với tỷ số không bàn thắng. Bước vào hiệp hai, Ruud có cơ hội chuộc lại lỗi lầm ở quả phạt đền mùa trước, khi tôi đột phá vào vòng cấm ở phút 73. Sol Campbell xoạc chân và chạm trúng bóng, nhưng quán tính của anh ấy khiến tôi ngã nhào xuống. Tôi nghĩ tiếng còi sẽ vang lên và biết chắc chắn trọng tài chỉ tay vào chấm phạt đền, vì khán giả đang ăn mừng cuồng nhiệt, còn Ashley Cole và Sol Campbell thì phẫn nộ, hét lên rằng tôi đã ăn vạ, tôi không hề bị đốn ngã. Hài hước là họ đều đúng và sai. Tôi không bị phạm lỗi, nhưng cũng không ăn vạ. Hai sự thật ấy giao nhau và trọng tài phải đưa ra quyết định. May mắn là chúng tôi được hưởng phạt đền.

Tất cả đều nhìn vào Ruud, người đã cầm sẵn bóng trên tay. Tôi biết mình sẽ không có cơ hội thực hiện nó, vì anh ấy khao khát cú đá 11m này và tất cả đều mong mỏi anh ấy ghi bàn, như thể đây là thời khắc trả thù. Cảm tưởng như cả Old Trafford đều đang ước quả bóng găm vào lưới, nhưng theo quan sát của tôi, Ruud dường như không chuẩn bị tốt. Tôi từng chứng kiến anh ấy tập đá phạt đền trong các buổi tập hằng ngày và anh ấy luôn đá về một hướng. Những cú sút của anh ấy đều rất căng và thủ môn thường không có cơ hội cản phá. Lần này, khi bước lên chấm phạt đền, anh chọn hướng khác và đá quả bóng hiền hơn rất nhiều. Ngay lập tức tôi biết rằng, nếu thủ môn của Arsenal, Jens Lehmann, đoán đúng hướng thì sẽ cản phá thành công, vì bóng đi không đủ nhanh.

Tôi tưởng anh ấy đã đá hỏng.

Cơn ác mộng của Ruud sẽ càng tồi tệ hơn. Thời gian dường như đóng băng. Nhưng rồi Lehmann đoán sai hướng. Anh ta bay về phía ngược lại, còn cú sút của Ruud đưa bóng vào lưới. Anh ấy hoàn toàn nhẹ nhõm và chạy tới chỗ các cổ động viên. Anh không nhìn về phía đồng đội, băng ghế dự bị hay huấn luyện viên trưởng, nhưng tôi có thể thấy niềm vui và sự giải tỏa trên gương mặt anh. Đó có lẽ là cảm xúc chân thực nhất mà tôi từng thấy trên gương mặt một cầu thủ sau khi ghi bàn – như thể anh ấy vừa trút bỏ gánh nặng của cả thế giới khỏi đôi vai. Tôi chạy theo ăn mừng khi anh ấy tiến tới cột cờ góc sân, quỳ xuống và quay đầu lại. Anh ấy hét lên và nắm chặt tay. Tôi lập tức liên tưởng tới hình ảnh của Stuart Pearce khi ông ấy ghi bàn cho đội tuyển Anh trong loạt sút luân lưu ở vòng tứ kết với Tây Ban Nha tại Euro 96. Ông ấy phát điên. Ký ức về quả 11m hỏng ăn ở trận bán kết World Cup 90 với Tây Đức bị xóa nhòa chỉ bằng một cú đá. Giờ thì Ruud cũng vậy.

Một cảm xúc chân thực.

Tôi cũng muốn lao vào ăn mừng, nhưng nhìn cái cách anh ấy ngước lên bầu trời, hét vang cả Old Trafford, tôi hiểu rõ anh ấy cần khoảnh khắc này cho riêng mình. Arsenal tỏ ra hoảng loạn, và chúng tôi dẫn trước 1 bàn. Tôi hiểu rõ họ sẽ không có được trận bất bại thứ 50. Suy nghĩ ấy thúc đẩy đội bóng chiến đấu suốt 15 phút cuối cùng, gia cố bức tường phòng ngự cũng như tìm cơ hội phản công ghi bàn thắng thứ hai. Phút 90, tôi đóng chiếc đinh cuối cùng lên cỗ quan tài của Arsenal.

Tiền vệ của chúng tôi, Alan Smith, chàng trai người Yorkshire với mái tóc vàng, có bóng ở gần đường biên dọc. Tôi chạy chỗ vào vòng cấm để đón đường chuyền của anh ấy. Khi tôi vung chân,

một hậu vệ Arsenal cố đá vào gót của tôi. Đó là Lauren, anh ta muốn đốn ngã tôi, nhưng không được. Tôi khao khát có bàn thắng đầu mùa của bản thân cho United tới mức cố gắng để giữ vững sự thăng bằng. Một cú đệm bóng và bàn thắng được ghi.

Đơn giản là vậy. 2-0!

Bàn đầu tiên tại Premier League của tôi cho United.

"Chúc mừng sinh nhật, Wayne Rooney!"

*

* *

Khi tiếng còi kết thúc trận đấu vang lên sau đó không lâu, tôi bước vào phòng thay đồ và cởi trang phục thi đấu ra. Chỉ có ít người ở đó, phần lớn vẫn còn đi trong đường hầm. Đồng phục đã cởi ra, tất kéo xuống mắt cá, tôi đang nghĩ tới việc đi tắm thì đột nhiên nghe thấy tiếng hét rất lớn. Tôi nhìn ra ngoài cửa thì thấy các đồng đội đang xô xát với phe Arsenal. Tất cả đẩy nhau, xô nhau, gây hấn với nhau. Cả đường hầm loạn lên, không thể phân biệt được ai với ai nữa. Như một vụ xô xát thỉnh thoảng vẫn diễn ra trên sân bóng. Mấy chuyện lặt vặt.

Arsenal chắc chắn là không chịu đựng được. Họ không thích chuỗi trận bất bại kết thúc, đặc biệt là tại Old Trafford, và với tất cả lịch sử thù địch của hai đội. Tôi nghĩ việc Ruud ghi bàn hôm nay càng làm họ điên tiết hơn.

Sau ít lâu thì mọi người cũng bình tĩnh. Các đồng đội của tôi trở về phòng thay đồ để tận hưởng chiến thắng. Nhưng huấn luyện viên trưởng bước vào. Ông ấy dường như bị sốc. Kỳ lạ là ông ấy mặc một chiếc áo khác so với cái đã mặc trong trận đấu.

Một người đồng đội nói rằng: "Ai đó đã ném pizza vào huấn luyện viên trưởng."

Tôi nhìn ông ấy. Chúng tôi chiến thắng, nhưng ông ấy không đi quanh và bắt tay các cầu thủ như mọi khi. Huấn luyện viên trưởng cứ như người mất hồn vậy, hình ảnh mà tôi từng nghĩ rằng mình không bao giờ được thấy.

Rồi tất cả cũng trở lại với chủ đề trận đấu vừa qua.

Chúng tôi ngăn Arsenal kéo dài mạch bất bại lên 50 trận.

Chúng tôi thắng 2-0, Ruud ghi bàn.

Chúng tôi nhìn vào bảng xếp hạng.

BẢNG XẾP HẠNG PREMIER LEAGUE,

NGÀY 24 THÁNG 10 NĂM 2004

	SỐ TRẬN	HIỆU SỐ	ĐIỂM
1. ARSENAL	10	19	25
2. CHELSEA	10	10	23
3. EVERTON	10	4	22
4. BOLTON	10	4	18
5. UNITED	10	4	17

Chúng tôi có một kết quả ấn tượng trước đội nhất bảng, thu hẹp khoảng cách với nhóm đầu và kết quả này có thể là bệ phóng cho một mùa giải thành công. Nhưng bầu không khí trong phòng thay đồ có chút lạ lùng.

*

* *

Sau trận thắng Arsenal, chúng tôi lập tức vấp ngã với thất bại 0-2 trước Portsmouth tại Fratton Park. Tiếp đến là chuỗi 5 tháng bất bại ở giải Ngoại hạng, trong đó có trận thắng Arsenal ở lượt về. Crystal Palace, Manchester City, Liverpool và Aston Villa đều nằm trong danh sách nạn nhân. Phải tới tận tháng 4, chúng tôi mới để thua thêm lần nữa với tỷ số 0-2 trước Norwich. Sau đó là trận đấu mà tôi đã chờ đợi cả mùa giải: Gặp Everton tại Goodison Park.

Đến lúc đối diện với thứ âm thanh kinh khủng.

Đó là lần đầu tiên tôi thi đấu tại Goodison Park kể từ khi cập bến Old Trafford, và tôi hiểu cổ động viên Everton chưa thể cho qua chuyện tôi khoác áo United. Nói trắng ra là họ ghét điều đó. Khi thương vụ diễn ra hồi mùa hè, những lời dọa giết được gửi đến tận nhà tôi. Tôi thậm chí còn phải thuê vệ sĩ riêng cho bố mẹ.

Tôi biết điều gì sẽ xảy ra khi xe buýt của United rẽ vào con đường dẫn tới sân vận động vì tôi đã nhiều lần lái xe qua cung đường này

khi còn là cầu thủ Everton. Tôi đã đi bộ qua đó không biết bao nhiêu lần, mỗi khi làm cổ động viên đi xem bóng đá cùng bố, hay làm cậu bé nhặt bóng tới sân thực hiện nhiệm vụ. Tôi nghĩ có hàng trăm người đứng chờ ở đó để "nắn gân" khi chúng tôi xuống xe.

Chiếc xe của chúng tôi đổi hướng.

Tôi có thể thấy kỵ binh và những chiếc xe tải bán burger. Goodison hiện ra trước mắt, cùng với đám đông đang chờ đợi chúng tôi. Chờ đợi tôi!

Khủng khiếp! Có đến hàng nghìn người ở đây.

Đám đông đã chờ sẵn hai bên cổng. Cả một biển người la ó khi chiếc xe buýt tiến vào bãi đỗ xe. Tất cả mọi người trên xe đều hiểu rõ đám đông muốn gây sự với tôi, nên họ bắt đầu trêu chọc tôi. Ai đó đùa rằng bạn tôi đang đứng đợi ở ngoài để nói câu xin chào, nhưng rồi một viên gạch đập vào hông xe. Rồi một viên gạch nữa. Tôi nghe tiếng cửa kính nứt vỡ. Ai đó ném một cái chai. Tôi đã đoán rằng mình sẽ bị phản đối vào chiều nay, nhưng không ai báo trước cho tôi về điều này. Cửa xe mở ra, tôi bước xuống và nhìn thấy toàn bộ cổ động viên Everton. Lần đầu tiên họ thấy tôi khoác complet của United và bắt đầu la ó, chế nhạo đến chói tai.

Sự giận dữ bao trùm.

Thật đáng buồn với bầu không khí ấy. Everton là đội bóng mà tôi cổ vũ thời niên thiếu và dù đang khoác áo United, tôi vẫn muốn Everton thi đấu tốt. OK, không phải hôm nay, nhưng đó là đội bóng cũ của tôi, là điểm đến mơ ước của tôi khi còn là một đứa trẻ. Những cổ động viên này có lẽ trước đây đã từng đứng chung một khán đài với tôi, giờ lại quay sang mạt sát tôi. Họ là người hâm mộ của đội bóng mà tôi hằng yêu mến.

Rồi tôi bước vào sân và mọi thứ đều trở nên lạ lẫm. Vẫn là sân bóng ấy, vẫn là những gương mặt thân quen, vẫn là màu sắc thân thuộc, nhưng bầu không khí quả là khác biệt. Tôi đang ở nơi mình khôn lớn, trong sân bóng làm nên tên tuổi của bản thân, nhưng cảm thấy mình như là một người ngoài hành tinh vậy. Ngồi trong phòng thay đồ của đội khách càng khiến tôi cảm thấy xa lạ với Goodison Park.

Nhưng tôi không thể để mình gục ngã.

Tôi phải tỉnh táo. *Tập trung.* Các cổ động viên Everton ngoài kia

chưa thể khiến tôi sợ hãi được, họ thậm chí còn khiến tôi khao khát chiến thắng hơn. Tôi muốn ghi bàn. Tôi muốn chứng tỏ những gì mình có thể làm được. Tôi muốn khiến họ ngậm miệng. Tôi biết nhiều cầu thủ sẽ hạnh phúc với một kết quả hòa khi đối đầu đội bóng cũ, nhưng tôi không giống họ. Hôm nay, tôi thèm khát chiến thắng.

Khi bước vào đường hầm vài phút trước trận đấu, tôi nhận ra cổ động viên đội chủ nhà đã đặt rất nhiều tâm huyết vào trận đấu này. Tôi nghe những bản nhạc từ Z-Cars, bài hát truyền thống của câu lạc bộ, khi các cầu thủ tiến vào sân. Khi tôi bước ra khỏi đường hầm, tiến về phía ánh nắng và nhìn thấy khán đài Gwladys Street End, tiếng la ó đến đinh tai. Tất cả đều nhắm vào tôi, khiến tôi lập tức dựng tóc gáy. Giờ thì tôi thực sự đau lòng. Mọi ý nghĩ về việc làm cổ động viên Everton biến mất từ khoảnh khắc ấy.

Hôm nay tôi phải ghi bàn.

Tiếng còi khai cuộc vang lên, đúng như dự đoán, pha chạm bóng đầu tiên của tôi được đón chào với hàng ngàn tiếng la ó. Lần tiếp theo cũng vậy. Thêm lần nữa. Thêm lần nữa. Tôi giữ bình tĩnh và đội bóng đứng vững trong 45 phút đầu tiên, nhưng hiệp hai trở thành thảm họa cho tất cả chúng tôi. Everton hừng hực khí thế với cảm giác về một trận chung kết, chiến đấu trên khắp mặt sân. Duncan Ferguson, người hùng của tôi thuở thơ ấu, ghi bàn ở phút 55. Gary Nev sút bóng thẳng vào khán giả và nhận thẻ đỏ trực tiếp, rồi tới phút bù giờ và Scholesy bị đuổi khỏi sân với thẻ vàng thứ hai.

Khi tôi bước ra khỏi sân cùng thất bại sau tiếng còi mãn cuộc, tiếng cười và âm thanh ăn mừng của cổ động viên Everton lớn hơn cả những tiếng la ó.

Không có gì tệ hơn cảm giác ấy.

*

* *

Có một số bàn thắng quan trọng hơn những bàn thắng khác. Ghi bàn trong trận thắng 4-1 cũng tuyệt, nhưng không đặc biệt. Ghi bàn danh dự trong thất bại 1-3 không có ý nghĩa gì. Hat-trick luôn luôn phi thường.

Thực hiện một siêu phẩm còn đem lại cảm giác tuyệt vời hơn thế, có lẽ vì mọi thứ chỉ diễn ra trong tích tắc, nên nó luôn gây bất ngờ.

Vào tháng 4, tôi tạo nên một siêu phẩm như thế trước Newcastle trên sân nhà. Cú vô-lê từ gần 23 mét đưa bóng vượt qua Shay Given và găm thẳng vào lưới của Newcastle. Hài hước là khi tình huống diễn ra, tôi vẫn còn mải tranh cãi với trọng tài. Chúng tôi vừa giành được quả đá phạt và Alan Shearer đá bóng ra xa. Tôi cố gây áp lực để khiến anh ta nhận thẻ vàng. Tôi càng bực mình hơn vì đội nhà đang thua 0-1 sau bàn thắng của Darren Ambrose và bản thân thì bị đau chân. Huấn luyện viên trưởng muốn rút tôi ra ngoài.

Khi trận đấu tiếp diễn, bóng được đưa lên phía trên. Tôi chạy theo, vẫn gào thét vào tai trọng tài, nhưng bất chợt dừng lại ngoài vòng cấm. Bóng bật ra từ cú đánh đầu của hậu vệ Newcastle và đến ngay trước mặt tôi với độ cao hoàn hảo. Tôi dồn nén mọi sự giận dữ vào cú sút này, vung chân mạnh nhất có thể và bóng phóng vào góc cao khung thành tựa hỏa tiễn. Old Trafford dường như phát điên.

Chân? Chân nào ấy nhỉ?

Chương 5
Mảnh ghép

Công việc mỗi ngày thường bắt đầu bằng việc lái xe tới Carrington, đi qua nhóm cổ động viên săn chữ ký đang chờ sẵn ở cổng với áo đấu, áp phích và băng hình mấy trận đấu cũ. Tôi lái xe vào bãi đỗ giữa một rừng BMW và Mercedes. Chiếc Audi của huấn luyện viên trưởng đã ở đây từ lâu. Ông ấy bắt đầu làm việc sớm hơn vài giờ so với mọi người và có thể ông ấy cũng là người cuối cùng ra về vào buổi tối. Dù tôi đến hay đi, chiếc xe của huấn luyện viên trưởng vẫn luôn ở đúng một chỗ.

Tôi đi qua quầy lễ tân, nơi có một mô hình xịn sò của sân Old Trafford ở giữa sảnh và đi xuống một hành lang được chiếu sáng rực rỡ. Trên đường đi, tôi lướt qua những bức ảnh trên tường: Những đứa trẻ của Busby, Giggsy và Ronaldo ăn mừng bàn thắng, huấn luyện viên trưởng tỏ ra đáng sợ trong một bộ complet thời trang.

Cuối hành lang là cánh cửa đi vào phòng thay đồ. Tôi có thể nghe thấy tiếng một vài người đã ở đó và đang cười đùa. Gary Neville, Darren Fletcher, Rio, West Brown.

"Ổn chứ, Wazza?"

Tôi chào lại và chuẩn bị trang phục thi đấu. Cả đội United gặp nhau ở đây trước mỗi buổi tập. Bạn có thể nhận biết dễ dàng vì nơi đây chẳng khác nào phòng ngủ của con nít. Rác la liệt trên mặt đất – hộp nước Ribena, tạp chí xe đạp, vỏ bọc của một đôi bọc ống đồng mới – bên cạnh những đôi giày, dép lê, khăn tắm. Trên tường có màn hình ti vi. Nó nhắc nhở các cầu thủ thời điểm cần xử lý móng chân hoặc đi mát-xa; thực đơn bữa trưa luôn ở đó. Ai đó đặt con khỉ đồ chơi trên giá treo tường. Có một kệ đỡ Ipod để chúng tôi có thể bật nhạc.

Tủ của tôi nằm ở góc phòng. Trên cửa, ai đó đã táo tợn dán hình tạp chí cũ của tôi và Coleen mấy năm về trước. Đôi khi ngồi ở đây, thay đồ, tôi vẫn không tin được vào vận may của bản thân.

Tôi là một cầu thủ chuyên nghiệp.

Thật tuyệt khi được chơi bóng mỗi ngày và kiếm tiền từ đó. Đôi lần tôi nghe ai đó nói là ghét tập luyện, nhưng tôi thì thích điều đó. Làm sao mà không thích được chứ? Quy định rất đơn giản: Đến nơi đúng 9 giờ 30, ai đến muộn sẽ bị phạt. Vào việc rồi thì làm những gì mà huấn luyện viên trưởng nói. Chỉ có thế thôi.

Chúng tôi bắt đầu quy trình hằng ngày bằng việc thay quần áo và cười đùa, rồi bắt đầu bài tập khởi động đầu tiên: hai mươi phút chạy xe đạp nhẹ nhàng.

Rồi chúng tôi lấy giày và đi ra ngoài.

Chúng tôi đá bóng ma trong một khu vực được đánh dấu trên sân, tám người chuyền bóng cho nhau trong khi hai người ở giữa cố gắng giành lấy bóng. Bài tập này giúp chúng tôi lấy cảm giác bóng. Sau đó, chúng tôi thực hiện những bài tập bứt tốc ngắn, nước rút giữa những bộ nón tập để làm nóng phổi và chân.

Rồi tới phần tôi thích nhất: đá tập.

Mỗi ngày, chúng tôi sẽ đá tập với những mục đích khác nhau. Đôi khi chúng tôi tập kiểm soát bóng, có ngày lại xây dựng chiến thuật. Hôm nay, chúng tôi tìm cách đánh bại đối thủ tiếp theo: Charlton Athletic. Khi trận đấu diễn ra, huấn luyện viên trưởng đứng ở đường biên xem chúng tôi thi đấu. Ông ấy yêu cầu tăng nhịp độ chơi bóng nếu cần. Huấn luyện viên muốn chúng tôi bơm bóng vào vòng cấm nhanh hơn. Ông ấy thay đổi vị trí của chúng tôi.

Trong các trận đá tập thế này, ai cũng muốn chiến thắng, kể cả trong những trận 8 đấu 8. Những cú tắc bóng xuất hiện tới tấp.

Wes Brown vào bóng với tôi hơi muộn, chân anh ấy hoàn toàn không chạm bóng mà đạp thẳng vào mắt cá chân của tôi. Tôi ngã trong vòng cấm, nhưng cả trọng tài lẫn huấn luyện viên thể lực đều làm ngơ. Đội của tôi bắt đầu phàn nàn. Tôi thì nổi đóa lên. Ít phút sau, vẫn vị trí ấy, Wes lại đốn ngã tôi. Chân giơ cao. Miếng bọc ống đồng của anh ấy lộ ra và đó là một pha phạm lỗi thô thiển, nhưng không có quả phạt đền nào. Sau đó, anh ấy chạy sang đầu sân bên kia và ghi bàn.

Huấn luyện viên trưởng đứng nhìn từ đường biên. Đột ngột, ông ấy cho dừng trận đấu.

"Các cậu, bình tĩnh nào! Va chạm vừa phải thôi. Tôi không muốn thấy ai bị chấn thương đâu."

Lần tiếp theo chạy vào vòng cấm, tôi nhận thấy có va chạm nhẹ và quyết định ngã xuống (chúng tôi đều làm thế trong lúc tập luyện).

Đó phải là một quả phạt đền!

Nhưng không có ai thổi phạt.

Giờ tôi thực sự phát điên.

Tôi bắt đầu mắng nhiếc trọng tài vì tôi muốn thắng trận này không khác gì khao khát đánh bại City, Chelsea hay Aston Villa ở giải Premier League. Buổi tập nào cũng có tranh cãi, nhưng đó là chuyện thường tình. Không khí chiến đấu, sự căng thẳng ấy là ý đồ của huấn luyện viên trưởng – ông ấy muốn chúng tôi tập luyện với tinh thần như trong một trận đấu thật sự. Trọng tài thổi còi.

Trận đấu kết thúc.

Tôi bực dọc vì đội mình thua cuộc, nhưng tôi vẫn tiếp tục tập dứt điểm, sút bóng cháy lưới trong mười phút liền. Đó là một phần của quy trình: Tôi cần sẵn sàng đón nhận mọi cơ hội có thể đến với mình vào cuối tuần này.

Tôi sút vô-lê.

Tôi sút từ ngoài vòng cấm.

Tôi sút sau khi đón bóng bằng ngực.

Tôi sút phạt đền, đá phạt trực tiếp.

Rồi một trong các huấn luyện viên bảo tôi đứng quay lưng với khung thành. Ông ấy tạt bóng vào vòng cấm với một điểm rơi ngẫu nhiên rồi gọi tên tôi. Tôi quay người, phản ứng và sút bóng càng nhanh càng tốt. Bài tập ấy khiến tôi làm quen với những tình huống bóng bật ra ở vòng cấm. Tôi muốn sẵn sàng cho mọi pha bóng.

Tôi không phải là người duy nhất suy nghĩ như vậy. Nhìn quanh sân tập, tôi thấy nhiều đồng đội đang tập những bài khác nhau. Rio tập đánh đầu, thủ môn Tim Howard đối phó với những quả

tạt, Giggsy luyện đá phạt trực tiếp.

Dù là cầu thủ United, chúng tôi vẫn luôn tìm cách cải thiện bản thân, theo cách này hay cách khác.

*

* *

Mọi người luôn bàn luận về nghệ thuật ghi bàn và thắc mắc rằng nó đến từ bản năng hay tập luyện. Thật lòng, tôi nghĩ bàn thắng là sự kết hợp của cả hai. Một số kỹ năng có thể rèn luyện, nhưng bạn không thể dạy cho bản năng – thứ mà bạn có, hoặc là không.

Tôi nghĩ mình có bản năng. Tôi luôn sở hữu nó. Hồi còn bé, tôi luôn "đánh hơi" được những đường bóng đi vào vòng cấm địa. Tôi luôn sẵn sàng. Tôi có thể tận dụng mọi cơ hội. Tôi luôn cố gắng đoán xem quả bóng sẽ bay về đâu trong giây tiếp theo để chuẩn bị sẵn sàng. Tôi tìm kiếm, dự đoán, đánh cược với từng đường bóng hay lỗi phòng ngự, đó là bản năng. Dự đoán xem mình phải chạy tới đâu (rồi ghi bàn mỗi khi đối mặt với thủ môn) là kỹ năng thiên phú mà một số cầu thủ có, một số lại không. Bản năng ấy có thể là sự khác biệt giữa một tiền đạo ghi 5 bàn mỗi mùa và tiền đạo ghi 25 bàn mỗi mùa, ở bất kỳ cấp độ nào.

Mỗi khi thi đấu cho United, tôi phải phản ứng một cách khác biệt đối với những gì diễn ra xung quanh. Nếu thấy một trong những cầu thủ chạy cánh – Ronaldo hoặc Giggsy – sút bóng từ một bên của vòng cấm, bản năng mách bảo tôi chạy ra phía sau. Bóng có thể đi chệch ra xa và đó là cơ hội đệm bóng. Nếu Scholesy hay Alan Smith sút bóng, tôi sẽ chạy theo đường bóng để chờ đá bồi. Bóng có thể bật về phía tôi, có thể không. Cho dù tỷ lệ thành công chỉ là 1/20, thì cũng đủ để tôi ghi thêm hai, ba bàn mỗi mùa giải.

Bạn không chỉ phán đoán đường bay của cú sút hay đường chuyền, mà còn phải "đọc" được dáng người. Trước khi bóng được chuyền từ cánh hay trung lộ, tôi sẽ nhìn tư thế của đồng đội khi anh ấy ra chân. Từ động tác ấy, tôi có thể đoán được anh ấy muốn chuyền tới đâu và chạy vào khoảng trống đó.

Nếu may mắn, nếu đoán đúng thì tôi đang tiến gần tới bàn thắng. Đó là lúc tôi phải sẵn sàng cho khoảnh khắc tiếp theo: làm chủ, cử động, dứt điểm. Đó là khi lợi ích của việc tập luyện được thể hiện.

Bằng cách không ngừng tập luyện các kỹ thuật, tôi phát triển trí nhớ cơ bắp. Nhờ đó mà tôi có thể phản ứng theo bản năng khi

nhận một đường chuyền. Khi nhận bóng bằng ngực ở vị trí đá phạt đền, tôi không cần suy nghĩ cũng biết cách đưa quả bóng xuống, vào thế và sút, vì tôi đã rèn luyện đầu óc của mình. Tôi không phải là người duy nhất. Tất cả những cây săn bàn xuất sắc đều làm như vậy.

Tôi tập tất cả: sút xa, vô-lê, vô-lê nửa nảy, đá phạt trực tiếp. Những động tác trong vòng cấm của tôi phát triển thần tốc với kinh nghiệm tích lũy trong nhiều năm, đồng thời tôi được các đồng đội giúp đỡ rất nhiều bằng những cú tạt chuẩn xác, như Giggsy hay Ronaldo – nhưng chỉ khi anh ấy đá quả bóng đi nhanh nhất có thể. Đừng hiểu lầm nhé, Ronnie đang trở thành một cầu thủ xuất sắc, nhưng khi chúng tôi chơi cùng nhau, tôi chẳng bao giờ hiểu được anh ấy sẽ làm gì tiếp theo.

Anh ấy nhận bóng ở biên. Tôi bắt đầu chạy chỗ.

Anh ấy bó vào trong. Tôi để ý thấy, chạy chỗ kiểu khác.

Anh ấy giật bóng ngược lại. Tôi lại nhận thấy thay đổi, trở lại vị trí không việt vị.

Anh ấy sút bóng và tôi đứng đó, điên thật. Đôi khi anh ấy hơi quá đáng như vậy.

*

* *

Chúng tôi kết thúc buổi tập ngay sau giờ trưa. Cuối mỗi buổi tập, chúng tôi giãn cơ, thả lỏng. Vài người nhảy vào bồn nước đá, một số khác xuống hồ bơi. Bên cạnh đó là phòng gym. Nó giống như một trung tâm tập luyện thể thao kiểu cũ: có thảm, tạ, xe đạp, một tấm lưới màu xanh lá cây chia đôi phòng tập. Ryan Giggs đôi khi tới đây luyện yoga sau buổi tập. Tôi thử một, hai lần gì đó nhưng không hợp, nó quá buồn tẻ. Trong suốt 45 phút, người hướng dẫn chỉ cho tôi giãn người và giữ nguyên tư thế. Khi tôi hỏi Giggs sao lại tập môn này, đặc biệt là khi nó nhàm chán đến vậy, anh ấy bảo đó là cách tăng cường sức mạnh của cơ bắp.

“Tôi nghĩ là mình có thể kéo dài sự nghiệp bằng cách tăng cường sự dẻo dai”, anh ấy nói.

Có lẽ mấy năm tới tôi sẽ tập môn này nhiều hơn. Hiện tại, tôi cảm thấy mình không cần đến nó.

Đôi khi tôi sẽ tập luyện trong phòng gym, nhưng chỉ khi tôi chấn thương và không thể chơi trận đá tập hoặc không thể chạy bộ. Nếu có một tuần rảnh rỗi – tức là có một trận vào thứ Bảy và trận tiếp theo cũng vào thứ Bảy, không có vòng đấu nào xen giữa tuần – cả đội sẽ cùng nhau tập tạ. Một vài cầu thủ tập theo kế hoạch lên sẵn, số khác tập theo cách riêng. Tôi chỉ thỉnh thoảng đến đó. Không có bóng thì tôi không hứng thú chút nào.

Tôi chỉ muốn chơi bóng thôi.

*

* *

Tinh thần đồng đội không giống với tình bạn. Các cầu thủ không cần phải là bạn thân mới có thể trở thành đồng đội tốt. Tôi nói chuyện với một vài đồng đội sau giờ tập, như Rio. Tôi chơi golf với họ một chút, nhưng chúng tôi không làm gì nhiều hơn thế. Họ là đồng đội của tôi, trong ngày tôi đã nhìn mặt họ quá đủ rồi. Điều này cũng giống như những nghề nghiệp khác thôi. Tôi có đồng nghiệp ở chỗ làm giống như những người khác, điều đó không có nghĩa tôi phải thân thiết với họ vào mọi lúc.

Nói thế không có nghĩa là mọi chuyện không có gì thú vị. Tôi rất thích đi làm. Phòng thay đồ hoàn toàn có thể trở thành một kho giải trí. Sẽ luôn có ai đó gây rối và khiến mọi người cười phá lên, và tôi cũng hay đi phá đám một vài đồng đội, thường là với sự trợ giúp của Darren Fletcher. Fletch luôn a dua với mấy trò đùa này.

Hôm nay tới lượt Quinton Fortune, tiền vệ người Nam Phi của chúng tôi bị chơi khăm. Chúng tôi dán chiếc giày mới tinh của anh ấy lên sàn của phòng thay đồ bằng kẹo siêu dính. Rio đã bày trò này cho chúng tôi hồi sáng. Anh ấy luôn đầu têu, giúp chúng tôi chơi xỏ hết người này tới người khác. Mấy trò đó thường xuyên có hiệu quả. Sau khi trêu đùa với Quinton, Rio bảo tôi rằng Wes Brown đang bực bội.

“Các cậu nên đề phòng, vì cậu ta muốn trả đũa mấy trò chơi khăm của các cậu đấy”, anh ấy nhắn nhủ.

Tôi tin sái cổ.

“Fletch, chúng ta nên hạ Wes, trước khi anh ấy ra tay với bọn mình”, tôi gợi ý.

Tôi để ý thấy hôm nay Wes cũng đến Carrington với một đôi giày

hàng hiệu. Khi anh ấy tắm, Fletch và tôi dùng con dao vừa mượn được từ căng-tin để cắt nó ra, cẩn thận ghép lại và để giày vào trong tủ sao cho anh ấy không để ý đến thiệt hại trong lúc làm khô cơ thể.

Anh ấy mặc quần áo và không hiểu sao cả đội đang cười lăn cười bò. Khi anh ấy cầm đôi giày lên, gót giày bung ra và cả phòng thay đồ cười phá lên. Rio cười ngặt nghẽo vì anh ấy là người khởi đầu toàn bộ sự việc. Không phải ai cũng vui vẻ với trò đùa này. Wes than thở về đôi giày rách; Quinton cố gắng kéo giày của mình ra khỏi mặt đất. Một số huấn luyện viên thể lực bắt đầu phàn nàn rằng chúng tôi không đủ chuyên nghiệp trong phòng thay đồ. Một trong những nhân viên hậu cần phàn nàn rằng chúng tôi luôn dán mắt vào điện thoại và đòi cấm thứ này.

“Nhưng tôi luôn thấy ông cầm điện thoại khi ngồi trong văn phòng đấy thôi”, tôi đáp lại. “Thế có khác gì đâu?”

Ông ấy đi khắp phòng, gom mấy bộ đồ tập bẩn thỉu. Ông ấy tiếp tục than phiền về đống lộn xộn, nhưng lần này thì chỉ dám lầm rầm.

*

* *

Gary Neville, Giggsy, Scholesy, tất cả các cầu thủ United đều có quy trình giống tôi khi đi tập.

Lúc ấy là 9 giờ 30.

Khởi động.

Tập luyện.

Giãn cơ.

Sau bữa trưa, công việc trong ngày hoàn tất, nhưng không phải với tất cả. Khoảng 12 rưỡi, tôi sẽ đi từ hành lang, qua phòng giặt ủi, qua phòng tiếp tân và mô hình sặc sỡ của sân Old Trafford. Tôi lái xe đi qua cổng của bãi đỗ xe, nơi còn có nhiều người săn chữ ký hơn đang chờ đợi.

Trong kính chiếu hậu, tôi vẫn thấy chiếc Audi của huấn luyện viên trưởng.

Chương 6
Áp lực

BẢNG XẾP HẠNG CHUNG CUỘC PREMIER LEAGUE,

NGÀY 15 THÁNG 5 NĂM 2005

	SỐ TRẬN	HIỆU SỐ	ĐIỂM
1. CHELSEA	38	57	95
2. ARSENAL	38	51	83
3. UNITED	38	32	77

Chúng tôi không đủ xuất sắc để giành lấy danh hiệu; chúng tôi không thể ổn định đội hình để vượt mặt Arsenal và Chelsea của Jose Mourinho, đội bóng lên ngôi vô địch. Chúng tôi kém họ 18 điểm.

Tôi cực kỳ thất vọng. Tôi biết câu lạc bộ mang tôi và Ronnie về cho kế hoạch dài hơi và huấn luyện viên trưởng luôn nói rằng đây là mùa giải chuyển giao, nhưng điều đó khó có thể an ủi tôi. Tôi tới đây để giành những danh hiệu. Về hạng ba chắc chắn là không đủ để thỏa mãn tham vọng của tôi.

Dẫu vậy, Chelsea thi đấu với hình ảnh của một nhà vô địch trong cả mùa giải; họ có tổ chức và luôn ổn định. Họ sở hữu Didier Drogba mạnh mẽ và giàu năng lượng ở phía trên. Arjen Robben ở cánh, Damien Duff ở phía đối diện. Frank Lampard chỉ huy lối chơi từ trung lộ. Họ cũng phòng ngự chắc chắn với bộ đôi John

Terry và Ricardo Carvalho. JT là một hậu vệ xuất sắc, một thủ lĩnh thực thụ. Gã Bồ Đào Nha cũng là một tay cứng cựa. Anh ta nhanh, đọc tình huống tốt; anh ta cứng rắn và tắc bóng dứt khoát. Chelsea xứng đáng với chức vô địch.

Cơ hội duy nhất để chúng tôi thoát cảnh trắng tay mùa này là trận chung kết FA Cup gặp Arsenal, đội bóng đã đánh bại Exeter City, Boro', Everton, Southampton và Newcastle ở các vòng đấu trước. Tôi hào hứng với cơ hội thi đấu trận chung kết FA Cup. Hồi còn nhỏ, tôi rất thích xem trận cầu này, dành cả ngày dài ngồi trước ti vi, phấn khích ngay từ khi hai đội rời xe buýt để đi vào sân. Tôi xem các cầu thủ trả lời phỏng vấn và bước vào sân cùng bộ complet trước khi trận đấu diễn ra. Nó giống như một ngày hội vậy. Khi tôi còn chơi bóng cùng đám bạn trong công viên, chúng tôi đều nói về việc ghi bàn tại Wembley, áp lực trong Ngày Trọng Đại và cảm giác như thế nào khi sút 11m để giúp Everton vô địch FA Cup.

Giờ điều đó đang thực sự diễn ra.

Ngay từ phút đầu tiên, chúng tôi áp đảo Arsenal. Rio có một bàn thắng không được công nhận vì lỗi việt vị; Lehmann liên tục cứu thua. Tôi, Roy Keane và Ronaldo đều có cơ hội ghi bàn, nhưng không ai thành công. Tôi sút trúng cột dọc, Ruud có cả tá cơ hội nhưng đều dứt điểm hỏng ăn. Bằng cách nào đó, Arsenal đưa trận đấu vào hiệp phụ.

Họ may mắn khi tới giờ này vẫn chưa thua và họ hiểu rõ điều đó, nhưng tôi nghĩ may mắn mang lại cho họ thêm một chút động lực. Một ít niềm tin vào bản thân. Đôi khi tôi biết rằng trận đấu sẽ diễn ra không như ý mình và hôm nay dường như là một trong những ngày như thế.

Cứ cố gắng đi Wayne. Hy vọng may mắn sẽ đảo chiều.

Điều đó không bao giờ xảy ra.

Arsenal cầm cự đến hết hiệp phụ. Trận đấu tiến vào loạt sút luân lưu, dù chúng tôi đã áp đảo họ suốt 120 phút. Họ không thể tin nổi. Họ vẫn còn cơ hội vô địch. Tôi cũng không tin nổi. Tôi hiểu trận đấu này đáng ra phải kết thúc sớm hơn, đặc biệt là với cách chúng tôi đã chơi.

Huấn luyện viên trưởng điền tên tôi vào danh sách sút luân lưu.

"Cậu đá quả thứ tư, Wayne", ông ấy chỉ đạo.

Không vấn đề gì.

Tôi biết rằng đá 11m chỉ là cuộc chiến tâm lý. Tôi đối đầu với thủ môn. Một chọi một.

Đa phần tôi là người thắng.

Tôi tập đá penalty hằng ngày trong các buổi tập. Trong phòng thay đồ trước trận đấu, tôi đã hình dung mình nên sút về hướng nào nếu đội nhà được hưởng phạt đền. Trước khi trọng tài thổi còi bắt đầu trận đấu, tôi đã định hình mình sẽ sút quả 11m ấy như thế nào. Nếu cơ hội đến tay, tôi đơn giản là sẽ bước lên và đưa bóng đến đúng góc sút đã định sẵn. Tôi không bao giờ thay đổi ý định, vì chỉ một khoảnh khắc thiếu quyết đoán hay do dự cũng có thể làm hỏng chuyện.

Sút luân lưu là một khoảnh khắc cô độc. Khi đặt bóng xuống, tôi bỏ qua tất cả - cổ động viên, đối thủ, thủ môn đang vẫy tay. Tôi nghĩ: Mình cách khung thành 11m, nếu đây là tình huống bóng sống thì có lẽ mọi chuyện còn dễ hơn. Điều đó gia tăng sự tự tin trong tôi. Tôi luôn tưởng tượng cảnh mình ghi bàn.

Tôi nhìn xuống dưới. Tôi chỉ có thể nghe những tiếng ồn ào – người hâm mộ đối phương huýt sáo và nhạo báng, cổ động viên của chúng tôi ước rằng bóng vào lưới – nhưng đó chỉ là những tiếng vo ve. Đám đông này không có chỗ trong tâm trí tôi. Tôi không hề quan tâm tới họ.

Tất cả những gì cần làm là chạm bóng thật chuẩn xác.

Tôi nhìn bóng.

Tôi nhìn thẳng vào thủ môn.

Tôi nhìn trọng tài.

Tiếng còi vang lên, tôi chạy đà, cúi đầu xuống và tung ra cú sút tốt nhất có thể.

Vào!

Một vài cầu thủ thở phào vì sút 11m thành công. Họ cho rằng áp lực được đặt lên bản thân, chứ không phải thủ môn. Tôi thì khác. Tôi coi đây là một cơ hội nữa để ghi bàn và tận hưởng nó không khác gì cú đá đại bác từ ngoài vòng cấm tung nóc lưới Newcastle.

Sút luân lưu cũng có đôi chút khác biệt. Sau đó là loạt sút cái chết bất ngờ. Sự căng thẳng sẽ được đẩy lên. Một sai lầm có thể khiến United bị loại, hoặc quyết định vận mệnh chung kết FA Cup như trận đấu này. Những bước đi từ vòng tròn giữa sân tới chấm 11m là quãng đường dài nhất bạn cảm nhận được trong bóng đá. Tôi hiểu điều đó có thể ảnh hưởng tới một vài cầu thủ.

Không phải tôi. Tôi biết rõ khi nào đến lượt mình. Tôi sẽ đặt bóng xuống và sút như mọi khi, coi đây cũng giống những quả penalty khác.

Không phải ai cũng giống ai.

Ruud đá vào quả đầu tiên. Lauren gỡ hòa.

Paul Scholes hỏng ăn ở cú đá thứ hai. Chúng tôi đều thấy buồn bực với những gì vừa xảy ra, nhưng tại United, chúng tôi chỉ coi những quả 11m bị bỏ lỡ là tai nạn nghề nghiệp. Pha bóng này cũng vậy.

Arsenal lại ghi bàn, Freddie Ljungberg.

Ronaldo sút thành công. Van Persie đưa bóng vào lưới cho Arsenal.

Tôi biết nếu mình bỏ lỡ quả Thứ Tư này, cửa vô địch của đối thủ sẽ rộng mở trông thấy. Dù vậy, tôi không để tâm đến nó. Thay vào đó, tôi tập trung vào việc dứt điểm tốt nhất có thể. Khi bước vào vòng cấm, sự lo lắng dần lắng xuống.

Nhìn trái bóng.

Nhìn trọng tài.

Nhìn thủ môn.

Có tiếng còi, cúi đầu xuống…

Vào!

Nhưng nó không quan trọng. Sau đó, chúng tôi thua loạt luân lưu với tỷ số 4-5.

Cú đá hỏng của Scholes là đủ để Arsenal giành cúp. Tôi nhận danh hiệu Cầu thủ hay nhất trận, nhưng tôi muốn đổi nó lấy huân chương của nhà vô địch vì thành tích cá nhân không có nghĩa lý gì với tôi. Tôi không tập luyện cả năm trời chỉ để về nhì hay về thứ

ba tại giải vô địch quốc gia. Hồi còn bé, khi chơi bóng trong công viên cùng đám bạn, chắc chắn tôi không mơ về chuyện nhận huân chương của đội thua cuộc.

Danh hiệu là mục tiêu tối thượng trong bóng đá, luôn là như vậy.

*

* *

Một tuần sau đó, tôi gọi điện cho một người bạn ở Crocky, người từng chơi bóng với tôi trong công viên thời thơ ấu. “Còn nhớ chuyện chúng ta bàn nhau về cảm giác ghi bàn từ chấm 11m trong trận chung kết FA Cup không?”, tôi nhắc. “Đó là một cảm giác tuyệt vời. Nhưng khi ta thua loạt luân lưu, cảm giác sau đó thật tồi tệ.”

Chương 7
Thay đổi

Trận khai màn mùa giải 2005-06 diễn ra tại quê nhà: Everton, Goodison Park. Một lần nữa họ la ó và phỉ báng tôi bằng mọi lời lẽ có thể. Nhưng tôi chẳng quan tâm. Tôi có nhiều thói quen trước trận để giữ đầu óc tỉnh táo, nhiều cầu thủ khác cũng vậy. Và trước trận đấu này, tôi cầu nguyện, điều tôi bắt đầu làm gần đây vì bố mẹ Coleen theo đạo, nên điều đó cũng quan trọng với tôi. Giờ tôi đã có đức tin.

Thật hài hước, dù không ngại về việc tin tưởng vào Chúa, nhưng tôi luôn cầu nguyện kín đáo. Tôi không thể hiện cho người khác thấy vì tôi không cần phải làm thế. Tôi không muốn người khác thấy tôi cầu nguyện trước mọi trận đấu. Tôi không phải là người làm dấu thánh khi chạy vào sân; tôi không nhìn lên trời, kể cả khi bỏ lỡ một cú đệm bóng cận thành. Thay vào đó, tôi cầu nguyện trong phòng thay đồ của đội khách tại Goodison – mặc đồng phục United, dây giày buộc chặt – tôi bước vào một góc và dành ít phút cho bản thân.

Tôi cầu nguyện cho sức khỏe của người thân và bạn bè.

Tôi cầu rằng mình sẽ không bị chấn thương nặng hay đau đớn.

Tôi không cầu xin chiến thắng hay bàn thắng, tôi cầu xin sự an toàn.

Tôi còn nhiều nghi thức khác nữa.

Đêm qua, tôi tới gặp nhân viên hậu cần của câu lạc bộ vì muốn biết rõ màu sắc bộ quần áo mình sẽ mặc ngày hôm sau.

“Ờ, ngày mai mặc áo sân nhà đó Wayne, quần đen, tất đen. Sao cậu

hỏi vậy?"

Chỉ tò mò thôi.

Tôi không bảo ông ấy rằng mình đang bắt đầu tưởng tượng ra màn trình diễn của bản thân trong các buổi tối trước trận đấu. Khi đi ngủ, tôi tưởng tượng những người sẽ đối đầu mình vào ngày mai, và tôi dành 20 phút để nghĩ ra những tình huống đặt bản thân vào trước khung thành. Tôi định sẵn những gì mình sẽ làm. Tôi nhận ra rằng nếu sử dụng trí tưởng tượng trước trận đấu thì bản thân sẽ sẵn sàng khi bước vào thực chiến.

Tôi nghĩ nếu hậu vệ Everton, Tony Hibbert, bị hạn chế ở một bên, tôi sẽ khai thác điểm yếu này. Rồi tôi tưởng tượng ra khán đài Gwladys Street End. Tôi thấy Ronaldo đang tăng tốc bên cánh và tung ra một quả tạt hướng đến tôi. Tôi xem mình sẽ di chuyển ra sao khi bóng hướng đến chỗ mình. Chạm một hoàn hảo. Tôi sút bóng về phía khung thành, nó bay qua thủ thành của họ, Nigel Martyn.

1-0!

Hai mắt bắt đầu trĩu xuống, tôi chìm dần vào giấc ngủ. Về mặt thể chất, tôi đang thả lỏng. Nhưng về mặt tâm lý, tôi giống như một tay golf đứng trước bóng: Tôi định hình hướng bóng, mường tượng kết cục hoàn hảo nhất trong đầu. Nhưng điều quan trọng là tôi phải tưởng tượng mọi thứ với đúng bộ đồng phục chúng tôi sắp mặc. Nếu sai màu, tôi sẽ sai nhịp khi trận đấu diễn ra vào ngày mai.

Mọi thứ phải diễn ra cùng cái áo màu đỏ, quần đùi đen và tất đen.

Trong tâm trí, tôi thấy một đường bóng dài từ tuyến dưới tới chân tôi. Tôi ở rìa vòng cấm Everton. Đội trưởng của họ, Phil Neville, lao về phía tôi. Tôi biết anh ta rất quyết liệt, xoạc bóng mạnh mẽ ở khắp mọi nơi. Anh ta lao đến, trượt trên mặt cỏ. Tôi làm như định sút bằng chân phải, hạ vai rồi gạt bóng vào trung lộ khi anh ta lao qua tôi. Tôi nã đại bác bằng chân trái, bóng vượt qua Martyn.

2-0!

Hôm sau, khi thức dậy, tôi biết mình đã chuẩn bị kỹ càng.

Áo đỏ, quần đen và tất đen.

Bất cứ cơ hội nào xuất hiện, tôi cũng đã sẵn sàng. Hài hước là khi

trận đấu diễn ra, kết quả đã được định sẵn trong tâm trí tôi, chỉ có các chi tiết hơi khác một chút. Trước trận đấu, người ta la ó ầm ĩ hơn bao giờ hết và tất cả mọi người đều nhắm vào tôi. Thế rồi Ruud mở tỷ số ở phút 43 và cả sân bóng rơi vào im lặng.

Chỉ ít giây sau giờ nghỉ, hậu vệ Joseph Yobo của Everton cầm bóng ở phần sân nhà. Tôi có thể thấy anh ta định chuyền về cho Nigel Martyn. Khi anh ta bắt đầu chuyền, tôi có mặt đúng chỗ để chặn đứng nó. Tôi cắt bóng chỉ trong nháy mắt.

Tôi đứng cách khung thành 11m và chỉ còn thủ môn trước mắt.

Bóng đi xuôi theo đường chạy của tôi. Nigel Martyn nhận ra không có lợi thế về khoảng cách nên không lao ra.

Anh ta không rời vị trí; tôi có rất nhiều khoảng trống để nhắm vào.

Tôi đưa ra quyết định.

Góc dưới bên trái.

Bóng đi vào lưới và Goodison Park lại im bặt. Tiếng la ó vang lên mỗi lần tôi chạm bóng ở hiệp một bị chặn đứng. Thật tuyệt.

Tôi yêu thích sự im lặng ở đây không khác gì tiếng gào thét của 76.000 cổ động viên tại Old Trafford.

Tôi biết rõ mình sẽ bị chỉ trích rất nhiều vào chiều nay và tự nhủ bản thân sẽ không ăn mừng nếu ghi bàn, nhưng sự thù địch trong hiệp một tệ tới mức tôi không thể không cảm thấy tức giận và bức xúc.

Chết tiệt, tôi cứ ăn mừng đấy.

Tôi chạy về hướng có cổ động viên United, trượt gối trên mặt cỏ, gào thét to hết sức khi các đồng đội lao đến và nhảy lên người tôi. Tôi là cổ động viên Everton duy nhất trên cả nước hạnh phúc vào lúc ấy.

*

* *

Khi mùa giải đi từ tháng 8 sang tháng 9, một điều tôi nhận thấy sau cả năm trời thi đấu cho United là, tất cả đối thủ đều cố gắng hơn hẳn khi chạm trán chúng tôi, đặc biệt là ở Old Trafford. Tôi đã

đoán trước được điều đó khi ký hợp đồng – ngay cả huấn luyện viên trưởng và các đồng đội như Gary Neville cũng cảnh báo rằng đối thủ thường chơi hay hơn khi đọ sức với chúng tôi, nhưng phải mất một thời gian tôi mới quen được với thực tế ấy. Những đối thủ tôi từng chạm trán khi còn khoác áo xanh nay quyết tâm hơn hẳn khi tôi mặc áo đỏ. Thật điên rồ. Như Blackburn chẳng hạn, họ đến sân nhà của chúng tôi vào tháng 9 và thắng 2-1. Đáng lẽ họ không thể thắng, chúng tôi là đội bóng gồm các cầu thủ hàng đầu, nhưng lại để lọt lưới những bàn thua ngớ ngẩn.

Tôi đoán nguyên nhân nằm ở sự thiếu kinh nghiệm; chúng tôi có phần còn non nớt. Ai cũng biết đội bóng đang ở trong giai đoạn chuyển giao. Đúng là chúng tôi sở hữu những cầu thủ dạn dày như Giggsy, Scholesy và Gary Neville; còn có Edwin van der Sar vừa gia nhập từ Fulham và là một thủ môn hàng đầu. Nhưng bên cạnh đó là không ít gương mặt thiếu kinh nghiệm. Những người như tôi, Ronaldo và Darren Fletcher vẫn đang học hỏi về cách xuyên phá hàng thủ của những đội bóng chơi co cụm. Chúng tôi vẫn chưa biết cách đọc trận đấu, chúng tôi còn thiếu kiên nhẫn và điều đó khiến đội bóng đánh rơi điểm số.

Tôi làm tất cả có thể để mọi thứ diễn ra dễ dàng hơn. Tôi luôn theo dõi trận đấu của đối thủ kế tiếp qua ti vi, để xem mình sắp phải đối đầu với điều gì. Một đêm thứ Bảy vào tháng 10, tôi dùng bữa với đồ ăn Trung Quốc và một ly rượu vang; theo dõi chương trình Match of the Day trên ti vi và xem trận đấu của đối thủ tuần tới: Middlesbrough. Họ tệ hại vô cùng; họ để thua 1-2 trước West Ham.

Tuần sau chúng tôi có thể thắng đến 10-0.

Khi bước vào trận đấu 7 ngày sau đó tại Riverside, trong tiết trời lạnh và ẩm ướt, họ dường như đã trở thành một đội bóng hoàn toàn khác – nhanh hơn, khỏe hơn và khao khát hơn những gì họ vừa thể hiện tuần trước. Họ đã biến đổi hoàn toàn. Có lẽ suy nghĩ đối đầu với chúng tôi đã biến họ trở thành một đội bóng mạnh hơn. Điều đó khiến tôi hoang mang. Chúng tôi không thể làm chủ thế trận. Ngay từ phút đầu, các hậu vệ của họ nhắm vào tôi cũng như Ronnie và tôi hoàn toàn không thể đóng góp vào lối chơi. Bỗng nhiên, tiền vệ của họ, Gaizka Mendieta, tung ra một cú sút xa vu vơ mà Edwin vốn dĩ đã có thể cản phá, nhưng bóng đi vào lưới và cả sân bóng nổ tung. Boro phấn khích tới mức họ ghi thêm 3 bàn nữa và chúng tôi bị vùi dập.

Huấn luyện viên trưởng nổi điên sau trận đấu.

“Đó không phải là màn trình diễn của Manchester United”, ông ấy hét vào mặt tất cả những ai ngồi trong phòng thay đồ, rồi nói từ những điều nhỏ nhặt nhất. “Các cậu không xứng mặc cái áo này”.

Ông ấy đúng và chúng tôi hiểu rõ điều đó. Phải mất đến nửa tiếng đồng hồ để chúng tôi lấy lại năng lượng và đi tắm. Ở Champions League, mọi chuyện cũng không khá hơn là bao. Sự thiếu kinh nghiệm và thiếu bình tĩnh khiến chúng tôi không thể xuyên phá hàng thủ của Benfica, Villarreal và Lille tại vòng bảng. Trong trận gặp Villarreal, tôi mất bình tĩnh và vỗ tay mỉa mai trọng tài (Kim Milton Nielsen, cái gã đã truất quyền thi đấu David Beckham khi tuyển Anh gặp Argentina ở World Cup 1998) khi ông ấy rút thẻ vàng cho một pha vào bóng muộn của tôi. Sau đó, ông ấy tặng thêm một chiếc thẻ vàng và đuổi tôi ra khỏi sân. Chúng tôi chỉ thắng 1 trận vòng bảng và thua 3, nhưng kỳ lạ là khi bước vào trận đấu cuối gặp Benfica, chúng tôi vẫn có thể đi tiếp nếu thắng. Trong trường hợp thất bại, chúng tôi sẽ đứng bét bảng. Đó là hậu quả của việc không biết đánh bại những đối thủ thích lùi sâu phòng ngự.

Tôi đã từng ở phía bên kia chiến tuyến. Mỗi khi cùng Everton đọ sức với United, tôi luôn cảm thấy đây là một trận đấu lớn và chúng tôi rất quyết tâm phòng ngự. Tại Goodison, cổ động viên ầm ĩ hơn và các cầu thủ chuyền bóng với nhịp độ cao hơn. Khi tới Old Trafford, chúng tôi chiến đấu như thể đây là trận đánh giải cứu câu lạc bộ vậy. Vào tháng 10 năm 2002, chúng tôi thậm chí còn giữ sạch lưới, cho tới khi trận đấu gần kết thúc.

Hôm đó tôi ngồi dự bị. Thật hài hước là khi tôi vào sân ở thời điểm trận đấu còn 15 phút, tỷ số vẫn là 0-0, cổ động viên United phỉ báng tôi. Họ có nhiều lý do, tôi đoán vì mình là một Scouser và xuất hiện nhiều trên mặt báo. Ở đó, rất nhiều từ ngữ có cánh nói về tương lai của tôi, nhưng nó không giúp ích một cầu thủ thi đấu quyết liệt và thích xoạc bóng như tôi. Tiếng la ó bùng lên ngay lập tức, nhưng tôi biết điều đó diễn ra vì chúng tôi vẫn đang cầm chân và họ không muốn tôi ghi bàn đem về chiến thắng.

Sau đó, phút 86, United ghi bàn đầu tiên trong số ba bàn thắng.

Ba bàn!

Một khi họ mở tỷ số, chúng tôi hoàn toàn bất lực trong việc ngăn chặn cuộc vùi dập này. Đôi chân của chúng tôi nặng nề hơn, đỡ bóng bật ra xa cả mét. Chúng tôi sụp đổ hoàn toàn. Bàn thua đầu tiên làm tan rã cả đội hình, như thể chiếc kim làm nổ quả bóng

bay.

Bàn gỡ trước đối thủ như thế này tại Old Trafford? Không có cửa đâu.

Bàn thứ hai và thứ ba của họ đến rất nhanh sau đó. Chúng tôi thất bại hoàn toàn.

Hài hước là một vài cầu thủ tại United không thấy sự khác biệt ở đối thủ – cách họ chơi hay hơn hẳn mỗi khi chạm trán chúng tôi – nhưng tôi nhận ra vì tôi thích nghiên cứu chiến thuật và các đối thủ. Tôi coi đó như một phần công việc. Đó là bài tập về nhà.

Tôi xem bóng đá Tây Ban Nha và Italia. Tôi thậm chí còn xem cả các đội bóng ở Championship. Tôi không tìm kiếm điều gì từ những cuộc đấu ở giải hạng thấp, nhưng nếu có trận đấu thì tôi sẽ xem vì sở thích. Tôi muốn biết những ai đang thi đấu và cách họ chơi bóng. Nhưng trên hết, tôi thích xem các tiền đạo. Tôi có thể học hỏi được vài thứ khi theo dõi các cầu thủ ở cùng vị trí, bất kể họ đang chơi bóng tại hạng đấu nào.

*

**

Roy Keane rời câu lạc bộ vào tháng 11 năm 2005, một tin động trời. Cổ động viên United yêu mến anh ấy, nhưng anh ấy chấn thương nặng ở trận gặp Liverpool hồi tháng 9 và hầu như không thi đấu nữa. Tôi đoán huấn luyện viên trưởng đã đặt dấu chấm hết cho Roy và anh ấy chuyển tới Celtic. Tệ hơn là anh ấy chỉ trích một số cầu thủ trẻ sau trận thảm bại trước Boro'. Nhưng mọi người vẫn sốc khi anh ấy chia tay Old Trafford.

"Đó là điều mà chúng ta sẽ phải giải quyết", huấn luyện viên trưởng phát biểu khi tập hợp đội bóng lại để thông báo tin mới. Không có ai phàn nàn và Gary Neville được chỉ định làm đội trưởng mới, một lựa chọn hợp lý đối với tôi. Gary là người hoàn hảo với trọng trách này, một đồng đội đích thực. Anh ấy sẽ làm tất cả những gì tốt nhất cho đội bóng, vì đó là một thủ lĩnh thực sự và sự có mặt của anh ấy tốt cho tất cả mọi người trong câu lạc bộ, không chỉ các cầu thủ đội Một mà còn cả đội dự bị và đội trẻ. Bất cứ cậu nhóc nào có vấn đề và muốn xin tư vấn về hợp đồng, họ luôn tìm tới anh ấy.

Nhờ những cầu thủ như Gary, tôi hòa nhập rất nhanh ở United. Old Trafford giống như nhà tôi vậy và cảm giác thoải mái này đem lại sự tự tin cho tôi – tôi biết mình có thể ghi bàn và kiến tạo cho

các đồng đội. Sự tự tin là một phần quan trọng trong bóng đá. Có nó, tôi không thể bị chặn lại. Có những ngày khung thành trở nên khổng lồ và tôi biết rõ mình sẽ ghi bàn. Có những lúc khung thành bé lại bằng cái hộp thư. Tất cả là do tâm lý của tôi.

Trong vòng một tháng của mùa giải 2005-06, từ cuối tháng 10 tới cuối tháng 11, tôi trải qua một chuỗi trận dài tịt ngòi, nhưng tôi vẫn giữ được sự bình tĩnh, điều rất khó làm. Rất dễ để trở nên bức xúc khi trải qua một chuỗi trận kém cỏi, hoặc vài tuần không ghi bàn.

Tại sao tôi chưa ghi bàn?

Tôi đã làm gì sai vậy?

Tôi nên làm gì bây giờ?

Nhưng tôi phải giữ tập trung, nếu không điều đó sẽ ảnh hưởng tới cách tôi tư duy trên sân. Tôi dập tắt những câu hỏi ấy. Thay vào đó, tôi tiếp tục cố gắng, tiếp tục chăm chỉ. Tôi biết nếu mình tiếp tục làm mọi thứ, bàn thắng rồi cũng sẽ đến. May mắn là khi tôi không ghi bàn cho United, có những cầu thủ khác hoàn thành trách nhiệm ấy, như Ruud, Ronaldo và Louis Saha, tiền đạo chúng tôi đưa về từ Fulham năm 2004. Louis và tôi thực sự ăn ý trên sân. Anh ấy chạy rất nhanh và có cảm giác bóng tốt tới mức tôi không dám chắc anh ấy thuận chân nào, dù đã tập luyện và thi đấu cùng anh ấy hàng tháng trời.

Huấn luyện viên trưởng cũng biết bàn thắng sẽ đến, ông ấy biết cách giữ lửa cho tôi trong một giai đoạn khó khăn. Ông ấy bảo rằng nếu tôi không thể ghi bàn thì phải bù đắp vào những khía cạnh khác, nên trong các trận đấu, tôi luôn bám đuổi hậu vệ đối phương và tạo ra cơ hội. Tôi buộc người kèm cặp mình phải chạy theo, kéo anh ta ra khỏi vị trí và khiến anh ta mệt lả đi. Tôi tạo khoảng trống cho các cầu thủ khác xâm nhập. Sau 90 phút, tôi sẽ không tự trách bản thân nếu không ghi bàn, nhưng các tiền đạo khác trong đội bóng sẽ không làm thế. Khi Ruud hay Ronnie tịt ngòi trong trận đấu, họ sẽ bực mình kể cả khi chúng tôi chiến thắng. Với bản thân, tôi hạnh phúc dù cho mình có ghi bàn hay không. Có lẽ tôi cần thêm sự tập trung đó, sự tham lam đó. Có lẽ tôi nên buồn bực nếu không ghi bàn. Nhưng vào lúc này, tôi chỉ buồn khi đội nhà thua cuộc mà thôi.

Sau bốn vòng đấu, bàn thắng đến với tôi trong trận thắng 2-1 trên sân của West Ham vào tháng 11. Tiếp theo là một chuỗi phong độ

cao của tôi, chọc thủng lưới Portsmouth (thắng 3-0), Wigan (4-0), Aston Villa (2-0) và Birmingham (2-2). Vào đêm giao thừa, chúng tôi đè bẹp Bolton 4-1 và đội bóng xếp nhì bảng. Chúng tôi còn xa mới đuổi kịp Chelsea, nhưng tôi nghĩ cả đội đều tự tin vào cơ hội vô địch, nếu chúng tôi loại bỏ những sai lầm ngớ ngẩn và Chelsea sảy chân.

BẢNG XẾP HẠNG PREMIER LEAGUE,

NGÀY 31 THÁNG 12 NĂM 2005

	SỐ TRẬN	HIỆU SỐ	ĐIỂM
1. CHELSEA	20	34	55
2. UNITED	20	23	44
3. LIVERPOOL	18	17	40

Chúng tôi đều hiểu chặng đường còn nhiều khó khăn, nhưng United không bao giờ bỏ cuộc.

*

* *

Ruud không vui chút nào. Tôi nghĩ anh ấy nhận thấy quãng thời gian tại United đang đi tới hồi kết và lối chơi của đội bóng lúc này không còn hợp với mình. Anh ấy vẫn là một tay săn bàn thượng hạng, nhưng những cầu thủ mà huấn luyện viên trưởng mang về như Ronaldo, Louis và tôi phù hợp hơn với lối đá nhanh, phản công. Chúng tôi dùng tốc độ để chơi bóng; Ruud thích làm chậm nhịp đấu để nhiều cầu thủ tham gia tình huống, nhưng chúng tôi không còn chơi bóng kiểu đó nữa.

Tôi có cảm giác anh ấy không vui ngay từ khoảnh khắc tôi ký hợp đồng với United. Ronnie và tôi liên tục được nhắc đến và tôi không nghĩ anh ấy hài lòng với điều đó – không phải lỗi của chúng tôi, chúng tôi đâu có viết mấy bài báo đó, nhưng chúng tôi chắc chắn đang thu hút sự chú ý. Tôi thì không có vấn đề gì, tôi thân thiết với Ruud, nhưng tôi không nghĩ anh ấy và Ronnie là những người bạn tốt. Họ tranh cãi với nhau vài lần trên sân tập và Ruud cực kỳ bực bội khi Ronnie không chuyền bóng nhanh như ý muốn của anh ấy. Sau đó, huấn luyện viên trưởng cho Ruud ngồi dự bị ở chung kết Carling Cup gặp Wigan vào tháng 2 và anh ấy thực sự không hài lòng. Ruud ngồi bên cạnh những tân binh tháng 1 của

chúng tôi, Patrice Evra - một hậu vệ cánh người Pháp đến từ Monaco, và trung vệ người Serbia - Nemanja Vidic. Patrice sớm yêu nơi này. Anh ấy đến từ nơi biển xanh và nắng vàng tại Monte Carlo và quen biết Thân vương Albert của Monaco. Nhưng khi trời mưa trên sân tập, anh ấy bắt đầu nhảy múa.

"Chào mừng tới Anh quốc!", anh ấy hô to.

Patrice và Vida cần thời gian hòa nhập vì họ không thể bắt kịp tốc độ bóng đá Anh, họ bị sốc. Sau buổi tập đầu tiên tại Carrington, dường như họ đều choáng váng. Ba tuần sau đó, trông họ vẫn như vậy.

Tôi lôi họ ra làm trò đùa.

"Này Rio", một hôm, tôi nói trong phòng thay đồ, biết rõ cả hai đều có thể nghe thấy. "Mấy tay này tồi lắm, không bắt kịp nổi đâu."

Vida và Patrice chửi lại mấy câu, nhưng tôi phải nói Premier League đã tạo ra cú sốc lớn cho cả hai. Cầu thủ nước ngoài nào cũng vậy khi mới đến đây.

Bất chấp cảm xúc tồi tệ của Ruud trước trận đấu, cả đội đều rất quyết tâm khi sắp bước vào chung kết Carling Cup, sau khi đánh bại Barnet, West Brom, Birmingham và Blackburn để đến được đây. Động lực lớn nhất chính là nỗi đau để thua chung kết FA Cup trước Arsenal mùa vừa rồi. Nỗi đau ấy vẫn còn âm ỉ và huấn luyện viên trưởng biết đó là động lực chiến thắng của chúng tôi. Trước trận đấu, ông ấy bình tĩnh. Chúng tôi được đánh giá cao hơn hẳn và ông ấy nghĩ nếu đá như bình thường trước Wigan, chúng tôi sẽ thắng.

Huấn luyện viên không sai. Chúng tôi ghi 4 bàn, trong đó có một cú đúp của tôi. Bàn đầu tiên đến với tôi sau khi bóng được chuyền lên cho Louis. Anh ấy thắng trong pha không chiến, bóng rơi xuống và hai hậu vệ đối phương đâm sầm vào nhau khi cố gắng đoạt bóng. Sai lầm đó giúp tôi thoát ra để đối mặt với thủ môn và tôi đưa quả bóng qua đầu anh ấy rồi cắm xuống góc lưới. Cú đúp hoàn tất khi Rio đánh đầu chuyền cho tôi trong một quả đá phạt.

Wigan không có bất kỳ vũ khí nào để chống trả. Bất chấp sự thiếu kinh nghiệm tại giải Premier League, cả Patrice và Vida đều được thay người tại sân vận động Thiên Niên Kỷ. Ruud không được vào sân và anh ấy không vui chút nào. Công bằng mà nói thì tôi cũng sẽ vô cùng tức giận trong hoàn cảnh ấy. Tôi biết chắc anh ấy sẽ chia tay câu lạc bộ vào mùa hè.

*

* *

Carling Cup là danh hiệu đầu tiên của tôi tại United, nhưng thế là không đủ vì Chiếc Cúp Lớn của Premier League có vẻ như sẽ xa rời chúng tôi thêm lần nữa.

Chelsea.

Kịch bản mùa trước tái hiện: Họ mạnh ở hàng công, phòng ngự chắc chắn trong cả mùa giải. Dù sao chúng tôi cũng thu hẹp đáng kể cách biệt 11 điểm vào dịp giao thừa và đến cuối mùa giải có cơ hội nhỏ nhoi để cuỗm lấy chức vô địch nếu đánh bại họ trên sân khách vào ngày 26/4. Sau đó, họ phải để thua cả hai trận cuối mùa gặp Blackburn và Newcastle, trong khi chúng tôi cần đánh bại Boro cũng như Charlton ở những vòng còn lại (và phải ghi thật nhiều bàn thắng nữa). Nếu Chelsea và chúng tôi bất phân thắng bại, họ sẽ vô địch sớm vài vòng đấu. Cuộc đọ sức này không khác nào một trận chung kết; không ai biết điều gì sắp xảy ra.

Chúng tôi có một trận đấu thảm họa từ đầu tới cuối. Hậu vệ của họ, William Gallas, mở tỷ số từ sớm. Không lâu sau đó, tôi vướng vào một cú tắc bóng 50-50 với John Terry, nhưng tôi quyết tâm tới mức dẫn quả bóng chạy thẳng qua anh ấy. Anh ấy nằm xuống sân một lúc lâu và cáng đã được mang ra, nhưng rồi anh ấy lại tự đứng dậy được. Sau đó, anh ấy vẫn chơi tiếp nhưng rõ ràng vẫn còn rất đau. Trong quả phạt góc tiếp theo, khi chúng tôi đứng cạnh nhau trong vòng cấm, anh ấy thì thầm vào tai tôi.

"Anh có nguyên một cái lỗ trên chân vì đinh giày của chú đấy."

Tôi thấy tiếc cho anh ấy, nhưng cũng không quá nhiều. Chuyện thường mà.

Trận đấu vẫn tiếp diễn.

20 phút sau, tôi có một cơ hội mười mươi. Thủ môn Petr Cech của họ băng tới trước mặt tôi và bóng đi ra ngoài. Tôi biết đó là cơ hội gây áp lực cho Chelsea nhưng đã bỏ lỡ nó. Tôi cảm thấy thật tệ.

Hiệp hai chẳng khá hơn là bao. Thực tế, nó là một bộ phim kinh dị: Joe Cole ghi bàn thứ hai cho Chelsea sau khi lắc người vượt qua hai hậu vệ và dứt điểm đánh bại Edwin. Tôi bị chấn thương sau pha va chạm với Paulo Ferreira. Cú xoạc ấy không có ác ý, nhưng đủ để làm gãy xương cổ chân và gây ra cơn đau thấu trời. Nhưng

tôi có lẽ đau về tinh thần nhiều hơn là về thể xác, vì khi rời sân, rất nhiều câu hỏi được đặt ra trong đầu tôi.

Cuộc đua vô địch đã ngã ngũ chưa?

Tôi còn có thể dự World Cup tại Đức vào mùa hè không?

Câu hỏi đầu tiên được trả lời rất nhanh sau khi tôi được cáng ra ngoài. Chelsea ghi bàn thứ ba và cơ hội vô địch của chúng tôi tan thành mây khói.

Sau trận đấu, cả tôi và Terry đều nằm cáng trong đường hầm Stamford Bridge. Tôi đoán là anh ấy ít đau hơn vì có một huân chương vô địch Premier League quấn quanh cổ và khi chúng tôi chạm mặt nhau, mỗi người đi theo một hướng khác: tôi ra xe buýt về Manchester, anh ấy ra sân ăn mừng cùng cổ động viên Chelsea. Anh ấy xin chữ ký của tôi trên áo. Chắc chắn rồi, JT, của anh này. Khi tôi đưa lại cái áo, anh ấy nhìn thấy thông điệp cùng với chữ ký của tôi:

"Gửi JT, cho em xin lại cái đinh giày nhé?"

Anh ấy không vui lắm, nhưng tôi thì cũng chẳng khác gì. Đây là mùa thứ hai của tôi tại Old Trafford và Chelsea vô địch Premier League cả hai lần. Chúng tôi thậm chí còn không thể thách thức họ. Tôi nhìn vào bảng xếp hạng sau đó ít ngày.

BẢNG XẾP HẠNG PREMIER LEAGUE,

NGÀY 29 THÁNG 4 NĂM 2006

	SỐ TRẬN	HIỆU SỐ	ĐIỂM
1. CHELSEA	36	52	91
2. UNITED	36	34	79
3. LIVERPOOL	37	30	79

Tôi phải thừa nhận rằng: Trong chuyến xe trở về, rất nhiều sự nghi ngờ dấy lên.

Chúng tôi có đủ thực lực để vô địch giải đấu này không?

Chương 8
Vô địch

Old Trafford, ngày 20/08/2006.

Ngày đầu tiên của mùa giải mới. Có một chiếc gương cạnh chỗ ngồi của Ronaldo trong phòng thay đồ. Trong thời gian chơi với Ronnie, tôi nhận ra một điều, cậu ta không bao giờ đi qua chỗ đó mà không dừng lại chiêm ngưỡng hình ảnh phản chiếu của mình trong gương. Kể cả khi cả đội sẵn sàng ra sân, trong bộ trang phục hoàn chỉnh, giày đã xỏ sẵn, cậu ta cũng phải ghé lại chỗ chiếc gương, nhìn chằm chằm vào đó như một cách lấy tinh thần trước trận đấu.

Nếu có một người nào đó yêu bản thân mình nhiều hơn Ronaldo, thì xin thưa tôi chưa gặp bao giờ. Cậu ấy chẳng bao giờ cảm thấy ngại ngùng, cậu yêu thời trang và chiếc áo cậu ta mặc thì siêu đắt đỏ với đủ loại logo của các thương hiệu nổi tiếng như Dolce & Gabbana hay Armani. Ronaldo lúc nào cũng bảnh bao, ngay cả trên sân tập, đẹp không tỳ vết từ đầu đến chân. Cậu ta phải dành cả gia tài để lấp đầy tủ quần áo của mình mất.

Nhưng tình yêu lớn nhất trong đời Ronaldo vẫn là bóng đá.

Trong lúc tập luyện, Ronnie bảo với chúng tôi, cậu muốn trở thành cầu thủ giỏi nhất thế giới. Cậu ấy luôn ám ảnh với việc trở nên vĩ đại nhất làng túc cầu. Không có gì là phù phiếm bởi cậu ta luôn có thừa quyết tâm để biến ước muốn đó thành hiện thực. Một cách công bằng, tôi thích thái độ đó. Mặc dù tôi không phải kiểu như vậy. Tôi cố gắng giúp cả đội chiến thắng hơn là mơ tưởng đến những danh hiệu cá nhân hay nhận lấy những tiếng hô vang tán thưởng. Nếu Ronnie muốn trở thành chân sút xuất sắc nhất hành tinh và giúp Man United vô địch Premier League - danh hiệu đầu tiên kể từ khi tôi đặt chân đến đây, ổn thôi, tôi sẽ làm tất cả vì

điều đó.

Quả thực Ronaldo không nói suông. Trong phòng thay đồ ở Carrington trước khi mùa giải 2006-07 bắt đầu, tôi nhận thấy vài điều khác thường. Cậu ấy đô con hơn, vạm vỡ hơn. Ronaldo vừa trở về từ World Cup trên nước Đức, nhưng có vẻ cậu đã dành cả mùa hè để tập tạ nên mới có được khối cơ bắp cuồn cuộn như thế. Trên sân tập, Ronaldo bỏ các chiêu trò lên bóng hay gắp bóng trông có vẻ hay ho và điệu nghệ, thay vào đó, cố gắng tìm ra cách thức hoàn hảo nhất. Gary Nev chắc là người hiểu rõ hơn ai hết. Trong suốt tuần lễ giám sát Ronaldo đấu tập, Garry thực hiện luôn cả phần công việc của Ryan Giggs. Mỗi sáng, anh ấy thường làu bàu về việc mình sẽ phải nghỉ hưu sớm mất, dù chẳng còn kèm cặp với Ruud Van Nistelrooy như trước. Real Madrid đã mang Ruud rời Old Trafford từ mùa hè.

Dù thế nào thì tôi cũng chắc chắn một điều, những thay đổi ở Ronaldo không phải do may mắn. Cậu ấy tập luyện chăm chỉ suốt cả tuần. Một số cầu thủ sẽ đi về nhà ngay khi hết giờ tập nhưng Ronnie vẫn ở lại đó rất lâu với một đống bóng, thực hiện đủ mọi bài tập khác nhau, đánh đầu, sút xa, hay lặp đi lặp lại các quả đá phạt. Tôi nghĩ đó là điều mà nhiều người chưa nhận ra ở cậu ấy. Họ nghĩ rằng Ronaldo là cầu thủ sinh ra với tài năng bẩm sinh, "Mọi thứ đều rất dễ dàng với anh ấy", họ đã nói như vậy đấy, và chỉ có thế. Nhưng họ lại không nghĩ tới việc, những gì Ronaldo có được phần lớn là nhờ tập luyện chăm chỉ. Có thể họ nói đúng, nhưng không phải tất cả. Không có gì là dễ dàng nếu cậu ấy không duy trì thể lực ở trạng thái tốt nhất. Khi tôi tận mắt xem Ronaldo tập luyện, chứng kiến cậu ấy ghi những bàn thắng ngoạn mục trong các trận giao hữu trước mùa giải, tôi tin Ronaldo hoàn toàn có thể trở thành cầu thủ xuất sắc nhất thế giới.

Còn hiện tại, trước khi bắt đầu trận đấu đầu tiên của mùa giải trên sân Old Trafford, Ronaldo vẫn như thường lệ, điệu đà ngắm mình trong gương. Cậu ấy luôn là như vậy.

Mấy gã trong đội cười phá lên, túm lấy chân cậu ta và kéo đi. Chúng tôi ra sân, Ronaldo đã ghi một bàn trong chiến thắng giòn giã 5-1 trước Fulham. Đó là chiến thắng đậm nhất trong ngày mở màn của United kể từ Thế chiến thứ 2. Không chỉ mỗi trận đấu này, chúng tôi duy trì sự ấn tượng đó suốt mùa giải.

*

* *

Điều điên rồ nhất có lẽ là việc Ronaldo và tôi thường xuyên bị bêu riếu khắp các mặt báo với đủ mọi lý lẽ cho rằng chúng tôi "bằng mặt không bằng lòng". Họ nói cả hai sẽ không thể nào làm việc cùng nhau sau sự cố xảy ra ở mùa hè World Cup vừa qua. Đó là trận tứ kết giữa tuyển Anh và Bồ Đào Nha - quê hương của Ronaldo. Tôi gặp rắc rối với một hậu vệ của Bồ Đào Nha, đúng hơn là đã có một va chạm giữa tôi và Ricardo Carvalho. Những gì xảy ra thật tệ, nhưng tôi cam đoan rằng đó là một tai nạn không hơn không kém. Trong lúc tôi đang phân trần với trọng tài là tôi không có lỗi thì Ronnie lại xuất hiện ở đó, vẫy vẫy một chiếc thẻ trong tưởng tượng, nói gì đó trước mặt trọng tài. Và kết quả là tôi rời khỏi sân cùng với tấm thẻ đỏ.

Tôi được đi tắm sớm.

Giải đấu kết thúc.

Khi bước đi trong đường hầm, tôi biết không thể nào đổ hết lỗi lầm cho Ronaldo. Cậu ấy cũng chỉ cố gắng làm mọi thứ để mang chiến thắng về cho đất nước của mình. Trong hiệp một, không ít lần tôi cố ý thuyết phục các trọng tài rút thẻ cảnh cáo cậu ta vì lỗi ăn vạ. Chúng tôi đều như nhau cả thôi. Nhưng điều không ngờ là sau khi trọng tài rút thẻ đỏ dành cho tôi, cậu ta lại quay mặt về phía ban huấn luyện và nháy mắt với họ. Hàng triệu người xem trận đấu đó qua truyền hình đều trông thấy khoảnh khắc đó. Thật tệ khi thấy cậu ta đắc thắng như vậy.

Chỉ còn 10 người, tuyển Anh không thể xoay chuyển được bất lợi về mặt quân số. Chúng tôi thua trận trên loạt luân lưu cân não và mọi thứ vỡ òa sau đó. Tất cả đều nhận định tôi và Ronaldo là kẻ thù không đội trời chung. Cái nháy mắt của cậu ấy là điềm báo cho những rắc rối trong nội bộ United trong vài tháng tới. Tôi biết chứ, thế nên tôi đã quyết định gặp Ronaldo trong đường hầm khi trận đấu kết thúc và có một cuộc trò chuyện thẳng thắn với nhau.

"Người hâm mộ sẽ phát điên nhanh thôi", tôi nói. "Họ sẽ xới tung vụ này trên khắp các mặt báo và chúng ta sẽ trở thành chủ đề nóng đấy. Thế nên tôi và cậu cần phải giảng hòa ngay lúc này."

Ronaldo đồng ý. Cậu ta là một chàng trai sáng dạ. Nhưng không lâu sau đó, các tờ báo lại phát tán tin đồn rằng Ronaldo sẽ chuyển tới Real Madrid. Rõ ràng chúng tôi không hề có cuộc nói chuyện nào sau đó nữa. Sự thật là, tôi rất thích Ronaldo. Luôn luôn như vậy, một chàng trai tốt bụng. Huấn luyện viên trưởng biết rằng chúng tôi sẽ chẳng có vấn đề gì với nhau đâu. Ông ấy không bắt

chúng tôi ngồi xuống để nói chuyện cho ra lẽ ở ngày đầu tiên trở lại luyện tập tiền mùa giải. Chuyện đó không cần thiết. Ông hiểu đó chỉ là một điều bình thường giữa hai chúng tôi.

Tuy vậy, những cầu thủ khác luôn thích một chút thị phi. Mọi người thay nhau chế giễu chúng tôi trong phòng tập. Thậm chí có gã còn mang theo đôi găng tay đấm bốc như thể chúng tôi sẽ có màn tẩn nhau ra trò ngay trong ngày đầu tiên tập trung cho mùa giải mới vậy. Nhưng sau buổi tập, mọi thứ diễn ra khá tốt đẹp. Ronnie vẫn sắc sảo, và chúng tôi phối hợp với nhau rất tốt, các cầu thủ khác trong đội cũng vậy. Dường như tất cả chúng tôi đều tin tưởng vào một mùa giải thành công trước mắt.

*

* *

Sau trận đại thắng trước Fulham ở ngày mở màn mùa giải 2006-07, chưa bao giờ tôi có niềm tin mãnh liệt về chức vô địch của Man United như vậy. Trên lý thuyết, chúng tôi đủ mạnh để xé toang hàng phòng ngự của bất kỳ đội bóng nào, kể cả khi không còn Ruud. Chúng tôi như một cơn bão cuốn phăng đi mọi đối thủ. Hãy nhìn cách sắp xếp của huấn luyện viên trưởng khi ấy sẽ rõ. Tôi, Ronaldo và Louis Saha được xếp đá tiền đạo. Cả đội được yêu cầu phải phản công nhanh nhờ vào tốc độ của 3 người chúng tôi. Ban huấn luyện cho rằng sẽ không có đội bóng nào cản được Man United trong thời gian tới với lối chơi này.

Dần dần, đội bóng càng ngày càng ăn nhập hơn trên sân tập. Darren Fletcher ngày càng trưởng thành ở hàng tiền vệ; Michael Carrick - chàng trai Geordie[2] thầm lặng đã bắt nhịp rất nhanh với toàn đội, dù chỉ mới đến hồi hè vừa rồi. Trong các trận giao hữu, anh ấy được bố trí đứng trên 4 hậu vệ, chịu trách nhiệm kiểm soát nhịp độ trận đấu, và hỗ trợ phòng ngự khi mà cả đội đã ở phần sân của đối phương. Patrice có dấu hiệu bị đuối sức ở cuối mùa 2005-06, nhưng giờ thì anh ấy đã biết phải làm gì với tốc độ của bóng đá xứ sở sương mù, điều anh thường không phải đối mặt khi chơi bóng ở Pháp. Còn Vida và Rio đang dần định hình để trở thành cặp trung vệ xuất sắc nhất thế giới hiện tại.

---

[2].*Geordie: những người thuộc vùng Tyneside ở miền Đông bắc nước Anh*

Giai đoạn chuẩn bị đã xong, toàn đội đã sẵn sàng. Chúng tôi có thể ghi bàn chỉ để cho vui, nhưng một khi nghiêm túc thì với nền

tảng sức mạnh mà đội đang có, chúng tôi đủ sức gạt bất kỳ đối thủ nào sang một bên.

Tôi đã đúng. Trận thắng 5-1 trước Fulham mới chỉ là bắt đầu.

Charlton Athletic, 3-0.

Spurs, 1-0.

Newcastle, 2-0.

Liverpool, 2-0.

Bolton, 4-0.

Everton, 3-0.

Villa, 3-0.

Watford, 4-0.

Kể từ ngày đầu tiên Man United ngự trị trên đỉnh bảng Premier League cho tới cuối mùa giải, trừ một hay hai vòng đấu gì đó, chúng tôi chưa bao giờ trông như sẽ đánh rơi thế độc tôn.

Spurs, 4-0.

Bolton (lần nữa), 4-1.

Blackburn, 4-1.

Chúng tôi cũng có đủ kinh nghiệm để giật lấy chiến thắng kể cả khi đội chơi không tốt, kiểu như:

Sheffield United, 2-1.

Boro', 2-1.

Reading, 3-2.

Chúng tôi biết đội bóng có đủ sức lực để giành được 3 điểm trong những thời khắc khó khăn nhất. Chẳng phải đó là dấu hiệu của một nhà vô địch hay sao?

*

* *

Tôi mặc chiếc áo số 10. Khi Ruud quyết định chuyển tới Real Madrid, tôi đã đến gặp huấn luyện viên trưởng và yêu cầu được mặc chiếc áo đó.

"Từ tận đáy lòng tôi yêu da diết số 10", tôi nói. "Tôi yêu những danh thủ vĩ đại Maradona, Pele, Zidane… những người từng khoác lên mình chiếc áo số 10. Đó cũng là đặc trưng của các cầu thủ Nam Mỹ…"

"Nó là của cậu", ông ấy đã bảo thế.

Tôi chẳng thể nào diễn tả được cảm giác tuyệt vời ấy, cái cảm giác lần đầu tiên được ra sân với chiếc áo số 10 trên lưng.

*

* *

Không có gì tồi tệ hơn việc Sir Alex Ferguson bật chế độ "máy sấy tóc".

Khi đó, ông ấy sẽ đứng giữa phòng, nhìn thẳng vào tôi và đánh mất hoàn toàn kiểm soát. Có cảm giác như đầu của tôi vừa đặt trước chiếc máy sấy hiệu BaByliss Turbo Power 2000 vậy. Thật kinh khủng. Tôi không thích bị ai đó la hét trước mặt. Đôi lúc tôi cũng hét ngược lại với ông ấy. Tôi bảo thầy sai rồi và tôi mới là người đúng. Khi cơn giận đã hạ nhiệt, tôi thầm nghĩ mình còn nhiều cách khác để xử sự mà nhỉ.

Mark Hughes đã nghĩ ra biệt danh "Máy sấy tóc" để đặt cho Sir Alex khi anh còn chơi bóng ở sân Old Trafford. Ông ấy biết điều đó, ông ấy thậm chí còn lên tiếng rằng nếu ai đó dám thách thức ông thì hãy coi chừng. Dù đó có là thủ môn Peter Schmeichel, người cao hơn 1m90. Ông tin rằng sẽ chẳng thể nào tránh được những lần đối đầu nhau trong phòng thay đồ, dù có là ngôi sao đi chăng nữa. Đó là cách mà ông ấy quản lý đội bóng.

Thật tệ hại khi phải xem một anh chàng to gan nào đó cự cãi với quý ngài "Máy sấy tóc". Một cuộc nói chuyện to tiếng như vậy sẽ có lúc tạo thêm động lực cho người trong cuộc, nhưng đồng thời cũng có thể phá hủy nhiều thứ tâm thế của một người khác. Tôi đã chứng kiến cảnh Sir Alex nổi giận trong giờ nghỉ và sau đó cả đội ủ rũ ra sân. Kỳ thực mà nói thì mất nhiều hơn là được sau mỗi cuộc tranh luận kiểu thế. Trên cương vị của một huấn luyện viên trưởng, ông ấy biết ai có thể chịu nổi những trận lôi đình đó, và ai sẽ sụp đổ trước những lời nói của ông.

Trong chuyến hành quân làm khách đến Celtic ở lượt đấu thứ 5 vòng bảng Champions League năm 2006, Louis Saha đã bỏ lỡ một quả phạt đền ở cuối trận. Còn tôi thì chơi khá tệ. Chung cuộc, Man United thua 0-1. Tôi đã mường tượng được điều gì sẽ xảy ra trong phòng thay đồ, nhưng thực tế còn khủng khiếp hơn rất nhiều. Ông ấy cứ nhằm vào mặt Saha mà hét, chỉ hét và hét. Đó là lần "Máy sấy tóc" kinh khủng nhất tôi từng chứng kiến. Không chỉ có Saha, tôi cũng là cái tên bị chỉ điểm.

"Các cậu chỉ chăm chăm kiếm chác từ câu lạc bộ với đủ mọi yêu sách. Sao các cậu không nghĩ xem mình có xứng đáng với điều đó hay không khi ra sân và đá đấm tệ hại như này?"

Ông ấy không nhìn thẳng vào tôi, nhưng tôi biết rõ mình là người được ông ấy nhắm đến. Tôi không thích điều đó, nhưng ông ấy đúng. Sau màn trình diễn đó, tôi không xứng đáng có được một bản hợp đồng tốt hơn những gì đang có.

*

**

Man Utd có hai trận làm khách vào cuối tháng 2 với Fulham và đầu tháng 3 với Liverpool. Tôi biết rằng chúng tôi có khả năng vô địch Premier League. Bên cạnh kỹ năng, tốc độ và kinh nghiệm, luôn có một động lực thúc đẩy chúng tôi tiến lên, bất chấp mọi sự bất lợi. Nó đến từ huấn luyện viên trưởng. Ông ta đã truyền khát vọng ấy vào mỗi chúng tôi từ nhiều mùa giải qua.

"Hãy kiên nhẫn", ông nói với cả đội trước khi trận đấu ở Craven Cottage bắt đầu. "Các cậu có thể thắng trận đấu trong 5 phút cuối."

Sau đó, ông không quên nhắc nhở về những gì chúng tôi có thể làm trên sân bóng.

"Nếu các cậu cứ chơi đúng sức, ngay cả khi không ghi bàn sớm thì đối thủ cũng sẽ đuối sức. Cơ hội rồi sẽ đến thôi." Ông ấy nhắc lại lần nữa: "Hãy bình tĩnh!"

Huấn luyện viên trưởng đã đúng. Ngay cả khi MU bị thủng lưới trước bởi tiền đạo người Mỹ Brian McBride, và chúng tôi gặp không ít khó khăn trong việc xuyên thủng hàng phòng ngự của đối phương (họ đang đuổi theo bóng cứ như thể cả mùa giải phụ thuộc vào nó vậy), chúng tôi vẫn duy trì lối chơi của mình. Tôi luân chuyển quả bóng nhanh chóng để cố gắng khiến đối phương

sớm kiệt sức hơn. Ronnie lao xuống dũng mãnh ở hành lang cánh, khiến cho người kèm anh ấy có một trận đấu khổ sở. Tôi cố gắng thoát khỏi sự kèm cặp của Carlos Bocanegra và Philippe Christanval ở trung tâm hàng phòng ngự của đối phương. Tôi có thể nghe thấy tiếng thở dốc của họ trong nỗ lực bắt kịp tốc độ với chúng tôi. Khi đồng hồ dần trôi về những phút cuối, các khoảng trống bắt đầu lộ ra và đó là cơ hội để chúng tôi khai thác.

Bóng đến chân tôi và sau đó là một đường chuyền đặt Giggs vào tư thế thuận lợi có thể ghi bàn gỡ hòa.

Cuộc chiến chưa dừng lại, Ronaldo nhận bóng từ bên phần sân nhà, tiếp tục cuộc chạy đua với hàng thủ Fulham. Cậu ấy lừa bóng qua người thủ môn và chúng tôi thì như phát điên. Huấn luyện viên trưởng ôm chầm lấy Ronnie.

Nhưng tất cả chỉ mới bắt đầu. Tuần sau, chúng tôi đến làm khách trên sân Anfield. Chúng tôi lại thắng. Tôi không được chứng kiến trận đấu đến cuối vì phải rời sân giữa chừng do chấn thương. Đội trưởng của Liverpool, Jamie Carragher, có một pha vào bóng rất "rát" với tôi. Những chiếc đinh từ gầm giày của anh ta đạp thẳng vào ống đồng và để lại vết hằn rất sâu. Tôi tập tễnh rời sân trong đau đớn. Tỷ số lúc đó vẫn đang là 0-0, nhưng không còn cách nào khác, tôi được đưa vào phòng thay đồ để bác sĩ chăm sóc, đúng hơn là khâu 8 mũi vào vết thương ở chân.

Tôi ghét cảm giác này. Thật tồi tệ. Tôi ghét cách mình trở nên vô dụng, không được thi đấu, không được đóng góp cho đội bóng. Tôi bắt đầu lo lắng. Tôi ngồi trên bàn điều trị, cảm nhận sự tĩnh lặng kỳ lạ trong căn phòng trống trải, khác hẳn tiếng cổ vũ bóp nghẹt trái tim tôi ở ngoài kia. Rồi đột ngột, tôi nghe thấy tiếng la hét rất lớn từ đám đông. Tim tôi như thắt lại, tôi lo lắng nhìn bác sĩ.

Ôi không, chúng tôi đã bị thủng lưới rồi ư?

Hãy khoan, tiếng reo không đủ lớn như khi bóng được đưa vào lưới. Tôi đã đúng. Ít phút sau, cánh cửa phòng thay đồ mở toang sau một cú đẩy rất mạnh, Scholesy bước vào. Anh vừa nhận một chiếc thẻ đỏ.

Anh ấy ngồi gục xuống ngay cạnh tủ đồ của mình. Trận đấu đã không dễ dàng gì ngay cả khi chúng tôi có đủ 11 người trên sân, giờ thì mọi thứ sẽ còn tồi tệ hơn khi chúng tôi phải chơi thiếu người. Chúng tôi đã đứng vững cho tới lúc này. Nhưng bây giờ, không có tôi và Scholesy, phần trăm chiến thắng của United trở

nên rất nhỏ. Tôi biết chiến thắng ngày hôm nay có thể không quan trọng bằng việc nâng chiếc cúp Premier League đầu tiên vào cuối mùa, nhưng 3 điểm luôn là mục tiêu quan trọng và thiết thực nhất.

Thời gian trận đấu chỉ còn đếm bằng giây.

Tiếng ầm ĩ bên ngoài sân lại vang lên, sau đó là những tiếng gào thét khác, rất lớn. Tiếng reo hò, đúng rồi, là tiếng ăn mừng bàn thắng. Tôi quay phắt sang nhìn vị bác sĩ, Scholesy cũng vậy. Chúng tôi chờ, chờ lời nói của ông ấy cất lên. Ông ấy cũng biết tôi đang nghĩ gì mà.

Trời đất ơi, Liverpool đã ghi bàn thắng.

Lần này, đầu tôi gục xuống. Tôi cảm thấy không ổn. Cơn đau ở chân trở nên tệ hơn rất nhiều.

Cánh cửa lại được mở ra, như ai đó đã dồn toàn bộ sức mạnh để mở nó vậy. Đó là một huấn luyện viên trong đội, Mike Phelan. Ông cười toe toét.

“John O’Shea đã ghi bàn!”

Gì cơ?

“Sheasie đã ghi bàn! Tiếng còi mãn cuộc cất lên, chúng ta đã thắng!”

Tôi rời khỏi vị trí đang điều trị vết thương, cơn đau ở chân biến mất, chạy một mạch ra khỏi đường hầm, dưới biển hiệu “This is Anfield” của Liverpool. Tôi cùng Scholesy hòa vào các đồng đội khác đang nhảy múa ăn mừng trên sân, trong bộ đồ vẫn còn dính vết bẩn, miếng đệm ống chân lộ ra và đôi tất thì dính đầy máu.

“Chúng ta sẽ vô địch.”

Làm như tôi cần một cái cớ để ăn mừng ở Anfield.

*

* *

Bố tôi còn không thèm theo dõi tôi khi United đấu với Everton. Ông vẫn thường xuất hiện ở Goodison, nhưng khi MU hành quân đến đây vào tháng 4 thì ông lại không làm như thế nữa. Tôi không trách bố. Trong hai trận cuối cùng của tôi ở đó, ông vẫn ngồi im

lặng trong khi những người hâm mộ xung quanh chửi bới và la hét đủ kiểu, dù họ biết rõ tôi là con trai của ông ấy. Bây giờ ông quyết định sẽ ở nhà, có thể lựa chọn xem lại thông qua các đoạn video tổng hợp trên truyền hình. Tôi không để tâm lắm. Tôi có lẽ cũng sẽ làm như vậy nếu như đó là tôi xem bố thi đấu. Nhưng lần này bố vừa bỏ lỡ trận đấu hay nhất mùa giải của tôi. Chiến thắng 4-2 trước Everton đã giáng một đòn tâm lý cực nặng vào tham vọng vô địch của Chelsea, đội bóng đã không ngừng bám đuổi chúng tôi trên bảng xếp hạng.

Tuy nhiên, không có gì là dễ dàng cả. Chúng tôi có một khởi đầu rất tệ khi bị dẫn trước 1-0 trong hiệp một. Lúc nghỉ giữa giờ, chúng tôi hay tin Chelsea đang dẫn trước Bolton 2-1. Chúng tôi bắt đầu bàn luận: điều có ích hơn vào lúc này là khơi lại ham muốn chiến thắng khi bước vào hiệp hai. Everton lại ghi bàn và vượt lên dẫn 2-0. Tinh thần chúng tôi phấn chấn hơn sau bàn thắng của John O'Shea và một bàn phản lưới nhà của Phil Neville. Không lâu sau đó, tôi ghi bàn đưa Man United lần đầu tiên vượt lên dẫn trước đối thủ. Ở phút bù giờ cuối cùng, Chris Eagles - người chỉ mới được tung vào sân - ghi bàn thắng thứ 4 chung cuộc. Tôi đã trông thấy Sir Alex vẫy tay bên đường biên. Ông ấy hét lên.

"Trận đấu của Chelsea đã kết thúc, tỷ số hòa 2-2."

Huấn luyện viên trưởng bảo chúng tôi phải bình tĩnh, bình tĩnh cho tới khi trận đấu kết thúc.

Tiếng còi mãn cuộc vang lên. Tâm trí tôi chỉ nhớ 2 điều:

a) Khoảng cách giữa Man Utd và Chelsea đã là 5 điểm, một bước tiến thật tuyệt vời để vô địch giải đấu.

b) Bố tôi mỉm cười từ xa, an toàn giữa những tiếng la ó và đưa tay làm dấu hiệu chữ V.

*

* *

Chúng tôi đánh bại Man City 1-0 vào tháng 5, Ronnie ghi bàn thắng quyết định từ chấm phạt đền và tôi gần như đã có thể thưởng thức rượu sâm panh ăn mừng. Chúng tôi hơn Chelsea 8 điểm, và họ buộc phải hạ Arsenal vào ngày hôm sau, nếu không muốn nhìn chúng tôi vô địch sớm. Tôi đã ngồi cả buổi chiều Chủ nhật ở trong phòng để xem trận đấu này qua ti vi, đồng thời cầu

nguyện cho họ thất bại. Giống như mọi chàng trai đến từ Stretford End lúc này, tôi nhìn bảng xếp hạng đang hiển thị trên màn hình:

BẢNG XẾP HẠNG PREMIER LEAGUE,

NGÀY 6 THÁNG 5 NĂM 2007

	SỐ TRẬN	HIỆU SỐ	ĐIỂM
1. UNITED	36	57	88
2. CHELSEA	35	40	80
3. LIVERPOOL	37	30	67

Tôi cầm điều khiển và chăm chú theo dõi. Rất tốt, Chelsea mất người và Arsenal có được bàn thắng trên chấm phạt đền trước khi hiệp một kết thúc. Tôi nghĩ về phòng thay đồ nơi chúng tôi sẽ mở tiệc ăn mừng, nhưng tôi không thể rời được mắt khỏi màn hình ti vi.

Ngồi trên ghế sofa, tôi thầm mong Arsenal sẽ có thêm bàn thắng nữa. Đúng thế, đây là cảm giác của bất cứ người hâm mộ nào của United. Coleen bắt đầu ủi chiếc áo sơ mi phòng lúc tôi phải rời khỏi nhà ngay khi tiếng còi mãn cuộc vang lên. Tin nhắn điện thoại vang lên liên hồi. Bọn họ cũng vậy, những đồng đội trong màu áo Man United, họ cũng đang nói về việc chúng tôi có thể đi đâu nếu như có được chức vô địch ngay trong ngày hôm nay. Nhưng tôi có một chút thấp thỏm.

Sau đó, bầu không khí trở nên căng thẳng bởi Chelsea đã có bàn gỡ hòa khi trận đấu chỉ còn 20 phút nữa là kết thúc.

Tôi bắt đầu nhấp nhổm. Âm thanh tin nhắn tắt lịm.

Cầu xin Chúa, đừng để họ có 3 điểm.

Tôi siết chặt tay, ngồi lại trên sofa.

Khoảng thời gian sau đó thật khó nói.

Ít nhất, bằng cách nào đó, thật tuyệt vời, Arsenal đã lắng nghe và hiểu được lời cầu xin của chúng tôi mà giữ lại trận hòa thót tim. Man United đã vô địch rồi.

“Coleen, anh đã có danh hiệu Premier League đầu tiên!”

Chiếc điện thoại tội nghiệp của tôi lại bị tra tấn. Một cuộc gặp nhanh chóng được sắp xếp tại một quán bar ở Manchester. Khi tôi đến đó, nơi này đã hết sức náo nhiệt. Người hâm mộ ở khắp mọi nơi. Như đang trở lại buổi tiệc khiêu vũ ở trường cũ vậy, các cầu thủ và người hâm mộ cùng chia sẻ niềm vui, uống vài cốc bia. Tôi thích điều đó. Khi tôi đứng ở quầy bar để lấy một ít đồ uống, tôi nhìn ra sau. Tất cả những gì tôi có thể thấy là hàng chục người cầm điện thoại, giơ tay thật cao, liên tục chụp ảnh.

Đầu óc tôi quay cuồng. Trong suốt mùa giải, tôi đã cố gặng hỏi Giggs, Gary Neville, Scholes - những đàn anh lớn tuổi và có kinh nghiệm trong đội, những câu hỏi tương tự về việc giành được danh hiệu:

Cảm giác khi ấy thế nào?

Anh có thích không?

Có gì khác thường không?

Tất cả đều trả lời giống nhau: "Có được danh hiệu đầu tiên luôn là cảm giác tuyệt vời nhất, Wazza. Cậu sẽ không bao giờ quên được cảm giác đó."

Tất cả những gì tôi biết, đó chính là một cảm giác thăng hoa nhất tôi từng có trong sự nghiệp. Tôi không muốn nó kết thúc.

*

* *

Ngày hôm sau, chúng tôi đến Carrington để chụp ảnh vinh danh chiến thắng của đội vào lúc 9 giờ sáng. Tôi chỉ ngủ được vài giờ, và những người khác cũng thế. Nên dù đó là một ngày đẹp trời, và huấn luyện viên trưởng mỉm cười trước ống kính, nhưng có một số gã nhậu nhẹt bét nhè hôm trước trông thật tàn tạ, mệt mỏi. Ronaldo thậm chí còn đội thêm chiếc mũ lưỡi trai.

Chương 9
Cúp Châu Âu

Một ngày tháng 5, từ lối ra nối với phòng thay đồ của United, tôi bước xuống sân vận động San Siro của AC Milan. Đó là trận bán kết lượt về Champions League. Chỉ còn một cuộc đấu nữa thôi, chúng tôi sẽ bước vào trận cầu danh giá nhất của bóng đá cấp câu lạc bộ. Hòa mình trong bầu không khí ấm áp của mùa xuân Italia, dưới sức nóng của 80.000 người hâm mộ đội chủ nhà đang la hét, huýt sáo và chế nhạo trên bốn góc khán đài. Tiếng ồn lớn đến mức tôi nghĩ cơ thể mình có thể vỡ làm đôi, suy giảm nhuệ khí chỉ trong chốc lát. Áp lực tăng cao, không khí nặng nề, nhìn lên những góc khán đài chật kín khán giả trên cao, tôi cảm tưởng như cách hàng triệu dặm, biểu ngữ giăng khắp lối. Pháo sáng bốc khói nghi ngút. Sức nóng từ người hâm mộ bao vây chúng tôi.

Chắc chắn những áp lực này rồi sẽ ảnh hưởng tới chúng tôi bất cứ lúc nào?

Tôi nhận bóng rồi bắt đầu thực hiện những bài tập tâng bóng. Cả đội khởi động, duỗi tay chân, làm nóng người như thường lệ. Đột nhiên, có một loạt tiếng nổ vang lên, giống như có hàng trăm chiếc ô tô cùng lúc bùng cháy vậy.

Bùm! Bùm! Tiếng nổ rền vang!

Cái quái gì thế?

Tiếng vỗ tay chát chúa theo lời hát We Will Rock You của Queen dội lại, vang vọng khắp sân, và kéo theo tiếng la hét inh ỏi từ đám đông. Tiếp đó, tôi trông thấy Gennaro Gattuso, tiền vệ của Milan, người mà cổ động viên gọi là "Gã đồ tể" vì anh ta luôn húc vào gót chân đối phương như một chú chó Rottweiler đang giận dữ. Anh ta lao ra khỏi đường hầm, ánh mắt hoang dã, mái tóc dài, chạy

vượt qua chúng tôi. Nhiều người vẫn đang nhìn chằm chằm như thể đó là điều điên rồ nhất mà họ từng thấy. Cổ động viên Milan trở nên điên cuồng. Sau Gattuso, lần lượt từng cầu thủ của họ bước ra sân trong những tràng vỗ tay như pháo nổ. Có thể tôi đã xem những cảnh tượng này hàng triệu lần trước đây, nhưng chứng kiến những gì đã và đang xảy ra trước mắt, tôi ngẫm nghĩ: Thật điên rồ! Chẳng giống Champions League gì cả.

Tôi đã ở trong hoàn cảnh như này vài lần, khi chơi với các đội bóng lớn ở châu Âu trong những sân vận động tuyệt đẹp. Các trận đấu ở lục địa già vốn đã rất kỳ lạ rồi. Pha tăng tốc trên cỏ của Guttuso cũng không phải ngoại lệ. Tôi còn nhớ khi cả đội hành quân đến Roma hồi tháng 4. Quãng đường đi bộ từ sân cỏ đến phòng thay đồ dài đến nỗi khi chúng tôi đến nơi thì đã sắp hết giờ nghỉ giữa trận. Huấn luyện viên trưởng chỉ có vài phút để nói chuyện, sau đó chúng tôi phải đi bộ trở lại để tiếp tục cuộc chơi.

Bầu không khí đáng sợ nhất mà tôi từng hiện diện là ở Besiktas, Thổ Nhĩ Kỳ (nơi chúng tôi cũng từng ghé đến vài năm sau đó). Đám đông thật đáng kinh ngạc. Các cổ động viên quay lưng lại phía sân và bắt đầu nhảy lên nhảy xuống cùng nhau. Khi tôi được thay ra ở hiệp hai, một ai đó trong đám đông cổ động viên của họ đã nhổ vào mặt tôi, một vài thứ có thể là rác rưởi, tôi không thấy rõ. Tôi đã cố kìm nén để không phản ứng lại và tung cú đấm vào mặt hắn ta. Nếu là ở trên phố thì tôi biết hắn ta sẽ không dám làm thế, nhưng trong đám đông như thế này thì hắn có thể lẻn đi dễ dàng sau khi gây sự. Tôi tiến vào đường hầm, giẫm mạnh đôi giày xuống sân. Đó là tất cả những gì tôi có thể làm để dẹp bỏ sự tức giận ra khỏi tâm trí.

Tiếng cổ vũ ở Premier League cũng khác hẳn so với ở châu Âu. Ở Anh, người hâm mộ sẽ hát vang và hò hét cùng nhau. Điều này thực sự mang đến bầu không khí tuyệt vời và giúp cầu thủ thăng hoa. Nhưng ở Tây Ban Nha và Ý, đầy rẫy những tiếng huýt sáo và cả bia. Còn tại Đức, bất cứ khi nào phát thanh viên gọi tên của một cầu thủ, đám đông sẽ hét to đến khản cổ họ của anh ta. Thứ âm thanh nghe thật đáng kinh hãi.

Khi đặt chân đến sân San Siro hay BJK Inonu của Besiktas, tôi chẳng bao giờ đoán được điều điên rồ gì sẽ xảy ra với đám đông trên khán đài. Đôi khi điều đó thật tuyệt, nhưng đôi khi cũng khá đáng ngại. Ở sân Olimpico của Roma, những rắc rối thường bắt đầu từ các cổ động viên. Điều đó có thể thực sự ảnh hưởng đến các cầu thủ đang chơi bóng. Nhưng chúng tôi biết tất cả những gì đang xảy ra vì cảnh sát chống bạo động có mặt trên khán đài với

đủ đồ bảo hộ, khiên và mũ bảo hiểm. Những lúc như vậy, tôi chỉ cần tập trung vào trận đấu và tiếp tục với quả bóng trong chân. Quên hết mọi thứ điên rồ đi.

*

* *

Tôi yêu thích các trận đấu ở Champions League, chúng hoàn toàn khác so với khi tôi chơi ở Premier League. Mọi thứ khó hơn rất nhiều cho người mới bắt đầu và tôi biết mình phải nắm lấy cơ hội. Với tất cả sự tôn trọng, nếu chúng tôi chơi bóng với những cái tên như Norwich hay Southampton ở giải quốc nội, tôi có thể bỏ lỡ một hoặc hai quả tạt vì nhanh thôi, sẽ có nhiều cơ hội khác đến. Nhưng ra ngoài lãnh thổ nước Anh, tôi biết mình chỉ có một vài tình huống ghi bàn rõ ràng mà thôi - ấy là nếu tôi may mắn - bởi vì tiêu chuẩn bóng đá ở đấy rất cao. Tôi phải luôn chắc chắn mình sẵn sàng nắm lấy khi cơ hội đến.

Chất lượng trọng tài ở sân chơi châu Âu cũng tốt hơn hẳn. Họ nói chuyện với các cầu thủ nhiều hơn so với các vị vua áo đen ở Premier League. Ở Anh, Liên đoàn bóng đá Anh (FA) yêu cầu các cầu thủ phải tôn trọng những người điều hành trận đấu, nhưng các trọng tài thì lại không giao tiếp nhiều với cầu thủ trên sân bóng. Họ cũng cần phải tôn trọng chúng tôi chứ nhỉ! Điều này tương tự đối với người hâm mộ: Trọng tài nên xuất hiện và giải thích quyết định của họ sau một trận đấu; nên thừa nhận những sai lầm mà họ đã mắc phải. Tôi biết mình đã ghi một số bàn thắng trong tư thế việt vị, ngay trước mặt trọng tài biên, nhưng ông ta không căng cờ. Đội bóng của chúng tôi cũng đã để thủng lưới từ những tình huống việt vị của đối thủ. Thật khó để sau đó các vị trọng tài ấy lên tiếng xin lỗi? Nếu trọng tài trả lời phỏng vấn sau trận đấu, ông ấy sẽ nói, "Từ chỗ tôi đang đứng, tôi không trông thấy tình huống việt vị. Tôi xin lỗi, tôi đã nhầm." Tôi thầm nhủ: "Công bằng là phải thế, ít nhất ông ấy cũng đã thừa nhận sai lầm của mình."

Điều đáng buồn là, họ không bao giờ làm vậy.

Trọng tài, họ cũng như cầu thủ mà thôi, cũng có những trận đấu tệ hại. Bất kỳ người chơi bóng nào cũng hiểu được điều đó. Họ không ngần ngại phạt lỗi ăn vạ trong khi chúng tôi bị phạm lỗi, hay đưa ra các quyết định phạt đền ngớ ngẩn. Tôi nghĩ người hâm mộ cũng sẽ hiểu được nỗi thất vọng của cầu thủ dưới sân khi phải nhận những cú đá đau điếng vào ống chân để rồi thứ duy nhất

được rút ra chỉ là một chiếc thẻ phạt lỗi ăn vạ. Quy định khó chịu nhất có lẽ là khâu kháng cáo. Nếu tôi nhận thẻ, dù các bản tin có phát đi phát lại tình huống phạm lỗi đó và chỉ rõ tôi không làm gì sai, thì quả thực tôi cũng khó lòng mà được xóa thẻ sau đó.

Tôi hiểu công việc của các vị trọng tài không dễ dàng gì, bản thân tôi cũng không ngại khi nhắc đến các bằng chứng thông qua video ghi hình trong trận đấu. Chúng đã được dùng trong môn bóng bầu dục, tại sao bóng đá lại không? Tức là khi một sự cố quan trọng xảy ra tại khu vực nhạy cảm - như quyết định phạt đền trong vòng cấm, bóng dội xà ngang và rơi xuống vạch vôi, chúng ta sẽ dành một ít thời gian - chỉ khoảng 1 đến 2 phút - để tranh luận với các vị trọng tài. Thời gian đó có ích hơn là xem bản tin phát lại trên ti vi. Chỉ vài giây thôi mà.

Các trọng tài ở Champions League hiểu rằng trận đấu không chỉ của riêng họ. Họ hiểu cầu thủ hơn. Và tôi biết đâu là những người cầm còi xuất sắc nhất trong trận, vì tôi không cần phải quá chú ý tới họ khi đang thi đấu.

*

* *

Để vào tới bán kết Champions League gặp Milan, chúng tôi đã trình diễn thứ bóng đá mãn nhãn, bao gồm cả chiến thắng 8-3 chung cuộc sau hai lượt trận trước Roma ở tứ kết. Chúng tôi đã thua 2-1 ở trận lượt đi trên sân nhà của Roma. Người Ý thật là dại dột khi nghĩ rằng đã chiến thắng. Một số cầu thủ của họ bắt đầu lên kế hoạch, tiết lộ với báo giới rằng sẽ nện chúng tôi tại Old Trafford.

Nhiều người không biết gì về Old Trafford.

Trong cái đêm mà toàn đội chúng tôi ra sân với đầy sự tự tin và hưng phấn nhất, Michael Carrick ghi bàn chỉ sau 11 phút.

Alan Smith tiếp tục góp vui bằng một bàn nữa.

2 phút sau, đến lượt tôi.

Phút 44, Ronaldo mở tài khoản.

Một bữa tiệc bàn thắng trên sân Old Trafford, Roma nhận một cơn sốc nặng.

Giờ thì không còn tự mãn như trước trận.

Có lúc, trước khi hiệp một kết thúc, tôi nhìn lên bảng tỷ số để nhắc mình rằng chúng tôi đã tiến xa đến mức nào. Rất nhiều bàn thắng đã được ghi.

Sau 90 phút, chúng tôi giành chiến thắng 7-1.

Đối mặt với Milan ở bán kết.

Tôi tự tin với kịch bản Man United có thể lật ngược thế cờ với người Ý. Rất nhiều đội bóng đã chịu thua trước tốc độ và thể lực sung mãn của chúng tôi. Tôi biết, chơi bóng ở Champions League cần nhiều thách thức hơn về mặt chiến thuật, giống như khi bạn chơi cờ, và huấn luyện viên trưởng luôn có kế hoạch riêng của ông. Mà thường thì ông muốn chúng tôi ghi bàn trên sân khách và giữ sạch lưới trên sân nhà. Huấn luyện viên trưởng nói với chúng tôi rằng trận đấu trước Milan cũng không phải là ngoại lệ. Ở Premier League, chúng tôi ra sân và hướng tới chiến thắng ở mọi trận đấu. Nhưng ở châu Âu, đôi khi kết quả hòa 1-1 hoặc một trận thua 2-1 cũng được xem là kết quả tốt, vì ít nhất, chúng tôi có 1 bàn trên sân khách.

Điều quan trọng nhất là bám sát kế hoạch đã vạch ra một cách tốt nhất có thể.

Trận bán kết lượt đi ở Old Trafford, kế hoạch tuyệt vời đó vụt tắt. Ronnie ghi bàn sớm, nhưng Kaka, tiền đạo người Brazil của họ ghi liên tiếp hai bàn, đưa Milan vượt lên dẫn trước khi hiệp một kết thúc. Bước đi trong giờ nghỉ, tôi biết cả đội đang gặp rắc rối.

Milan đã có hai bàn thắng trên sân khách, và sắp tới sẽ là một quãng thời gian khá vất vả đây.

Huấn luyện viên trưởng dường như không quá khó chịu.

“Còn một chặng đường dài phía trước, các chàng trai”, ông nói. “Tiếp tục chiến đấu!”

Trận cầu với AC Milan thật điên rồ. Tôi lớn lên và xem các trận đấu của Ý trên Channel 4 từ khi còn nhỏ, tôi rất thích chúng. Mỗi chiều Chủ nhật, sau khi chơi bóng vào buổi sáng, tôi sẽ ngồi xem Alen Boksic, Fabrizio Ravanelli, Edgar Davids và Zinedine Zidane. Đó là một cảm giác tuyệt vời.

Bây giờ tôi đang đối đầu với Paolo Maldini, Alessandro Nesta, những

huyền thoại của bóng đá Ý đương đại.

Thật phấn khích!

Sang hiệp hai, chúng tôi toàn lực tấn công, tấn công và tấn công. Tôi đã ghi bàn gỡ hòa ở phút 59. Không lâu sau, ở góc sân, tôi nghe thấy tiếng thở dốc, hổn hển của Nesta và Maldini. Cả hai đã bị đánh bại. Kiệt sức. Tôi có thể thấy họ muốn kết thúc trận đấu - thể lực và tốc độ sẽ giết chết AC Milan. Chúng tôi đang nắm cơ hội chiến thắng.

Phút bù giờ, từ đường chuyền của Giggsy, nhận thấy đây là cơ hội hiếm hoi cần phải tận dụng tối đa, tôi tung cú sút cực mạnh ở khoảng cách hơn 18 mét so với khung thành, khiến thủ môn của họ mất cảnh giác. Bóng đi thẳng vào khung thành.

3-2!

Dẫn trước một bàn là kết quả vô cùng mong manh, nhưng trong phòng thay đồ sau tiếng còi mãn cuộc, chúng tôi rất tự tin cho cuộc hành quân ở trận đấu lượt về. Chỉ cần chúng tôi ghi được bàn thắng trên sân khách, cuộc chơi sẽ kết thúc, đặc biệt hơn nếu nó đến trong khoảng thời gian đầu của trận đấu. Từng đó thôi là đủ để chúng tôi góp mặt trong trận chung kết.

Tôi thật ngây thơ làm sao?

Milan ghi bàn từ rất sớm ở trận lượt về, và họ cũng sớm định đoạt trận đấu, đá bay chúng tôi khỏi Champions League. Kaka không thể bị đánh bại, tiền vệ người Hà Lan Clarence Seedorf - chủ nhân của những đường chuyền chết chóc và những pha tắc bóng mạnh mẽ, họ đều là những cầu thủ có kinh nghiệm dạn dày ở những trận đấu cúp. Gattuso phòng ngự chặt chẽ, theo sát và ngăn chặn những pha xuống biên của Ronaldo, khiến cậu ta "tắt điện" cả trận. *Chúng tôi chỉ đơn giản là không thể đánh bại họ.*

Chúng tôi đã thua 0-3 ở trận lượt về, thua chung cuộc 3-5 sau hai lượt trận.

Milan ở một đẳng cấp khác.

*

**

Tôi chưa bao giờ gặp ai có sự tập trung như huấn luyện viên

trưởng, ông luôn muốn cả đội phải cùng suy nghĩ. Chúng tôi đã giành chức vô địch mùa 2006-07 sớm trước vài vòng đấu, nhưng khi đội để thua trận cuối cùng của mùa giải với tỷ số 1-0 trên sân nhà trước West Ham, huấn luyện viên trưởng đã rất tức giận. Ông ấy tiến vào phòng thay đồ và chỉ trích thậm tệ cả đội vì đã để thua một trận đấu vô nghĩa.

Gượm đã, chẳng phải chúng tôi sắp được trao chiếc cúp Premier League sao. Cánh nhà báo đã sẵn sàng cho những bức ảnh chúc mừng của toàn đội ở trong phòng thay đồ, sâm panh đã chuẩn bị đủ.

Không phải như thế. Chúng tôi đang nhìn chằm chằm vào sàn nhà như những đứa trẻ mắc lỗi, còn huấn luyện viên thì đang thực hiện một màn "sấy tóc".

Tôi ngồi cạnh đó, tai nóng ran. Tôi nhớ lời khuyên của Gary Nev, không bao giờ được phép nghĩ rằng "chúng ta đã thành công". Anh ấy nói đúng, nhưng điều đó cũng không khiến tôi cảm thấy tốt hơn chút nào. Huấn luyện viên vẫn đang la hét ở phòng thay đồ. Phải mất một lúc chúng tôi mới động viên được nhau để nở nụ cười ăn mừng chức vô địch Premier League. Chúng tôi quá bận rộn để suy nghĩ về tầm quan trọng của việc giành được chiếc cúp tiếp theo.

*

**

Chiến dịch FA Cup mùa giải 2006-07

Vòng 3: Manchester United - Aston Villa: 2 - 1

(Larsson, Solskjaer)

Vòng 4: Manchester United - Portsmouth: 2 - 1

(Rooney 2)

: Manchester United - Reading: 1 - 1

(Garrick)

Đá lại: Reading - Manchester United: 2 - 3

(Heinze, Saha, Solskjaer)

Vòng 6: Boro' - Manchester United: 2 - 2

(Rooney, Ronaldo)

Đá lại: Manchester United - Boro': 1 - 0

(Ronaldo)

Bán kết: Manchester United - Watford: 4 - 1

(Rooney 2, Ronaldo, Richardson)

Trận chung kết cúp FA giữa Man United và Chelsea cũng là lần đầu được tổ chức ở Wembley phiên bản mới. Được chơi tại Cardiff rất tuyệt, nhưng có mặt trong một trận chung kết tại Wembley mới đặc biệt làm sao. Tôi nhớ lần cuối cùng đến Wembley cũ là vào năm 1995, khi vẫn còn là một đứa trẻ. Tôi đã xem trận Everton đánh bại Blackburn Rovers ở Siêu Cúp Anh (Charity Shield). Cũng trong năm đó, tôi đã xem họ vô địch FA Cup khi đánh bại Man United với tỷ số 1-0.

Chơi bóng ở đây thật hồi hộp.

Huấn luyện viên trưởng cũng xốn xang. Ông ấy dành sự tôn trọng cho Jose Mourinho. Nhà cầm quân của Chelsea là người kiêu ngạo, có cá tính, tự tin và đương nhiên cũng rất xuất sắc. Cả hai người đều hứng thú với cuộc tỉ thí ở trận đấu lớn.

Tuy nhiên, có một vấn đề với sân Wembley. Khá là tào lao. Mặt sân xấu gây ảnh hưởng đến cầu thủ. Không như kỳ vọng thực tế, ngay sau khi trận đấu bắt đầu, tôi chỉ có thể nói rằng, đó là một buổi chiều thật khó khăn. Tôi không phải là người duy nhất cảm thấy như vậy. Tôi còn có thể cảm nhận được dòng áp lực chạy dọc các thớ cơ ở chân, để có thể rất nỗ lực đứng vững trên sân. Mọi người trượt ngã, những pha đỡ bóng trở nên căng thẳng và thiếu ổn định hơn.

Đó là một trận đấu khó coi ngay từ khi bắt đầu. Thật nhàm chán cho những ai đang theo dõi, bởi vì cả hai đội đều không thể thực hiện được bất kỳ chiến thuật nào, cũng không có bàn thắng nào được ghi. Tôi được sắp xếp đá tiền đạo và huấn luyện viên trưởng yêu cầu chơi phản công, nhưng cả hai đội dường như để tâm tới việc không thua hơn là dốc sức giành chiến thắng. Cách chơi này nhanh chóng vô hiệu hóa cả hai bên.

Trận chung kết phải đi tới hiệp phụ. Cơ hội tốt nhất đến khi tôi chuyền bóng cho Giggsy đang chạy cắt vào trong vòng cấm. Anh ấy chỉ cách gần 3m, và một bàn thắng đồng nghĩa với chức vô

địch. Pha chạm bóng của anh ấy không hoàn toàn tốt. Thủ môn Petr Cech của Chelsea có pha cản phá, nhưng quả bóng có vẻ đã lăn qua vạch vôi.

Vào! Bóng đã vào lưới!

Chúng tôi quyết định khiếu nại với trọng tài, nhưng có vẻ họ chẳng để tâm tới việc đó. Tôi chợt nhớ lại trận chung kết FA Cup gần nhất của chúng tôi.

Arsenal.

Thật buồn cười với cách bộ não của tôi hoạt động ngay cả khi tôi đang trên sân bóng. Tôi nghĩ mình có thể đoán được điều gì sẽ xảy ra tiếp theo (Tôi sẽ đá quả luân lưu ở lượt thứ mấy đây?). Nhưng thật bất ngờ, vào phút thứ 116, Didier Drogba ghi bàn và một nửa khán giả ở Wembley trở nên kích động, nửa còn lại dự được tương lai luôn rồi. Không thể tin được, mọi thứ lại giống như năm 2005 vậy. Một cú đấm bất ngờ giáng xuống chúng tôi.

Chỉ còn vài phút nữa là kết thúc trận đấu, trong lúc chúng tôi cố đuổi theo bọn họ thì đội bóng của Mourinho bắt đầu áp dụng chiến thuật câu giờ.

Họ ngã xuống sân.

Họ kéo dài thời gian ném biên.

Họ lăn lộn sau những pha tắc bóng.

Đừng hiểu lầm. Tôi cũng đã từng làm như thế. Đó là một phần tất yếu của trò chơi, nhưng khi chúng tôi đang là đội nhận lấy những điều đó, thật không hay chút nào.

Tôi tự hứa với bản thân rằng tôi sẽ không bao giờ khóc trên sân, dù cho đó có là khoảnh khắc tôi giành cúp Champions League hay nhận lấy thất bại đau đớn. Vậy mà khi tiếng còi mãn cuộc vang lên, tôi gần như suy sụp. Tôi cảm thấy ứ nghẹn ngay cổ họng. Tim tôi đập liên hồi, hơi thở nặng nề. Thật kinh khủng!

Đừng khóc!

Đừng rơi nước mắt!

Đến bây giờ tôi đã học được một điều rằng, nếu chúng tôi không vô địch Premier League, không phải do một trận cầu hay một cá

nhân nào, mà nằm ở đội hình và 38 trận suốt mùa giải. Còn nếu chúng tôi thua ở trận chung kết một giải đấu cúp, mọi lý do đều nằm ở cuộc đấu đó. Thất bại trước Chelsea trong những phút cuối cùng của hiệp phụ là cảm giác tồi tệ nhất mà tôi từng nếm trải khi còn là cầu thủ.

Chương 10
Hy sinh

Tôi ngồi trong xe của Tevez.

Carlos mới chỉ có mặt ở câu lạc bộ được 5 phút - anh ấy vừa ký với câu lạc bộ bản hợp đồng cho mượn từ West Ham - đội bóng suýt xuống hạng ở cuối mùa giải trước, nhưng dù vậy, Tevez vẫn thể hiện được mình. Anh ấy là một cầu thủ giỏi. Giờ đây, anh là một phần của United ở mùa giải 2007-08, sẵn sàng cho công cuộc huấn luyện đầu mùa cùng chúng tôi, ở cả trong lẫn ngoài sân cỏ.

Ngoài sân tập, chúng tôi thay phiên chở nhau đến sân vận động. Trong tập luyện, chúng tôi cổ vũ, ủng hộ nhau. Khi thi đấu, chúng tôi phối hợp ăn ý, cùng nhau ghi bàn, điều mà tôi nghĩ sẽ khiến nhiều người ngạc nhiên. Bởi họ đều cho rằng chúng tôi khó lòng hòa hợp, chúng tôi quá giống nhau, đóng vai trò y hệt nhau. Nhưng nếu đánh giá chung về tình hình ở Carrington, thì tôi thấy không có vấn đề gì.

Trong các buổi tập, Carlos và tôi dường như rất hiểu nhau: Bất cứ khi nào Carlos có bóng trong chân, tôi biết anh ấy sẽ di chuyển đến đâu; anh ấy biết tôi sẽ đứng ở vị trí nào. Cảm giác giống như chúng tôi có thần giao cách cảm, đã chơi bóng với nhau cả đời vậy. Thật là điên rồ, không ai có thể giải thích tại sao nó xảy ra với các tiền đạo nhưng khi nó xuất hiện, các bàn thắng đều đến rất dễ dàng.

Chúng tôi kết nối tốt trên sân một phần cũng đến từ việc Carlos không nói được tiếng bản xứ. Mặc dù anh ấy đã sống ở đây 1 năm, nhưng hầu như không nói một từ tiếng Anh nào. Nhưng tôi không nghĩ anh ấy là gã khờ, Carlos biết nhiều hơn những gì anh ấy thể hiện. Có thể Carlos không thể nói chuyện bằng tiếng Anh, nhưng anh ấy hiểu tôi muốn gì. Không giống như nhân vật Basil

Fawlty trong bộ phim hài Fawlty Towers, khi tôi hét vào mặt Carlos, nhìn một cách giận dữ hoặc tán thưởng điều gì đó, Carlos luôn biết chính xác tôi muốn gì ở anh ấy.

May cho Carlos là có một vài cầu thủ trong đội biết nói ngôn ngữ của anh. Họ cũng vui vẻ khi kiêm thêm nhiệm vụ phiên dịch giúp Carlos. Nani, Anderson lần lượt chuyển đến MU từ Sporting và Porto với tổng giá trị chuyển nhượng 30 triệu bảng. Nani chỉ mới học tiếng Anh được vài tuần, nhưng cũng có thể giúp Carlos mấy thứ cơ bản.

Anderson thì học tiếng Anh nhờ chiếc máy chơi game Xbox. Chúng tôi đã chơi một trò chơi chiến tranh có tên SOCOM (được đặt theo tên của lực lượng lính đặc nhiệm của quân đội Mỹ) ở khách sạn trong đêm trước trận giao hữu trước mùa giải của đội.

Trong vài tuần đầu tiên, Anderson không nói một từ tiếng Anh nào, sau đó trong quá trình huấn luyện, anh ấy đã bắt đầu hét lên các cụm từ trong game.

“Anh ta giết tôi!”

“Anh ta đang ở trong phòng phát điện.”

Anderson cũng là người cục mịch nhất mà tôi biết. Anh ấy thường đến buổi tập trong chiếc quần đùi, đeo tai nghe và đi dép tông. Ai cũng ném cho anh ta một cái nhìn ác cảm

Nếu cả Nani và Anderson đều không có ở bên cạnh để giúp đỡ Carlos thì Patrice sẽ là người tiếp theo, vì dường như anh ấy nói được tất cả các ngôn ngữ. Người phiên dịch của câu lạc bộ thường giảng bài và cho các cầu thủ xem DVD bằng tiếng Anh. Nếu bất kỳ cầu thủ nước ngoài nào không thể hiểu huấn luyện viên trưởng muốn gì, họ thường sẽ thúc giục Patrice dịch.

Một sáng nọ, trong lúc huấn luyện viên trưởng đang cố gắng nêu rõ quan điểm của mình với Carlos và Nani, tôi chợt nghĩ đến việc sẽ thế nào nếu tôi ở nơi mà không thể giao tiếp với cầu thủ xung quanh mình, không thể hiểu các đồng đội. Tôi không thể tưởng tượng được. Nếu không phải United là đội bóng tôi ký hợp đồng sau khi rời Everton, nếu tôi chọn một đội bóng ở nước ngoài thì sẽ ra sao? Tôi rất muốn biết chính xác những gì mà huấn luyện viên truyền tải trong giờ nghỉ giải lao. Tôi muốn biết đồng đội của mình đang bàn tán điều gì. Tôi sẽ phát điên mất nếu chỉ ngồi đó xem các gã trai khác trò chuyện với nhau. Biết đâu họ đang nói xấu tôi mà tôi chẳng hề hay biết.

Cũng vì sự xuất hiện của Carlos và Anderson mà trong phòng thay đồ phát sinh thêm một món đồ kỳ lạ: chiếc máy đốt da. Nó trông giống như một chiếc giường phơi nắng nhưng không có tác dụng làm da rám nắng như ở Hollywood mà nó được thiết kế để cung cấp vitamin D cho các chàng trai Nam Mỹ. Bọn họ đã quen chơi bóng dưới cái nắng nóng của Argentina hoặc Brazil. Vì thế, chiếc máy này cho họ thứ mà cả hai không nhận được từ khí hậu ở Carrington, Manchester.

*

* *

Chúng tôi là nhà vô địch Premier League nhưng lại bắt đầu mùa giải mới bằng cuộc chiến ở giữa bảng xếp hạng.

Manchester United - Reading: 0 - 0

Portsmouth - Manchester United: 1 - 1

Manchester City - Manchester United: 1 - 0

Tôi dính chấn thương trong trận gặp Reading; còn Ronaldo bị đuổi khỏi sân của Portsmouth, trọng tài cho rằng cậu ấy có pha húc đầu vào tiền vệ đối phương Richard Hughes. Cả hai chúng tôi đều bỏ lỡ trận đấu với Man City. Man United thua và đội bóng tụt xuống vị trí thứ 17; tôi thì không rời khỏi giường điều trị trong sáu tuần. Một khởi đầu tồi tệ và bầu không khí xung quanh sân tập thật ảm đạm.

Từ trên khán đài, tôi theo dõi cuộc chạm trán giữa Man United với Tottenham, trận đấu mà chúng tôi giành được kết quả tốt trên sân nhà. Và rồi sau đó, một điều điên rồ đã xảy ra. Thật khó tin khi nhìn Ronaldo thi đấu. Cậu ấy rất ổn trong một vài mùa giải gần đây, nhưng bây giờ, đột nhiên mọi thứ Ronaldo chạm vào đều hóa vàng ròng, kể cả mái tóc của cậu ta. Ronaldo đánh bại mọi hàng phòng ngự, vượt qua các hậu vệ, ghi bàn ở những góc độ điên rồ. Tốc độ của Ronaldo thật đáng sợ và cậu ấy mang về cho đội những điểm số quan trọng. Không có gì phải bàn cãi, Ronaldo mang cơn ác mộng đến cho các huấn luyện viên và hậu vệ Premier League.

Ronaldo đã ghi bàn vào lưới Birmingham, Wigan, Arsenal, Blackburn Rovers, Fulham, Derby, Everton, Sunderland, West Ham, lập hat-trick vào lưới Newcastle trong trận đại thắng 6-0; và cả Reading, Portsmouth. Tại Champions League, cậu ấy ghi 5 bàn, giúp Man United đứng đầu bảng với chiến tích bất bại trước

Roma, Sporting Lisbon và Dynamo Kiev. Chúng tôi còn không thể xác định cậu ấy chơi ở vị trí tiền đạo hay cầu thủ chạy cánh. Cậu ấy bỏ lại hàng phòng ngự đối phương trong gang tấc, và phần còn lại, thì quá dễ dàng cho cả đội. Tôi trở lại thi đấu sau khi hồi phục chấn thương, bắt đầu ghi rất nhiều bàn thắng. Với Tevez, Nani và Louis Saha (người đang gặp khó khăn về thể lực) và tôi, Man United đang có lực lượng tấn công tốt nhất giải đấu, có lẽ là tốt nhất châu Âu.

Khi giải đấu bước vào giai đoạn Giáng sinh, Ronaldo thực sự khác biệt. Cậu ấy có vẻ đang thực hiện tốt lời hứa trở thành cầu thủ xuất sắc nhất thế giới.

Tôi nghĩ: *Yeah, cậu ta là hình mẫu nổi bật nhất.*

Trong các buổi tập, tôi và đồng đội đều có chung một suy nghĩ: *Chết tiệt, đừng vào bóng với Ronnie quá mạnh, chúng ta cần anh ấy vào thứ Bảy.*

*

* *

BẢNG XẾP HẠNG PREMIER LEAGUE,

NGÀY 20 THÁNG 4 NĂM 2008

	SỐ TRẬN	HIỆU SỐ	ĐIỂM
1. UNITED	35	54	81
2. CHELSEA	35	36	78
3. ARSENAL	35	37	74

Mùa giải gần kết thúc, hiệu số của chúng tôi so với đội xếp thứ hai là Chelsea đã lên tới gần 20, chúng đáng giá hơn cả điểm số. Tôi ghi bàn, Carlos ghi bàn, Ronaldo thì cảm giác như có thể ghi bàn ở mọi trận đấu. Cậu ấy lập cú hat-trick trước Newcastle (thêm một cú đúp khác trong trận đại thắng 5-1 ở lượt về), hai bàn trong trận thắng Bolton (2-0), cậu ấy cũng ghi bàn vào lưới Derby (1-0), Liverpool (3-0), Villa (4-0), Boro' (2-2) và Arsenal (thắng 2-1).

Ronaldo ngày càng hoàn thiện, nhất là kỹ năng đá phạt - quả bóng rời khỏi chân cậu ta, vẽ nên đường cong với quỹ đạo xoắn rất khó chịu, khiến các thủ môn không thể đoán được bóng sẽ bay theo

hướng nào. Ronaldo ghi bàn từ những pha bóng chết nhiều đến nỗi tôi phải dành thời gian để xem cách cậu ấy luyện tập, nhưng tôi vẫn không thể hiểu rõ Ronaldo đã làm như thế nào.

Cậu ấy đặt chân trụ bên cạnh quả bóng mạnh đến mức quả bóng hơi nảy lên - có nghĩa là cú sút của cậu ấy gần như là một quả vô-lê. Kỹ thuật này giúp Ronaldo tung ra những cú sút chìm với lực rất mạnh. Thế nhưng ngay cả khi tôi nghiên cứu kỹ thuật đó rất lâu, thực hiện hết quả này đến quả khác, thì tôi cũng không thể nào làm được như cậu ta.

Phong độ của Ronaldo giúp cho cậu ấy được chơi cao nhất trên hàng công, còn tôi dạt sang hai cánh. Tôi không có gì phải than văn về điều đó, cho dù tôi luôn muốn được chơi ở vị trí trung phong. Việc chơi ở cánh khiến tôi không thể có được những màn trình diễn như mọi khi (nhưng tôi biết mình vẫn sẽ có thể trở thành cầu thủ xuất sắc nhất trận ở mọi nơi mà bản thân thi đấu). Tôi sẽ không đi vào văn phòng của huấn luyện viên trưởng, hay nói những câu kiểu như: "Tôi không ra sân trừ khi được đá tiền đạo". Tôi chỉ tiếp tục với mọi thứ mình đang có.

Ronaldo là người đánh đầu tung lưới Roma ở tứ kết Champions League. Chúng tôi làm khách trên sân Stadio Olimpico - một nơi đáng sợ cho mọi cuộc hành quân. Khi tỷ số đang là 0-0, Scholesy thực hiện quả treo bóng từ phía cánh phải vào trong vòng cấm đối phương. Ban đầu, có vẻ như quả bóng không nhằm đến địa chỉ cụ thể nào, nhưng bỗng nhiên Ronaldo từ đâu lao lên, bật cao, tất cả các cơ ở cổ cậu ta căng ra khi cố gắng tung cú đánh đầu về phía thủ môn Roma, Doni. Một trong những cú đánh đầu đẹp nhất mà tôi từng thấy.

Có bàn thắng trên sân khách, chúng tôi hoàn toàn tự tin để tiếp tục trận đấu. Tôi đưa bóng vào lưới sau tình huống xử lý vụng về của thủ môn đội bạn. Man United giành chiến thắng với tỷ số 2-0. Sau đó, Carlos ghi bàn duy nhất trong trận lượt về trên sân nhà, đưa chúng tôi vào bán kết gặp Barça, đội bóng được xem là mạnh nhất giải.

*

* *

Trận lượt đi diễn ra ở Nou Camp - sân vận động mà tôi luôn mơ ước được chơi bóng trên đấy. Tôi đã từng đặt chân đến đây khi còn nhỏ, trong một chuyến đi cùng nhà trường. Mặc bộ đồng phục học

sinh, vai đeo ba lô, đi khắp sân cỏ rộng thênh thang, tôi đã bị choáng ngợp trước sự rộng lớn ở đây. Tôi không tin vào sự may mắn mà mình đang có khi được gặp thủ môn của Barça, Ruud Hesp. Tất cả chúng tôi đều xin chữ ký của anh ấy. Tôi còn nghĩ, thật khó tin khi chơi bóng ở đây?

Nơi này thật không thể tưởng tượng được.

Tôi không thể hình dung một sân vận động sẽ cao như thế nào, lớn như thế nào. Họ còn xây thêm một nhà thờ nhỏ trong đường hầm để các cầu thủ cầu nguyện trước khi ra sân. Khi chúng tôi vừa đặt bước chân đầu tiên trên mặt cỏ, tôi đã thấy hệ thống loa được bố trí khắp sân. Đám đông khán giả đã rất "nóng", cộng thêm tiếng loa ở trên sân càng làm không khí thêm ồn ã, giống như bạn đang tham gia một buổi biểu diễn nhạc rock cuồng nhiệt.

Dù thế, chúng tôi không dễ gì bị đe dọa bởi toàn đội đã có kế hoạch đối phó. Nguyên một tuần toàn đội liên tục làm việc với trợ lý huấn luyện viên để tìm cách chống lại Barça - cánh tay phải của huấn luyện viên trưởng, Carlos Queiroz. Một buổi chiều nọ, ông ấy đặt tấm thảm xuống sàn trong phòng tập gym của câu lạc bộ. Chúng được bố trí theo hình dạng giống như khi đội hình Barça có bóng. Nhìn cách Scholesy được đặt cạnh Michael Carrick ở vị trí tiền vệ trung tâm, tôi không nhận thấy vấn đề gì giữa họ.

"Đó là khoảng cách mà tôi muốn các bạn phải chú ý khi thi đấu trên sân", ông nói. "Đừng di chuyển quá xa, nếu không các tiền vệ của họ sẽ áp sát."

Mọi người nhìn như thể ông ta đang mất trí, nhưng chúng tôi biết có thể tin tưởng ông ấy. Về mặt chiến thuật, những ý kiến của ông luôn rất xuất sắc, ông ấy biết chính xác chúng tôi nên chơi như thế nào và tổ chức đội bóng ra làm sao để giành chiến thắng. Ông ấy là người có kinh nghiệm, từng làm việc với Real Madrid và Nam Phi; sự có mặt của Carlos là một lợi thế không nhỏ không chỉ cho huấn luyện viên trưởng mà còn là toàn đội khi lên kế hoạch, nhất là khi thi đấu trên sân khách, như trận gặp Barça chẳng hạn.

Tôi được bố trí chơi ở bên cánh phải, tiền vệ người Anh Owen Hargreaves là hậu vệ phải. Ronaldo đá tiền đạo, còn Tevez sẽ ở phía sau cậu ta. Ban đầu thì khá khó phát huy hiệu quả, nhưng khi trận đấu bắt đầu, tôi hoạt động trên khắp sân, từ hỗ trợ phòng ngự, quấy phá đường biên, cho đến tắc bóng. Mục đích là đảm bảo an toàn cho hàng thủ và vùng lên sau giờ nghỉ. Mọi thứ gần như được đền đáp ở phút thứ ba khi chúng tôi có một quả phạt góc và

hậu vệ Barça để bóng chạm tay trong vòng cấm.

Phạt đền!

Trọng tài đã chỉ tay vào chấm 11m, Ronnie bước lên thực hiện cú sút, bóng đập cột dọc và bay ra ngoài vô cùng đáng tiếc. Chúng tôi vừa thổi bay một cơ hội tuyệt vời ghi bàn trên sân khách.

Khoảnh khắc vui mừng ngắn ngủi vụt tắt, niềm tin tan vỡ trong phút chốc. Một bàn thắng vào lưới đội bóng mạnh như Barça là món quà vô giá. Dù vậy, cảm giác nuối tiếc đó cũng chóng trôi qua. Bởi chúng tôi biết, chỉ còn cách tiến về phía trước. Tôi tập trung vào việc không để cho Barcelona có cơ hội ghi bàn. Thay vì tạo cơ hội để đồng đội ghi bàn, tôi theo sát hậu vệ trái của họ, Eric Abidal rất hay dâng lên tham gia tấn công. Khi đó, tôi sẽ theo kèm Eric, cắt các đường chuyền nguy hiểm vào trong. Tiền vệ trung tâm của họ, Andres Iniesta là một nhạc trưởng thực thụ, một người khiến trận đấu hấp dẫn bội phần với những pha đi bóng nhanh, lắt léo từ cánh trái băng cắt vào vòng cấm đối phương.

Chết tiệt, tập trung, tập trung, tập trung. Phải tập trung ngăn chặn anh ta.

Bản thân tôi cũng đang phải chịu đựng cơn đau ở hông. Tôi đã dính cú đá của trung vệ Ryan Nelsen trong một pha tắc bóng ở trận gặp Blackburn Rovers. Trận đấu kết thúc với tỷ số hòa 1-1, nhưng tổn thất cá nhân là rất nghiêm trọng. Đầu gối của Nelsen đâm vào hông tôi, bị bầm rất nặng. Trước trận gặp Barça, bác sĩ đã tiêm thuốc giảm đau vào lưng tôi, có lẽ nó còn đau hơn cả cảm giác ở hông. Còn bây giờ, khi thuốc hết tác dụng, cơn đau ập đến khiến tôi không thể chịu nổi.

Chúng tôi thi đấu như thể có con dao đang lơ lửng trên đầu, Barça hoàn toàn nắm quyền kiểm soát, còn chúng tôi thì cố gắng ngăn cản họ. Scholesy và Michael Carrick vẫn đang nắm giữ tuyến giữa. Thủ thuật của Carlos với thảm tập thể dục có lẽ đã phát huy tác dụng. Một màn trình diễn tốt ở mặt trận phòng ngự có lẽ là điều tốt nhất cho đến lúc này, kết quả cuối cùng là trận hòa không bàn thắng. Tôi biết trận đấu này, chúng tôi không có được hàng tấn công mạnh nhất. Tôi cũng nhận ra rằng hoạt động rộng không phải là vị trí mà tôi yêu thích, nhưng miễn là tôi có mặt trên sân và United tiến gần hơn một bước nữa tới một trận chung kết, thì tôi chấp nhận.

*

* *

Chúng tôi làm khách trước Chelsea và đón tiếp Barça trong cùng một tuần. Nếu đánh bại Chelsea tại Stamford Bridge vào thứ Bảy, Man United sẽ tiến gần đến chức vô địch Premier League, khi chỉ cần một điểm nữa trong hai trận cuối của mùa giải. Còn nếu có được kết quả tốt trước Barça ở Old Trafford, chúng tôi sẽ đến Moscow và đá chung kết Champions League.

Đó là quãng thời gian thật điên rồ. Thực tế hông của tôi vẫn không ổn, cảm giác đau đớn vẫn còn đó. Và tôi cũng không phải người duy nhất. Khi trận đấu với Chelsea đang diễn ra, Nemanja Vidic rời sân sớm sau khi hứng trọn một cú đỡ bóng bằng đùi của đối phương vào mặt.

Chelsea ghi bàn ngay trước khi hiệp một kết thúc. Sau đó, phút 57, tôi cắt được đường chuyền ngược về khá ẩu của Ricardo Carvalho và ghi bàn gỡ hòa. Gần như ngay sau khi quả bóng nằm trong lưới, cơn đau ở hông nhói lên khiến tôi không thể ăn mừng. Huấn luyện viên trưởng quyết định rút tôi ra khỏi sân. Kết quả chụp cộng hưởng sau đó đem đến cho tôi một tin sốc: "Wayne, cậu sẽ bỏ lỡ trận lượt về gặp Barça."

Chết tiệt!

United cuối cùng để thua 2-1 trước Chelsea, điều đó cũng có nghĩa là chúng tôi cần phải thắng hai trận đấu cuối để bảo vệ thành công danh hiệu. Nhưng tôi không thể giúp cả đội.

Một vài ngày sau, tôi đến Old Trafford xem trận bán kết lượt về như bao người hâm mộ khác. Scholes ghi một bàn thắng tuyệt vời, từ khoảng cách hơn 20m, đưa chúng tôi vươn lên dẫn trước. Như lẽ tất yếu, trận đấu sau đó biến thành thế trận một chiều: Barça tràn lên tấn công, United lui về thế phòng thủ để bảo vệ thành quả. Thật kinh khủng khi tận mắt chứng kiến cảnh tượng ấy. Cứ mỗi khi các cầu thủ đội khách nhận bóng, tôi lại nơm nớp lo sợ họ sẽ ghi bàn.

Lionel Messi có một cơ hội.

Iniesta có cơ hội.

Thierry Henry có pha đánh đầu cận thành cuối trận nhưng không thể ghi bàn.

Tôi hiểu những gì người hâm mộ phải trải qua trong trận đấu

quan trọng này. Tim tôi như muốn rơi ra ngoài, lo lắng tột độ. Buồn nôn. Căng thẳng. Chỉ đến khi tiếng còi mãn cuộc vang lên, bị nhấn chìm dưới làn sóng người điên cuồng, tôi mới có cảm giác hài lòng.

Chúng tôi đã vào chung kết Champions League.

Trận đấu danh giá nhất thế giới cấp câu lạc bộ.

*

* *

Chúng tôi đã đánh bại West Ham trong trận đấu áp chót của mùa giải, và cần một chiến thắng nữa trước Wigan để chính thức vô địch. Chúng tôi vẫn đang xếp đầu bảng, bằng điểm với Chelsea, nhưng hơn về hiệu số bàn thắng bại. Trận đấu với Wigan giống như một trận chung kết đấu cúp thực sự, vì nếu chỉ cần sẩy chân thua hoặc hòa, còn Chelsea thắng Bolton thì họ sẽ vô địch. Trường hợp The Blues hòa, United sẽ là chủ nhân của chiếc cúp Premier League.

Trước khi trận đấu bắt đầu, những người hâm mộ đã sẵn sàng, chúng tôi cũng sẵn sàng. Nhưng Wigan cũng vậy - tôi biết họ muốn phá hỏng bữa tiệc của chúng tôi. Tiếng còi khai cuộc vang lên, mọi người đều lo lắng nhưng vẫn cố tập trung thực hiện nhiệm vụ. Hết hiệp đấu đầu tiên, chúng tôi ghi bàn, một quả phạt đền của Ronaldo. Kể từ lúc bước ra sân, không ai có thể biết Chelsea đang như thế nào. Huấn luyện viên trưởng không hề tiết lộ - ông ấy phản ứng như thể ông cũng chưa nghe thấy gì.

Chúng tôi hiểu thầy ấy.

Trong phòng thay đồ, khi tất cả mọi người đang uống nước tăng lực, chúng tôi không ngừng quấy nhiễu các huấn luyện viên, bác sĩ, người quản lý trang phục Albert - bất cứ ai có thể cho chúng tôi manh mối. Chúng tôi đều hỏi một câu giống nhau.

“Có phải Chelsea đang thua?”

Người nhún vai, người lắc đầu, người thì tỏ ra không nghe thấy chúng tôi nói gì. Hiệp hai ra sân, chúng tôi có thêm bàn thắng nữa, trận đấu thành công mỹ mãn, cúp vô địch lại trở về với Old Trafford. Không quan trọng Chelsea làm được gì trong trận đấu cuối cùng của họ (hòa 1-1), danh hiệu là của chúng tôi. Sau trận, tôi đi vòng quanh sân, vẫy tay chào bạn bè và gia đình. Bỗng tôi

nghĩ đến việc chơi cho Everton hồi năm 2002, khi tôi chứng kiến United giành chức vô địch năm đó cũng trong trận đấu với Everton. Goodison Park gần như không còn chỗ trống. Tất cả đều là fan của họ. Tôi đã ở trong đường hầm theo dõi tất cả, cảm thấy phát ốm vì ghen tị.

Một ngày nào đó, tôi sẽ ở đấy.

Phải mất một vài năm để thực hiện được điều này. Khi tôi dạo quanh sân nhà JJB của Wigan cùng Scholesy, Giggsy và Ronaldo, tôi đã được dịp tận hưởng cảm giác ăn mừng danh hiệu, trong một sân bóng gần như trống rỗng. Không sao, tôi đang tràn trề sinh lực và chẳng có vấn đề gì với việc chỉ có vài nghìn người hâm mộ United ở đây. Hãy tận hưởng cảm giác chiến thắng thôi!

Sau đêm đó, chúng tôi cũng tổ chức tiệc ăn mừng, không ồn ào như đêm chúng tôi ở Manchester vào mùa trước. Các cầu thủ cùng vợ và bạn gái của họ tham dự lễ trao giải cầu thủ xuất sắc nhất năm của câu lạc bộ chứ không phải uống rượu trong quán bar thành phố. Không ai thực sự thích. Mọi người đều đang nghĩ đến thử thách phía trước - cú đúp vô địch giải quốc nội và Champions League. Chúng tôi sẽ có trận đấu quan trọng với Chelsea trong trận chung kết ở Moscow vào tuần tới, sau khi họ đánh bại Liverpool ở trận bán kết còn lại. Dù vậy, nhấp vào ngụm bia, tôi và Michael Carrick ngồi bên cạnh cố gắng khuấy động không khí, làm mọi thứ trở nên sôi động hơn một chút. Chúng tôi cầm micro và bắt đầu hát.

“Champione! Champione! Ole, ole, ole! Champione, Champione...”

Tiếng hát dần nhỏ đi, tôi nhìn quanh phòng, không có ai hát với chúng tôi. Những cầu thủ lớn tuổi như Giggsy, Paul Scholes và Gary Neville đã rời đi. Họ biết còn nhiều công việc khó khăn sắp tới. Họ biết chúng tôi có thể làm tất cả những gì chúng tôi muốn sau trận ở Moscow. Chơi một trận đấu đẹp và kết thúc mùa giải.

Kinh nghiệm của họ là thứ xuyên suốt câu lạc bộ này.

Chương 11
Đêm Moscow

Tôi không biết phải chuẩn bị gì cho trận đấu tầm cỡ như chung kết Champions League, không hề giống một chút nào với trận bán kết gặp Barça. Suốt tuần lễ trước trận đấu, tất cả chúng tôi đều hào hứng nói về nó. Trong các buổi tập, tôi nghe được những câu chuyện hay ho từ thế hệ cầu thủ góp mặt trong cuộc lội ngược dòng 2-1 trước Bayern Munich năm 1999.

Gary Nev và Giggsy chia sẻ về cảm giác điên rồ như thế nào khi giành chiến thắng kịch tính ở những phút bù giờ. Tôi cũng trò chuyện với Ole Gunnar Solskjaer, người đã ghi bàn thắng quyết định trong giờ phút cuối cùng. Sau khi nghỉ hưu, anh đảm nhận vai trò huấn luyện viên vị trí tiền đạo cho đội ở Carrington. Ole kể cho tôi nghe về sự ồn ào khi thi đấu trong trận chung kết lẫn sự điên cuồng của người hâm mộ sau đó.

Trong một cuộc phỏng vấn trên tạp chí, Teddy Sheringham thậm chí còn hồi tưởng lại cuộc nói chuyện của cả đội vào giờ nghỉ giữa hiệp. United đã nhận bàn thua từ sớm, rõ ràng, huấn luyện viên trưởng đi vào phòng thay đồ, nhìn chằm chằm vào toàn đội và chỉ tay ra cửa.

“Hãy ra ngoài đó và nhìn kỹ chiếc cúp”, huấn luyện viên trưởng nói. “Nếu các cậu không thể ngược dòng trong 45 phút tới, thì đó là khoảng cách gần nhất mà các cậu có thể nhìn thấy nó”.

Giờ đây, cả đất nước đang háo hức cho trận chung kết châu Âu toàn Anh.

Manchester United và Chelsea.

Ngày trước khi chuyến bay đến Nga khởi hành, huấn luyện viên

trưởng tổ chức một cuộc họp có mặt tất cả các cầu thủ và mở DVD trận chung kết năm 1999. Tôi lờ mờ nhớ lại lần đầu tiên xem trận đấu ấy. Lúc đó tôi là cậu nhóc 13 tuổi ở Crocky. Tôi xem trận đấu trên ti vi cùng với bố và các anh trai.

Còn ngay lúc này đây, khi xem đoạn DVD cũ, tôi không thể tin được Bayern Munich đã dồn ép chúng tôi nghẹt thở đến mức nào.

Đáng lẽ họ sẽ có 3 đến 4 bàn thắng ở ngay trong hiệp một. Không thể tin cuối cùng chúng tôi lại thắng ngược 2-1.

Huấn luyện viên trưởng ngắt dòng suy nghĩ của tôi bằng phát biểu:

"Đó là trận đấu lịch sử của câu lạc bộ", ông nói, âm thanh DVD đã tắt nhưng màn hình vẫn còn chiếu hình ảnh David Beckham chạy vòng quanh sân với chiếc cúp sau trận.

"Điều đó chứng tỏ, đội bóng của chúng ta không bao giờ bỏ cuộc. Bayern Munich lẽ ra đã có thể bỏ xa chúng ta chỉ trong 45 phút đầu tiên. Nhưng họ không làm thế, và Man United có cơ hội. Chúng ta đã vùng lên, chúng ta đã trừng phạt họ bằng bàn gỡ hòa. Chúng ta vẫn luôn tin rằng mình sẽ thắng trận dù đồng hồ đã chuyển sang phút bù giờ. Và đó chính xác là những gì đã xảy ra."

Ông cho chúng tôi xem lại màn ăn mừng của cả đội sau đó. Teddy Sheringham, David May, Peter Schmeichel ôm chầm lấy nhau. Các cầu thủ Bayern ngồi trên sân với vẻ mặt rũ rượi. Paul Scholes và Roy Keane trong bộ đồ vest, nhún nhảy với đồng đội dưới sân cùng chiếc cúp Champions League trên tay. Cả hai đều bị treo giò, không thể có mặt trong trận đấu.

Huấn luyện viên trưởng nói muốn thấy điều tương tự sau trận chung kết với Chelsea.

"Sẽ có những thời điểm, Chelsea là người nắm thế chủ động trong cuộc chơi. Nhưng chỉ cần giữ sự tập trung, giữ cái đầu lạnh, chúng ta sẽ tạo ra cơ hội và United sẽ là người chiến thắng."

Ông tắt DVD, mọi người trong phòng ngồi im thin thít, chết lặng.

"Và hãy nhớ", ông lên tiếng: "Không có gì phải hối tiếc."

*

* *

Moscow, 15 giờ 42 phút

Tôi ở trong phòng khách sạn, chờ đợi thời khắc đối đầu với Chelsea trên sân.

Tôi đang mất bình tĩnh.

Hôm nay là ngày dài nhất từ trước đến nay.

Trận đấu bắt đầu lúc 22 giờ 45 phút và còn vài tiếng đồng hồ nữa mới đến sân vận động. Tôi rất muốn rời khỏi phòng để đi đâu đó, khởi động, vung chân đá xung quanh, hoặc làm bất cứ điều gì. Còn rất lâu mới tới giờ tập luyện trước trận, tôi cố gắng ngủ nhưng không thể.

Tôi mở vô tuyến. Chán ngắt!

Tôi ngồi xuống. Cảm giác bồn chồn.

Tôi lại đứng lên. Rảo bước quanh phòng, nghe một vài giai điệu trên iPod.

Quả thật là một cơn ác mộng. Trong tuần, tôi đã trò chuyện với một số cầu thủ của Chelsea. Họ có lẽ cũng như tôi, hào hứng và trải qua những cảm xúc tương tự. Chúng tôi sẽ có một trận đấu trong màu áo tuyển Anh vào tuần tới. Nếu để thua trận đấu tối nay, tôi sẽ chẳng thể nào nghe hết những lời của đối phương.

Chúng tôi không thể thua.

Tôi hình dung trước mọi thứ về trận đấu này. Từ phòng thay đồ, đám đông, khoảnh khắc bước ra sân cỏ, cả lần chạm bóng đầu tiên của tôi. Tôi cố gắng gạt bỏ những suy nghĩ ngoài lề, tập trung vào việc ghi bàn. Nhưng trong sáu tiếng đồng hồ, tất cả những gì tôi có thể nghĩ là: *Sẽ tốt biết bao nếu chúng ta thắng tối nay?*

Điều tồi tệ nhất với một cầu thủ bóng đá, tôi nghĩ đó hẳn là sự chờ đợi. Như tôi bây giờ, ngồi tựa lưng vào ghế, quanh quẩn không biết làm gì. Thật đáng ngạc nhiên khi tôi là cầu thủ đang thi đấu ở Premier League. Tôi chơi hơn 90 phút vào cuối tuần, nhưng trước khi trận đấu diễn ra thì tôi không làm gì cả. Không có gì ngoài chờ đợi, chờ đợi và suy nghĩ về những gì có thể xảy ra.

Trận đấu với Chelsea đêm nay, trận đấu lớn nhất cấp câu lạc bộ, cũng giống như bất kỳ trận đấu sân nhà nào khác. Buổi sáng, chúng tôi có buổi tập, tiếp tục với các bài huấn luyện và bắt đầu

công cuộc chờ đợi. Sau đó, chúng tôi trở về khách sạn, lại chờ đợi. Chúng tôi ăn uống, nói chuyện chiến thuật, massage, tiếp tục chờ đợi. Mỗi ngày cuối tuần tại Premier League đều giống như hôm nay. Đôi khi, điều đó thực sự nhàm chán, giống như bạn bị nhốt trong một chiếc lồng vậy. Ngay cả khi đang ở một thành phố xa xôi và điên cuồng như Moscow, tôi cũng không thể ra ngoài đi dạo thưởng lãm thắng cảnh được.

Tôi ước mình có thể uống một viên thuốc và chìm vào giấc ngủ. Khi tỉnh giấc, cũng là lúc trận đấu bắt đầu.

Chờ đợi luôn là phần khó khăn nhất; nhưng tất cả đều đáng giá nếu chúng tôi thắng trận tối nay.

*

**

Sự dông dài, luẩn quẩn cuối cùng cũng được phá vỡ bằng một cuộc họp. Huấn luyện viên trưởng lên danh sách đội hình ra sân.

1/ Edwin

3/ Patrice

4/ Owen Hargreaves

5/ Rio

6/ Wes

7/ Ronnie

15/ Vida

16/ Michael Carrick

18/ Scholesy

32/ Carlos

10/ Tôi, đá tiền đạo, với Carlos, Ronnie ở cánh trái.

Hãy nghe này!

Thời gian chờ đợi kết thúc, thời khắc để hành động cũng đã tới. Tôi ngồi vào chỗ của mình trong phòng thay đồ. Áo đỏ, quần

trắng, tất trắng, giày đã xỏ sẵn. Tôi cầu nguyện.

Tôi đã sẵn sàng.

Huấn luyện viên trưởng cũng đã sẵn sàng. Ông ấy đi quanh phòng thay đồ, trong bộ complet xám và áo thể thao tròng cổ màu trắng của câu lạc bộ. Thầy khiến chúng tôi hào hứng trong cuộc trò chuyện.

"Hãy nhớ lịch sử của câu lạc bộ", ông nói. "Trận thắng Bayern. Hãy nghĩ về Busby Babes và những gì họ đã cống hiến cho Manchester United. Đây là lễ kỷ niệm 50 năm Thảm họa Munich, vụ tai nạn đã cướp đi sinh mạng của rất nhiều thành viên đội bóng. Chúng ta phải giành chiến thắng trong trận đấu này. Số phận đã quyết định chúng ta sẽ chiến thắng. Không đời nào Man United để thua cuộc."

Tôi nhìn huấn luyện viên trưởng. Ông đã bước sang tuổi 70, nhưng tôi không thể tưởng tượng ra ngày thầy giã từ bóng đá. Ông hiện diện cho những khoảnh khắc như thế này. Nhiều người đã nói về việc ông sẽ rời United, dành thời gian nghỉ ngơi cho khuây khỏa, nhưng tôi biết điều đó sẽ không xảy ra. Ronaldo và tôi trên hàng tấn công. Scholesy, Rio, Gary Neville và Giggsy đang rất sung sức. Ông ấy muốn chúng tôi làm việc thật hiệu quả, tạo ra khuôn mẫu một đội bóng tuyệt vời. Man United đã vô địch giải đấu vài lần, thế nên vào thời khắc này, trông ông tươi tắn và mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Tôi hiểu huấn luyện viên trưởng muốn vô địch Champions League hơn bất cứ điều gì. Nếu không thắng - như năm ngoái khi chúng tôi thua trận bán kết trước Milan, ông trở nên gắt gỏng, khó chịu vô cùng. Dù trong phòng thay đồ hay trên sân cỏ, huấn luyện viên đều không để chúng tôi nghỉ ngơi. Thế mà đêm nay thì khác, ông nói với chúng tôi về niềm vui khi vô địch Champions League.

"Không có gì tốt hơn cảm giác ấy."

Ông cho chúng tôi biết chúng tôi là những cầu thủ may mắn đến nhường nào.

"Các cậu có biết thế nào là làm việc chăm chỉ?", ông nói. "Ông bà của các cậu thời xưa đã làm việc cực nhọc mỗi ngày chỉ để trang trải cuộc sống. Giờ đây, tất cả các cậu đang có 90 phút làm việc chăm chỉ để chiến thắng. Các cậu được trả rất nhiều tiền để làm điều đó, vì vậy, hãy nỗ lực hết mình."

Ông kể cho chúng tôi nghe về sự nghèo đói ở Nga. Thế hệ trước của các cầu thủ bóng đá và người hâm mộ nước này phải làm việc trong các nhà máy để kiếm sống. Chúng tôi của hiện tại hẳn là nhận được đặc ân to lớn, thế nên đừng coi điều đó là hiển nhiên. Chỉ nhiêu đó thôi, nhưng rất xúc động. Những chia sẻ của ông trong cuộc nói chuyện hôm nay thực sự khiến tôi hứng khởi, khiến tôi muốn chạy nhiều hơn, khiến tôi muốn chơi hết sức mình.

Tôi muốn ra sân ngay bây giờ.

Cách một huấn luyện viên trưởng quản lý phòng thay đồ rất quan trọng, đặc biệt trong những trận đấu lớn như thế này. Một vài người hâm mộ nghĩ rằng huấn luyện viên trưởng đang tạo nên cuộc chiến về tinh thần ở đây. Nhưng không. Chẳng có gì chống lại chúng tôi cả. Mọi người đều đánh giá cao mỗi một trận đấu với United. Các hậu vệ cản phá khó khăn hơn, tốc độ của các cầu thủ chạy cánh đáng gờm hơn, tiếng la ó của cổ động viên đội khách cũng to hơn.

Hơn hết, tôi biết trận chung kết Champions League sẽ rất khó khăn.

*

**

Thật buồn cười là khi tôi bước ra sân, có mặt trong đội hình xuất phát trên sân vận động Luzhniki ở Moscow, lịch sử và ký ức của những người khác đã biến mất.

Tôi muốn làm nên lịch sử của riêng mình.

Máy ảnh bắt đầu nháy. Moscow bị chia cắt bởi hai nhóm cổ động viên, đỏ và xanh. Tôi nhìn thấy chiếc cúp vô địch đặt trên bục. Trông thật khó tin. Tim tôi đập thình thịch. Tiếng nhạc hiệu cuồng nhiệt của Champions League vang lên và tôi biết đêm nay có thể là cơ hội duy nhất được chơi trong một trận đấu như thế này.

Hãy nhớ những gì huấn luyện viên trưởng đã nói, Wayne: "Không có gì phải hối tiếc".

*

**

Trời đang mưa như trút.

Mặt sân ướt, cũng có nghĩa bóng xoay vòng khó điều khiển. Trận đấu bắt đầu khá thuận lợi, chúng tôi sở hữu một vài tình huống ngon ăn trước khi Ronnie ghi bàn ở phút thứ 26, nhưng United lại mất hút sau đó. Chúng tôi làm chủ trận đấu, nhưng lại không tận dụng được cơ hội của mình. Vì thế, không có gì sốc khi chúng tôi bị đối thủ trừng phạt. Chelsea ghi bàn gỡ hòa ở phút cuối cùng của hiệp một.

Đôi khi cục diện trận đấu thay đổi chỉ trong một giây. Đến giờ nghỉ giải lao, mọi thứ vẫn đang trong tầm kiểm soát của chúng tôi. Nhưng khi di chuyển đến phòng thay đồ, tâm trạng tôi đã thay đổi. Rất có thể huấn luyện viên trưởng sẽ ra lệnh cho chúng tôi chơi chặt chẽ trước khi ghi bàn. Nhưng không, thầy lại bảo chúng tôi ra ngoài đấy và tấn công nhiều hơn nữa.

Bước ra sân trong hiệp hai, tôi cảm thấy trận đấu đang dần tuột khỏi tay của Manchester United. Tôi không thể giữ được bóng, Chelsea thắng trong mọi pha tranh chấp. Cú sút của họ trúng xà ngang. Thời gian càng trôi đi, chúng tôi cần đến hiệp phụ chỉ để tập hợp lại lực lượng. Cả đội ngồi xuống sân sau tiếng còi mãn cuộc, huấn luyện viên trưởng thúc giục chúng tôi.

“Phải tạo ra nhiều cơ hội hơn nữa”, ông nói. “Nếu không làm vậy, Chelsea sẽ càng mạnh mẽ. Hãy quyết liệt lên!”

Hiệp phụ là khoảng thời gian thử thách tinh thần và thể chất cả hai đội. Căng thẳng. Mệt mỏi. Tôi phải bước đi khập khiễng.

Cơn đau ở hông lại nhói lên.

Chỉ có tâm trí của tôi là không bỏ cuộc. Đó là khát khao chiến thắng. Khát khao chạm tay vào chiếc cúp vô địch. Tôi nghĩ về phần thưởng ấy, chính nó sẽ giúp tôi tiết ra adrenaline để hứng khởi hơn. Nhưng như vậy vẫn chưa đủ; chân tôi đã rã rời và phổi thì hít thở khó khăn. Huấn luyện viên trưởng sớm nhận ra rằng tôi đã kiệt sức, tôi mệt nhoài, đòn đánh tôi phải nhận từ Ryan Nelsen đang giết chết tôi. Cơn đau ở hông ập tới. Tôi đã gặp một vài chấn thương trong mùa giải này và đều vượt qua nó, nhưng hiệp phụ đêm nay thì có quá nhiều điều để nói.

Bảng thay người hiện lên.

Tôi bị thay ra ngoài. Tôi rất tiếc nhưng tôi biết đội bóng cần một gương mặt mới, một người lành lặn có thể kết thúc trận đấu với

Chelsea. Nani với tất cả những kỹ năng, sự nhanh nhẹn, lắt léo sẽ thay thế vị trí của tôi.

Bất ngờ, Drogba tát vào mặt Vida và nhận thẻ đỏ. Nhưng lợi thế hơn người mà chúng tôi có được đó vẫn là chưa đủ. Sau 90 phút thi đấu chính thức và thời gian hiệp phụ, không gì phân định được kết quả. Loạt sút luân lưu.

Sau thất bại trước Arsenal năm 2005, chẳng kém gì các cổ động viên, tôi ghét khoảnh khắc bước lên chấm phạt đền. Đó là câu chuyện của may rủi. Một quyết định sai lầm trong trận chung kết, và bạn sẽ trở thành vật tế thần nếu bỏ lỡ quả đá quyết định. Tôi đã từng ở trong tình huống tồi tệ đó: Tôi là một cầu thủ chân ướt chân ráo. Cú sút của tôi không đủ tốt. Tôi giống phần lớn người hâm mộ đang hướng mắt lên sân đấu.

Tôi biết, trận chung kết Champions League đang làm tổn hao trí óc của Ronnie, Carlos, Owen Hargreaves, Nani và Michael Carrick.

Tôi muốn thực hiện một quả.

Loạt đá luân lưu bắt đầu, chúng tôi thành công hai lượt (Carlos, Carrick), Chelsea cũng ghi hai bàn (Michael Ballack, Juliano Belletti). Sau đó, điều khó tin xảy ra, Ronaldo đá hỏng lượt sút của mình.

Cậu ấy là thần tài của chúng tôi cơ mà.

Chelsea thành công hai lượt tiếp theo; Hargreaves và Nani giữ lại hy vọng cho chúng tôi. Nhưng trông ai cũng lo lắng.

Tôi đã xem trận thua trên chấm trắng của tuyển Anh với Argentina ở Pháp 1998. Tôi ghét điều đó. Khỉ thật, nỗi lo của tôi bây giờ cũng tệ thêm như người hâm mộ vậy.

John Terry chạy lên để thực hiện cú đá thứ năm của Chelsea; nếu anh ấy sút thành công, kết quả trận chung kết Champions League sẽ ngã ngũ. Mọi thứ được định sẵn cho JT. Anh ấy là đội trưởng, một người hùng của Chelsea. Tôi thường xem anh ấy đá phạt đền trong các buổi tập của đội tuyển Anh, chưa bao giờ thấy anh ấy sút hỏng.

Sẽ lại là một đêm không dành cho chúng tôi.

Anh ấy sẽ định hình hướng sút, Edwin bay người, và rồi JT đưa quả bóng theo hướng ngược lại. Đó chắc chắn là một viễn cảnh

hoàn hảo, nhưng ở giây cuối cùng, John Terry đã trượt chân. Chân trụ của anh ấy không vững khiến quả bóng bay chệch đi so với dự định ban đầu.

Tôi nhảy lên ăn mừng. JT là đồng đội trong tuyển Anh nhưng hiện tại, tôi không quan tâm. Tôi vui chết đi được. Đó là thói ích kỷ có ở bất kỳ cầu thủ nào. John Terry ngồi trên sân cỏ, cúi đầu, thở dốc. Tôi phấn khích đến chóng cả mặt.

Đây là thời điểm quyết định, tôi biết chúng tôi sẽ giành chiến thắng. Loạt penalty đang cân bằng, 4-4; số lượt penalty của hai đội là ngang nhau, nhưng về mặt tâm lý, chúng tôi có lợi thế hơn. Cả đội sẽ dốc sức lật ngược tình thế.

Anderson bước lên: thành công.

Salomon Kalou bước lên: thành công.

Tôi ước mình có thể ở ngoài đó, là người tiếp theo bước lên thực hiện cú sút. Nhưng tôi đang ngồi cùng với huấn luyện viên trưởng, những trợ lý huấn luyện, quản lý trang phục. Tất cả chúng tôi đang chăm chú vào lượt sút quyết định, cũng là quyết định công sức của cả mùa giải.

Giggsy bước lên.

Chúa biết điều gì đang diễn ra trong đầu anh ấy. Giggsy có rất nhiều kinh nghiệm, anh ấy không bao giờ sợ hãi khi đứng trước thời khắc trọng đại. Tối nay cũng vậy, trông anh ấy ung dung như thể đang chơi trên sân tập với thủ môn dự bị.

Giggsy thành công rồi.

Bây giờ đến lượt Chelsea bồn chồn như ngồi trên đống lửa. Trận đấu đang chuyển biến theo một hướng khác với suy nghĩ của họ.

Nicolas Anelka đi một mình từ vòng tròn trung tâm đến chấm đá phạt. Tôi nhìn anh ấy, có điều gì đó không ổn. Ngôn ngữ cơ thể cho biết anh ta không tự tin. Tôi có thể thấy nỗi sợ hãi trong đó và tôi muốn chúng đánh gục Anelka. Tôi muốn nỗi sợ ấy sẽ khiến anh trượt dài như JT. Tôi muốn cú sút của anh sẽ bị hụt, quả bóng sẽ bay vọt xà.

Người hâm mộ Manchester United đang huýt sáo; cổ động viên Chelsea cổ vũ trong thận trọng. Khuôn mặt của Anelka nói lên tất cả. Chính vào thời khắc này, tôi biết, tôi sẽ được chạm tay vào

chiếc cúp Champions League.

Anh ấy chạy lên.

Không vào!

Anh đứng chôn chân, cúi đầu.

Một pha hỏng ăn. Anh ấy lủi thủi đi ra.

Đó là một cú sút về phía cột dọc bên trái, bóng đi xoáy vào trong. Độ cao hoàn hảo cho các thủ môn bay người cứu thua và Edwin cũng không ngoại lệ. Quả bóng bật ra từ cú đấm của anh.

Thế là xong.

Mọi thứ trở nên mờ ảo và điên cuồng. Tôi chạy một mạch vào sân với Rio, Nani, Anderson và các huấn luyện viên. Người hâm mộ của chúng tôi đang phát điên. Tôi cũng đang phát điên. Ronaldo nằm dài trên bãi cỏ, rưng rưng nước mắt; JT cũng run rẩy. Tôi thấy Gary Nev mặc bộ vest chạy đến bên an ủi Terry trong cơn mưa đang chực trào. Anh là một chàng trai trượng nghĩa, Gary.

Tôi nhìn JT và quyết định kìm lại màn ăn mừng của mình ở trước mặt anh ấy. Đôi khi bóng đá cuốn bạn theo dòng cảm xúc, đôi khi lại không. Chúng tôi là cầu thủ của United, họ là cầu thủ của Chelsea nhưng chúng tôi cùng khoác áo tuyển Anh và thật khó khăn khi chứng kiến đồng đội của mình đang bị tổn thương. Tôi sẽ không xoáy vào nỗi đau của họ lúc này. Tôi hạnh phúc vì tôi không ngồi ở đó.

Tôi hướng mắt nhìn lên sân vận động, tìm kiếm Coleen và gia đình tôi.

Có hàng nghìn, hàng vạn người hâm mộ đang mỉm cười, vẫy tay chào lại chúng tôi. Người tôi tìm kiếm đang lẩn đâu đó trong đám đông. Tôi bỗng nghe thấy giọng Scouse bên cạnh.

“Này, Wazza, cô ấy ở trên đó.”

Tôi quay lại, chợt nhận ra bên cạnh có một chàng trai tôi từng quen biết khi ở Crocky. Anh ấy mặc chiếc áo dành cho nhiếp ảnh gia. Trước khi có thể chào hỏi xem anh bạn đang làm gì ở đây thì tôi đã trông thấy gia đình mình. Họ đang mỉm cười, vẫy tay chào tôi trong đám đông với niềm tự hào vỡ òa. Một luồng suy nghĩ lóe lên trong đầu tôi, thua một trận chung kết trên chấm luân lưu có

lẽ là cảm giác tồi tệ nhất trong bóng đá. Nhưng giành được chiến thắng, có lẽ cũng là điều tuyệt vời nhất.

*

* *

Cho đến tận hai giờ sáng, chúng tôi mới đến bữa tiệc ăn mừng. Tất cả các chàng trai đều ở đó, uống một vài cốc bia. Huấn luyện viên trưởng đứng lên phát biểu. Chúng tôi đã vô địch Premier League và Champions League, nhưng bây giờ ông đang nói về mùa giải tới, chúng tôi phải lặp lại cú đúp đó như thế nào? Tôi nhìn xung quanh, và tôi có thể đoán được tất cả đều cùng suy nghĩ.

Đến bao giờ thì ông mới ngừng đây?

Chương 12
Ra mắt

Trong dịp nghỉ hè, một vài tuần sau khi mùa giải kết thúc, một cổ động viên hỏi tôi về các danh hiệu Premier League, League Cup và cả huy chương Champions League; về cuộc chiến với Chelsea, Arsenal và Liverpool: Mọi thứ bắt đầu từ đâu? Làm thế nào tôi trở thành cầu thủ chuyên nghiệp? Chúng tôi trò chuyện cùng nhau và tôi kể lại tất cả, từ xuất phát điểm ở sân bóng trên mặt đường nhựa đằng sau nhà. Chúng tôi gọi nó là The Goals, một mảnh đất nhỏ thuộc về câu lạc bộ địa phương có tên gọi The Gems.

Tôi bảo với cậu bé ấy rằng mình đã chơi bóng ở đó lần đầu vào năm 6 tuổi. Và tiếp tục chơi bóng ở đó cho đến tận năm 12 tuổi. Mỗi buổi tối sau giờ học, tôi đều ra đó, có khi chỉ một mình, đá bóng vào hàng rào và khống chế quả bóng nảy ra; sút vô-lê và đá phạt trực tiếp từ vạch giữa sân, dẫn bóng qua các hậu vệ trong tưởng tượng. Sân bóng đó có kích thước hoàn hảo dành cho một cậu bé như tôi - về cơ bản, đó là sân 5 người - và tôi có thể nhanh chóng chạy từ đầu này tới đầu kia của sân.

Nếu không tập sút, tôi sẽ đứng vào một góc để chuyền chéo sân sang góc đối diện ở đầu sân bên kia. Tôi tập chuyền bằng cả má trong lẫn má ngoài, bằng chân trái và cả chân phải. Tôi sẽ dẫn bóng và tập đảo chân cùng nhiều kỹ thuật qua người khác. Tôi sẽ không về nhà cho tới khi mẹ gọi về ăn tối.

Khi đội The Gems đóng cửa vào buổi tối, tôi sẽ chui qua hàng rào để chơi bên trong The Goals thêm một lúc. Chủ sân chẳng thèm đoái hoài. Có hôm, tôi ra sân muộn đến mức người quản lý bật đèn cho một mình tôi chơi. Lần đầu tiên điều đó xảy ra - ánh đèn chiếu xuống, tạo ra những vệt bóng dài như trong các trận đấu cúp châu Âu - tôi cảm thấy mình không khác nào cầu thủ chuyên nghiệp

như trên ti vi vậy.

Hồi thi đấu cho Everton, tôi thường tới câu lạc bộ dành cho giới trẻ mỗi khi rảnh rỗi. Ở đó, chúng tôi có thể chơi snooker và bóng bàn. Tôi cũng từng nhảy múa ở đó. Quả thực là một điểm đến lý tưởng bởi họ cung cấp cho bọn trẻ một địa chỉ vui chơi an toàn. Tôi rất thích nơi này.

Tôi và bạn bè có thể vào đấy, cười đùa thả ga mà chẳng gặp bất cứ rắc rối nào. Nơi này hôm nào cũng mở cửa, nên gần như mọi buổi tối sau khi tan học, tôi sẽ tới The Gems, nghe nhạc hoặc chơi snooker.

Nhưng dù thế nào thì tôi cũng dành hầu hết thời gian ở trên sân bóng. Tôi thường tưởng tượng bản thân đầu quân cho Everton, nghĩ mình là Duncan Ferguson ghi bàn trước khán đài Gwladys Street End tại Goodison Park.

The Goals chẳng khác nào một góc riêng của tôi. Tôi cảm tạ số phận vì được chơi bóng tại đó. Nếu không nhờ sân bóng ấy, có thể tôi đã không trở thành cầu thủ chuyên nghiệp như hôm nay. Chưa biết chừng, tôi đã có một cuộc sống rất khác.

Chơi bóng ở đó mỗi ngày giúp tôi cải thiện kỹ năng và sự tự tin để thi đấu trong màu áo tuyển trường cũng như đội Liverpool Schoolboys, hay đội bóng địa phương Copplehouse Colts, nơi tôi thu hút sự chú ý của Liverpool và rồi là Everton, đội bóng mà tôi ký hợp đồng chuyên nghiệp

Khi còn là đứa trẻ, dù chơi cho bất cứ đội bóng nào, tôi cũng muốn ghi bàn thắng. Nhưng hồi đó tôi thường đá tiền vệ. Có thể là vì tôi thi đấu khéo léo và chuyền bóng tốt. Mặc dù vậy, điều đó cũng không thể cản trở tôi xâm nhập vòng cấm. Tôi ghi hàng tá bàn thắng ở vị trí tiền vệ.

Sau này, khi được đẩy lên đá cao, tôi còn ghi nhiều bàn thắng hơn nữa. Lập công và giành chiến thắng là tất cả đối với tôi bởi vì môn thể thao này là như thế. Nếu một cầu thủ mới chơi bóng không thích ghi bàn thì quả thực có điều gì đó không ổn đối với anh ta (hoặc cô ta).

Khi còn nhỏ, tôi không định hướng bản thân theo bất kỳ cầu thủ nào. Tôi thần tượng Duncan Ferguson và lòng quyết tâm của anh ấy, nhưng thực chất lại là người hâm mộ của Alan Shearer và Paul Gascoigne. Gazza có kỹ thuật và óc tưởng tượng, nhưng Shearer là một cầu thủ toàn diện: sức mạnh, kỹ thuật, khả năng đánh đầu, tố

chất thủ lĩnh. Tôi rất hào hứng khi xem anh ấy thi đấu cho đội tuyển quốc gia. Shearer là mẫu cầu thủ lý tưởng nhất với tôi vào thời điểm đó.

Nếu có một siêu phẩm nào xuất hiện, tôi thường dành cả dịp cuối tuần đó để cố gắng tái hiện pha lập công ấy với kỹ thuật tương tự. Tôi còn nhớ là Tony Yeboah của Leeds United vô-lê cháy lưới Liverpool vào năm 1995. Quả bóng vượt qua tầm với của thủ môn và đi vào lưới như đạn bắn

Suốt cả tuần, tôi dành ra hàng giờ để sút bóng theo đúng một kiểu tại The Gems. Điều tương tự xảy ra khi Michael Owen ghi bàn thắng phi thường ấy vào lưới Argentina tại World Cup 1998. Tôi cố gắng tái hiện bàn thắng trong các trận đấu cho đến khi huấn luyện viên trưởng và đồng đội phát bực. Họ bảo tôi chuyền bóng, đưa nó cho bất kỳ ai vì tôi giữ bóng quá lâu.

Chơi bóng tại The Goals giúp tôi bắt đầu sự nghiệp. Nhưng nếu ngày ấy, có ai bảo rằng tôi sẽ thi đấu tại Premier League trong màu áo Everton, ra sân cùng Manchester United tại Champions League và trở thành cầu thủ trẻ nhất lập công tại Premier League (kỷ lục này bị phá vỡ về sau) thì tôi sẽ không bao giờ tin.

Tôi không bao giờ tưởng tượng nổi những chuyện như thế sẽ xảy ra với mình. Nhờ The Goals mà tôi có được ngày hôm nay. The Goals là nơi đầu tiên mà tôi trui rèn các kỹ năng chơi bóng.

Tôi kể với người hâm mộ ấy về trận ra mắt của tôi ở Everton. Mọi thứ thực sự điên rồ. Tôi trở thành cầu thủ của đội trong vài năm. Khi ký hợp đồng chuyên nghiệp, mức lương đầu tiên là khoảng 75 Bảng một tuần, con số thấp hơn nhiều so với bạn bè cùng trang lứa ở Crocky.

Họ kiếm thật nhiều tiền nhờ đi làm ở công trường, nhưng tôi được sát cánh hàng ngày bên cạnh những người như Big Dunne, Kevin Campbell và Steve Watson. Không đời nào tôi chấp nhận đổi chỗ cho bạn mình.

Tôi nhớ như in mình từng gặp Gazza vào thời điểm bản thân chỉ là cầu thủ trẻ. Tôi thích theo dõi anh ta trên sân tập. Anh ta luôn to tiếng và có vẻ giấu giếm gì đó.

Có một lần khi 16 tuổi, tôi ngồi trong phòng thay đồ trước trận đấu của đội trẻ. Gazza bước vào và nói lớn:

“Được rồi, các nhóc. Có ai định đi chơi tối nay không?” Anh ta rủ

rê.

Nghe xong câu hỏi đó, mọi người nhìn nhau và đều đưa ra cùng một câu hỏi: "Anh ấy định làm gì nhỉ?" Cuối cùng, tôi buộc phải lên tiếng "Đi chứ, em đi!"

Đột nhiên, Gazza móc tiền từ ví ra và nhét vào tay tôi 20 Bảng. "Tiền của nhóc đấy, chúc nhóc một buổi tối vui vẻ." Tôi nhìn tờ tiền. Chẳng ai trong số chúng tôi tin được chuyện này. Tôi vừa được một trong những tiền vệ hay nhất nước Anh cho tiền.

Khi được chuyển lên để tập luyện cùng đội Một, tôi cảm thấy thật kỳ lạ, nhưng kỳ lạ ở chỗ tôi không hề phát hoảng hay sướng lặng người đi, bất chấp tôi là một Evertonian, một cổ động viên trung thành. Tôi cảm thấy mình đã đủ giỏi để hòa nhập với các cầu thủ tại đây (lại là sự tự tin của dân Scouse đấy mà). Những bậc đàn anh trong đội đều cố gắng giúp cho tôi cảm thấy mình là một phần của đội bóng.

Mỗi khi cùng đội một đi du đấu vào giai đoạn tiền mùa giải 2002-03, tôi thường chơi điện tử cùng Duncan Ferguson trong phòng khách sạn của anh ta. Điều đó thật tuyệt.

Sau đó, 24 tiếng trước khi mùa giải bắt đầu, David Moyes bảo tôi sẽ được đá chính trong trận gặp Spurs tại Goodison. Tôi không thể tin được, màn ra mắt của tôi rốt cuộc cũng đến. Ông ấy gọi tôi vào văn phòng và bảo tôi ngồi xuống ghế.

"Wayne, cậu sẽ có tên trong đội hình xuất phát vào ngày mai. Nhưng tôi không muốn cậu kể chuyện này với bất cứ ai khác, ngoại trừ gia đình cậu. Tôi không muốn Spurs biết điều này trước khi trận đấu bắt đầu."

Vì vậy nên khi về nhà, tôi đã rất dè dặt. Tôi kể lại với bố mẹ, gọi luôn cho Coleen và chỉ có bấy nhiêu người đó thôi. Tôi không được phép nói chuyện này với bất kỳ ai. Tối hôm đó có buổi tiệc sinh nhật của anh họ nhưng tôi không thể tham dự. Thay vào đó, tôi phải quanh quẩn trong nhà và phiền mẹ kiếm cớ giúp mình.

Vì quá phấn khích nên đêm đó tôi không ngủ được. Tôi phấn khích đến mức cứ đi loanh quanh trong nhà. Tôi trằn trọc suốt đêm, thức dậy mỗi giờ để xem đồng hồ và cầu trời hãy nhanh sáng, nhưng đêm hôm đó tưởng như dài vô tận.

Tôi thức dậy trong cảm giác háo hức vào lúc 7 giờ 30 sáng. Tuy nhiên, tôi vẫn còn hàng giờ đồng hồ rảnh rỗi trước khi ra khỏi nhà

chuẩn bị cho trận đấu. Tôi ngồi xung quanh nhà, buộc bản thân phải thư giãn. Lúc 8 giờ 11 phút, tôi xem chương trình SoccerAM và rồi lại nhìn đồng hồ lúc 9 giờ 32 phút. Đến buổi trưa, tôi được mẹ chuẩn bị cho phần ăn trước trận gồm thịt gà và đậu nướng. Tôi lại nhìn đồng hồ và lúc này là 12 giờ 11 phút.

Tôi thề là khi đó đôi tay của tôi như chuyển động ngược lại, thời gian có vẻ trôi rất lâu. Đến 1 giờ, tôi bắt đầu lấy túi đựng dụng cụ của mình, điều mà tôi từng làm suốt những năm vừa qua khi chơi ở giải nghiệp dư hay đá cho đội trẻ Everton. Nhưng lần này là chuẩn bị cho một sân chơi lớn hơn nhiều.

Bố chở tôi đến sân vận động bởi tôi chưa đủ tuổi để tự lái xe. Tôi cũng chưa đủ tuổi để uống rượu luôn. Bố tôi cũng là cổ động viên Everton và ông rất hào hứng trên đường đến Goodison.

Thông thường thì các cầu thủ đều gửi xe trong bãi đỗ của cầu thủ, nhưng bố để tôi xuống ở cổng chính, lối đi dành cho các giám đốc.

Tôi và bố đều chuẩn bị cho trận đấu theo cách riêng. Tôi bước vào sân vận động và thay đồ. Còn bố thì về nhà, bắt taxi đến quán rượu và cùng bạn bè xem trận đấu này. Ông ấy dường như vỡ òa trong niềm tự hào.

Khi bước vào phòng thay đồ, gặp các đàn anh, tôi cũng cực kỳ phấn khích. Tôi cảm thấy mình đã sẵn sàng. Tôi tự tin vào năng lực của mình trong khoảng thời gian dài và tôi biết mình đủ sức để đá chính. Khi nhìn thấy áo đấu của mình treo trên tường, tôi thực sự xúc động.

Rooney. 18.

Đó là số áo cũ của Gazza. Khi tôi lên dây cót cho bản thân, David Moyes bước vào và nói chuyện riêng với tôi: "Ra ngoài kia đi và hãy tận hưởng trận đấu nhé, Wayne. Cứ bình tĩnh và thể hiện mình."

Tôi tập trung vào bản thân, nhìn xung quanh để nắm bắt tình hình. Tôi có thể thấy tất cả đều mong chờ tiếng còi khai cuộc vì đây là trận đấu đầu tiên trong mùa giải. Toàn đội đã tập luyện vô cùng chăm chỉ và chúng tôi nóng lòng hướng đến một sự khởi đầu tốt.

Mọi thứ quá mới mẻ, chỉ riêng việc được mặc áo bib và giãn cơ trước mặt cổ động viên cũng khiến tôi phấn khích. Tôi đang làm đồng đội của những cầu thủ tôi từng cổ vũ từ khán đài.

Bây giờ thì tôi đã hiểu cảm giác làm một cầu thủ Everton là thế nào trước thời điểm diễn ra trận đấu. Khi tôi chạy vào sân để chuẩn bị cho màn ra mắt Premier League, người hâm mộ cổ vũ tôi hết mức. Tôi là một người con ở địa phương, họ muốn tôi thi đấu thật tốt và tôi không muốn làm ai thất vọng.

Một điều quái quỷ diễn ra khi tôi đang khởi động trước trận đấu: Tôi tưởng tượng mình trở lại The Goals. Tôi chạy vào sân và thấy nó rõ như ban ngày.

Tôi sút những quả bóng về hướng thủ môn Richard Wright, khởi động trước mặt người hâm mộ và để trấn an tinh thần, tôi mường tượng mình đã trở về nhà, sút bóng vào những khung thành rỉ sét, xé lưới khung thành phía sau câu lạc bộ dành cho giới trẻ. Đó là cách tôi chuẩn bị cho trận đấu.

Mọi thứ thực sự phấn khích, người hâm mộ cảm thấy sung sướng đến phát ngất khi chứng kiến tôi được thi đấu. Tôi nghĩ rằng một vài người trong số họ từng theo dõi tôi chơi bóng ở giải trẻ FA Cup - Chúng tôi vào tới chung kết mùa trước nhưng rồi để thua Villa.

Lúc đó, truyền thông địa phương và báo chí quốc gia bắt đầu đề cập đến tôi. Người hâm mộ nhận ra tôi trên băng ghế dự bị vào cuối mùa giải 2001-02 và tự hỏi tôi sẽ trở thành mẫu cầu thủ như thế nào, nhưng tôi nghĩ rằng lý do lớn nhất khiến họ vui mừng là vì một Evertonian thực thụ đã lọt vào đội Một.

Khi trận đấu bắt đầu, tôi có thể nghe thấy tiếng cổ động viên hát vang tên mình. Tôi có pha chạm bóng đầu tiên và tất cả mọi người đều tung hô. Spurs là một đối thủ đáng gờm vì họ sở hữu những ngôi sao hàng đầu vào lúc ấy như Teddy Sheringham, Les Ferdinand và Jamie Redknapp. Nhưng dù thế nào thì tôi cũng không run sợ. Tôi thích chạm trán với họ.

Tôi nhớ rằng Tottenham được hưởng phạt góc và tôi phải lùi về rìa vòng cấm địa. Sheringham bắt đầu tranh cãi với một trong số các cầu thủ của chúng tôi. Tôi đôi co điều gì đó với anh ấy mặc cho mình chỉ là một thằng nhóc. Anh ta thì đã hơn 30 tuổi rồi, là tuyển thủ quốc gia và ghi bàn tại EURO. Anh ta cũng từng vô địch Champions League với Man United, nhưng điều đó không làm tôi e ngại.

Sau 67 phút, tôi biết bản thân đã chơi tốt nhưng huấn luyện viên trưởng lại thay tôi ra. Tôi cho là ông ấy tưởng rằng tôi đã kiệt sức. Tôi rất buồn, tôi muốn được tiếp tục thi đấu nhưng người hâm mộ

đã đứng cả dậy để vỗ tay hoan nghênh.

Họ muốn tôi biết rằng mình đã góp công trong trận hòa 2-2 ấy. Trong khi đó, tôi lần đầu tiên cảm nhận được bầu không khí tại Premier League. Tôi muốn được tận hưởng cảm giác như thế này nhiều hơn nữa.

Sau trận đấu, bố tôi đến một quán rượu địa phương để uống mấy vại bia như mọi khi. Tôi đến đó gặp ông để kể về trận đấu vừa xong. Người hâm mộ ở đó không tin là tôi vừa bước vào. Họ đến chào tôi và chúc tôi may mắn trong giai đoạn còn lại của mùa giải.

Mọi người rất tự hào vì có một cậu nhóc người Crocky thi đấu chuyên nghiệp ở độ tuổi còn trẻ như thế này. Họ vui mừng thay cho tôi. Còn tôi thì ngồi đó với lon nước ngọt của mình và cố nốc sạch một hơi. Trời ạ, mình đã là cầu thủ Premier League rồi đấy.

Hai bàn thắng đầu tiên của tôi đến ở trận gặp Wrexham tại League Cup. Thật tuyệt khi ghi bàn thắng cho đội Một Everton. Nhưng tôi vẫn không vui quá như mình nghĩ vì đây chỉ là một giải nhỏ thôi. Tôi muốn lập công ở Premier League kia.

Tôi giữ trong đầu suy nghĩ như thế. Mình có thể sở hữu pha lập công đầu tiên ở Premier League trước khi bước qua tuổi 17. Ơn trời là tôi không phải đợi quá lâu. Arsenal, 19/10/2002, trận đấu cuối cùng trước sinh nhật của tôi.

Trận đấu diễn ra tại Goodison. Hôm đó tôi ngồi dự bị, nhưng điều khiến tôi nhớ kỹ hơn cả là các cầu thủ Arsenal đang xếp hàng trong đường hầm. Tôi thấy Sol Campbell, David Seaman, Patrick Vieira. Thierry Henry và Kanu cũng ở đó.

Tất cả bọn họ đều là những ngôi sao hàng đầu. Tôi không bao giờ tưởng tượng được David Seaman lại to lớn như thế. Tôi xem anh ấy trên ti vi nhiều rồi, nhưng khi đứng bên cạnh người trần mắt thịt thì tôi đã nghĩ: Quả là một gã khổng lồ.

Về mặt chuyên môn, họ được đánh giá cao hơn chúng tôi. Freddie Ljungberg ghi bàn chỉ sau 7 phút bóng lăn. Tiền đạo của chúng tôi, Tomasz Radzinski, cân bằng tỷ số sau đó 15 phút.

Ngồi trên ghế dự bị, tôi tập trung theo dõi bộ tứ vệ của Arsenal. Tôi nhận ra mỗi khi chúng tôi có bóng phía sau hàng tiền vệ của họ, thì trung vệ của họ sẽ lùi xuống một chút. Tôi nghĩ nếu chiếm được khoảng trống đó, mình sẽ vung chân dứt điểm.

Bước sang hiệp hai, huấn luyện viên trưởng bảo tôi: "Khởi động đi, Wayne. Cậu sẽ vào sân." Tôi nhìn đồng hồ, trận đấu chỉ còn 10 phút nhưng tôi vẫn sung sướng khởi động, vì Arsenal là câu lạc bộ xuất sắc. Họ đứng đầu bảng xếp hạng và trải qua chuỗi 30 trận bất bại tại Premier League. Tôi muốn chứng tỏ bản thân trước một tập thể ưu tú như thế. Và rồi, khi đồng hồ điểm qua phút 90, tôi đã ghi bàn thắng quyết định.

Bóng được phất lên và Thomas Gravesen chạm vào nó. Quả bóng hướng đến vị trí của tôi và tôi khống chế nó. Bất thình lình, tôi ở ngay trong vùng không gian giữa hàng thủ và hàng tiền vệ đối phương, đã đến lúc tôi thực hiện lời hứa với bản thân. Sol Campbell đã lùi xuống, tôi sẽ sút.

Tôi chạm bóng một nhịp và vuốt bóng mạnh nhất có thể, đưa nó hướng về góc gần. Quả bóng rời khỏi mũi giày và bay như đạn xé, vượt qua tầm với của Seaman, người đang đứng ngay trên vạch vôi. Quả bóng đập vào mép dưới xà ngang khiến anh ta bó tay. Thế là tôi đã ghi bàn!

Tôi bấn loạn, chạy đến chỗ cổ động viên, cảm giác đó thật phi thường, không thể tin nổi. Tôi có thể nhìn thấy gương mặt của các cổ động viên và tôi biết bản thân vừa tạo nên điều gì đó thật đặc biệt trong mắt họ. Còn về phần bố tôi, có Chúa mới biết ông nghĩ gì.

Khi trận đấu kết thúc, tôi ngồi nán lại ở trong phòng thay đồ. 20 phút sau thời điểm tiếng còi mãn cuộc vang lên, tôi vẫn nghe thấy đám đông hát vang tên mình ở bên ngoài Goodison Park.

Sau trận đấu, tôi lại cùng bố bước vào quán rượu. Mọi người xúm quanh tôi. Và rồi tôi đến nhà Coleen để chơi bóng với mấy đứa bạn ở garage đằng sau nhà cô ấy, điều mà tôi thường làm vào thứ Bảy.

Trời chuyển tối. Ánh đèn đường chiếu xuống nơi chúng tôi đang chơi. Tôi vừa ghi bàn thắng quyết định giúp Everton đánh bại Arsenal nhưng tôi vẫn đá bóng với các bạn ở nhà như thể cuộc chơi ấy quan trọng không khác nào trận đấu tại Premier League.

Đó là cách tôi ăn mừng chiến thắng. Nghe có vẻ điên rồ, tôi biết chứ, nhưng chơi bóng là tất cả những gì tôi muốn vào thời điểm đó.

Chương 13
Manchester

Điều thú vị nhất là khi trò chuyện với một cậu bé vào kỳ nghỉ - người đã khiến tôi phải nghĩ ngợi về mẫu cầu thủ mà bản thân muốn trở thành, một hình mẫu mà tôi đã từng mơ ước khi còn là đứa trẻ.

Hồi mới chơi cho Everton, tôi cực kỳ non nớt và là một gã nhanh nổi nóng. Tôi rất hay sôi máu khi mọi chuyện không suôn sẻ với mình. Ở mùa giải đầu tiên, tôi nhận tám thẻ vàng và một thẻ đỏ. Lần đầu tiên bị đuổi khỏi sân thực sự kinh khủng. Tôi vào sân thay người ở trận gặp Birmingham City và đón một đường chuyền, xoay người trước khi xâm nhập hàng thủ của họ. Pha chạm bóng khiến tôi thất vọng, cú chạm quá mạnh khiến tôi cố gắng kiểm soát lại bóng. Vì vậy, tôi lao đến giành lấy nó trước khi trung vệ Steve Vickers phá ra.

Tôi không thể khống chế tốc độ kịp thời và lướt qua anh ta. Thế là đinh giày của tôi cắt vào ống chân của anh ta (vết thương đó nặng tới mức anh ta cần phải khâu 10 mũi, điều thực sự khiến tôi ghê rợn). Tôi không có ý định va chạm với anh ta, chỉ là hơi ham bóng. Trọng tài thì không nhìn nhận tình huống theo cách đó và rút thẻ đỏ đuổi tôi.

Con đường đi đến phòng thay đồ là cơn ác mộng. Đường hầm đi vào phòng thay đồ tại Birmingham ở rất xa, cứ như vài dặm vậy. Còn tình huống của tôi lại nằm ở vị trí xa nhất có thể so với cái đường hầm nên tôi mất khá nhiều thời gian để tiến vào trong.

Trong lúc tôi rời sân, cổ động viên Birmingham nhiếc móc bằng đủ lời lẽ. Khi tôi bước vào trong, với tôi đó là phòng thay đồ lạnh lẽo nhất trần đời, tôi cứng đờ. Ngồi ở trong đó, tôi dành rất nhiều thời gian để suy nghĩ. Tôi suy sụp bởi biết rằng mình sẽ nghỉ thi

đấu trong ba trận kế tiếp.

Tại thời điểm đó, cảm giác thỏa mãn đã xâm chiếm do sự hưng phấn đã bao phủ mỗi khi tôi ra sân đứng trước hàng ngàn người hâm mộ. Mọi thứ tiếp theo đó thú vị đến nỗi tôi không thể nào không bị cuốn vào những dịp khoác áo Everton. Tôi vẫn còn nhớ một màn đụng độ với hậu vệ của West Brom là Darren Moore tại Premier League.

Tôi chạy xuống đường biên, anh ta vẫn đuổi theo. Tôi dừng bóng, rồi nhận ra anh ta không muốn lao vào tôi để tránh trường hợp tôi dốc bóng qua người. Thay vào đó, anh ta chờ đợi, đứng đó. Vì vậy, tôi đặt một chân lên quả bóng, hai tay chống nạnh. Khi đó, anh ta sử dụng mánh khóe để buộc tôi di chuyển, tôi có thể đoán được ý định của anh ta. Chắc anh ta đang nghĩ tôi là thằng láu cá, và khi tôi dốc bóng qua anh ta, lướt tới, anh ta tắc bóng thô bạo với tôi. Tôi đã thể hiện sự thiếu tôn trọng nên nghĩ mình xứng đáng nhận kết cục đó.

Trên sân, tôi cũng tự cao tự đại lắm. Tôi ghét bị mất suất thi đấu. Sau một vài trận, David Moyes cho tôi ngồi dự bị nên điều đó khiến tôi bốc hỏa. Khi nghe tin đó, tôi đi vòng quanh nhà. Giờ suy xét lại, tôi nghĩ là ông ấy muốn bảo bọc tôi, không để tôi bị kiệt sức. Tuy nhiên, tôi rất muốn thi đấu và cả ban huấn luyện lẫn các đồng đội chẳng thể giúp tôi vui lên nổi nếu tôi không được thi đấu.

Họ biết tôi là mẫu người thế nào mà. Tôi ghét bị xếp sau hoặc đứng thứ hai. Có lẽ vì lý do này nên huấn luyện viên trưởng gạch tên tôi khỏi trận derby vùng Merseyside tại Anfield, trận hòa 0-0. Tôi nghĩ ông ấy cho rằng tôi không thể kiểm soát tâm lý, đặc biệt khi tôi là một Evertonian, nên trận đấu này có thêm nhiều ý nghĩa đặc biệt với tôi hơn so với những cầu thủ khác.

Tôi lại cảm thấy thất vọng thêm lần nữa, rất tâm trạng. Tôi ngồi trong phòng thay đồ trước trận đấu và bực mình vì không được ra sân. Tôi đi bộ xuống đường hầm và nhìn thấy khẩu hiệu nổi tiếng "This is Anfield" (bảng hiệu đó chẳng có ý nghĩa gì với tôi). Tôi rất muốn giành kết quả thuận lợi cho đội bóng của mình. Khi tôi ngồi ghế dự bị, tôi biết gia đình sẽ theo dõi kết quả qua truyền hình. Hầu như họ không đến sân vận động để xem trận đấu - một vài người rất ghét Liverpool nên họ không thèm đến Anfield để xem trận derby. Còn tôi thì khao khát ghi dấu ấn của mình ở cuộc đối đầu này cho họ.

Cuối cùng, khi được vào sân trong hiệp hai, tôi thực hiện cú nã đại bác vào trúng xà ngang. Lúc quả bóng được đẩy lên phía trên, tôi vượt qua hàng thủ 4 người của Liverpool khi thủ môn của họ là Chris Kirkland chạy ra khỏi vòng cấm để lấy bóng. Cả hai chúng tôi đều nỗ lực 100% và đâm sầm vào nhau, ngã xuống trong sự đau đớn. Phần hông của tôi rất đau và đội ngũ y tế vào cuộc.

"Cậu ổn chứ, Wayne?"

"Vâng, tôi ổn."

Tôi đã nói dối. Tôi rất đau nhưng đừng mong tôi tập tễnh rời sân ở trận derby Merseyside tại Anfield.

Tôi cố gắng không nổi cáu. Ra mắt đội tuyển Anh trong trận đấu với Australia vào năm 2003, ở sân vận động lớn nhất cùng các cầu thủ tên tuổi nhất. Tôi không ngừng nghĩ về việc điều đó lớn lao thế nào. Tôi đã sẵn sàng. Tôi cảm giác bản thân có thể làm mọi thứ. Bây giờ, nhìn lại chặng đường đã qua, tôi có thể thấy sự nghiệp của mình đặc biệt như thế nào. Nhưng dù có ra sao, thì lúc nào tôi cũng muốn được thi đấu.

Mức thu nhập lúc đó của tôi cũng rất điên rồ. Tôi vẫn đang hưởng khoản lương 75 Bảng/tuần khi bước qua tuổi 17. Và rồi câu lạc bộ đề xuất mức lương dành cho cầu thủ chuyên nghiệp. Đó là khoản tiền mà tôi không nghĩ bản thân sẽ có được ở độ tuổi còn đi học.

Khi tấm chi phiếu lương đầu tiên được thông qua, tôi không thể tin vào mắt mình. Điều buồn cười nhất là tôi cần phải đợi thêm vài tháng nữa trước khi số tiền đó chuyển vào tài khoản của mình. Vì vậy nên tôi mượn chút ít của mẹ để chi tiêu.

Đến lúc cầm được lương, cảm giác thật kỳ lạ. Tôi chưa bao giờ thấy tài khoản ngân hàng của mình nhiều tiền đến thế.

Mùa giải 2002-03, Everton rớt ra khỏi nhóm dự cúp châu Âu. Nhưng để mừng cho mùa giải đầu tiên của mình, tôi đưa Coleen đến Miami vào kỳ nghỉ. Chúng tôi đều còn trẻ nên đây là chuyến du lịch nước ngoài đầu tiên. Hai đứa ngồi trên máy bay hạng nhất và các tiếp viên mang cho chúng tôi chút sâm panh miễn phí.

Chúng tôi hào hứng gọi thêm vài thức uống khác. Coleen làm đổ ly nước vào đùi tôi. Điều đó khiến tôi truồng như nhộng trong suốt chuyến bay, phải dùng khăn quấn quanh eo trong lúc chiếc quần của tôi được tiếp viên lau khô. Lúc đó, chúng tôi như những đứa trẻ. Mọi thứ đều quá mới ngay khi cả hai trải qua kỳ nghỉ cùng

nhau.

Ở mùa giải tiếp theo, Everton không đủ xuất sắc. Tôi không rõ lý do chính xác là gì nhưng tôi cho rằng một phần nguyên nhân là đội hình đã luống tuổi. Có rất nhiều cái tên trong đội chuẩn bị giải nghệ khi mùa giải 2003-04 khởi tranh. Đó là Duncan, Alan Stubbs, Scott Gemmill, Mark Pembridge, David Weir và David Unsworth.

Đó hẳn là một năm khó khăn. Kết quả tập thể không tốt và cách toàn đội thi đấu rất đáng thất vọng. Chúng tôi kết thúc mùa giải ở vị trí 17, hơn một bậc so với vị trí xuống hạng.

Kết thúc mùa giải ấy, tôi biết mình đủ khả năng khoác áo cho một đội bóng tốt hơn vì bản thân đã là trụ cột ở tuyển Anh bên cạnh những Steven Gerrard, David Beckham, Frank Lampard hay Paul Scholes. Tất cả đều là những tên tuổi đẳng cấp và tôi tỏ ra rất hòa hợp với họ.

Thậm chí, thời điểm đó, tôi có thể chơi xuất sắc như bất kỳ ai trong số họ, nhất là khi bản thân đã ghi 4 bàn tại EURO 2004. Sau giải đấu đó, tôi chẳng có chút nghi ngờ nào về việc bản thân chơi bóng ở trình độ cao nhất. Đó phải là một câu lạc bộ cạnh tranh danh hiệu Premier League hay Champions League.

Cùng thời điểm, tin đồn tôi rời Everton bắt đầu xuất hiện. Vào tháng 1 năm 2004, các tờ báo rò rỉ thông tin Chelsea, United, Arsenal và Newcastle muốn chiêu mộ tôi.

Tôi không biết tin đồn đó có đúng hay không nhưng tôi rất mừng vì được nhiều đội bóng chú ý sau những màn trình diễn của mình. Sau EURO, tôi có suy nghĩ muốn rời Goodison Park.

Một trong những đội bóng săn đón tôi là Real Madrid. Khi quá trình đàm phán trở nên nghiêm túc hơn, tôi quyết định Tây Ban Nha sẽ là điểm đến lý tưởng, nhưng đó là khi Man Utd chưa gõ cửa tìm tôi. Họ luôn là sự lựa chọn hàng đầu của tôi.

Tôi nói chuyện với bố, mẹ và Coleen về điều này. Họ nói dù tôi muốn thế nào, họ cũng sẽ đứng phía sau ủng hộ. Thật lòng mà nói, trái tim tôi nghiêng về Old Trafford hơn là chuyển đến Tây Ban Nha.

Rốt cuộc thì Newcastle là đội bóng đưa ra lời đề nghị trước tiên với giá 20 triệu Bảng, nhưng Everton đã từ chối mức giá đó. Và rồi khi United đưa ra lời đề nghị của họ, tôi ngồi trò chuyện với David

Moyes và bảo mình muốn đến Old Trafford: "Thầy sẽ chấp nhận lời đề nghị của United chứ?"

Ông ấy nói mức phí chuyển nhượng chưa đủ hấp dẫn nhưng United cũng nhanh chóng đưa ra con số lớn hơn. Tôi đến văn phòng của ông ấy và bảo: "Hãy nghe em nói. Thật tốt nếu thầy chấp nhận lời đề nghị đó. Thầy biết em yêu đội bóng này thế nào nhưng vì sự nghiệp của bản thân, em muốn có cơ hội thi đấu ở đẳng cấp cao nhất."

Thế rồi ông ấy đáp: "Trừ khi cậu đưa ra yêu cầu chuyển nhượng, bằng không, cậu sẽ không được đi đâu."

Tôi đến thẳng văn phòng thư ký câu lạc bộ và yêu cầu cô ấy soạn thảo thư yêu cầu chuyển nhượng cho tôi. Xong xuôi, tôi quay trở lại phòng huấn luyện viên trưởng và bảo: "Đây, đúng như ý thầy muốn. Đây là đơn xin chuyển nhượng của em. Thầy sẽ chấp nhận lời đề nghị của United chứ?"

Với một người hâm mộ Everton như tôi, thật khó xử khi có quyết định như thế. Nhưng tôi thấy mình cần nắm bắt cơ hội gia nhập United. Cơ hội như thế sẽ không đến thêm bất cứ lần nào nữa. Tôi rất muốn thi đấu tại Old Trafford.

Tôi hiểu vị trí của David Moyes, ông ấy không muốn tôi đi nhưng tôi phải đi. Ông ấy muốn chắc chắn rằng Everton phải nhận được mức giá tốt nhất có thể cho việc bán tôi.

Sự trùng hợp thú vị đã xảy đến. Mùa giải 2004-05 bắt đầu, đến trước ngày thị trường chuyển nhượng đóng cửa, Man United sẽ tiếp đón Everton tại Old Trafford. Thời điểm đó, tôi gặp chấn thương bàn chân tại EURO 2004.

Một số người hâm mộ Man United hát vang tên tôi, điều này thật lạ lẫm. Trong khi đó, cổ động viên Everton thì tức điên lên. Nếu cuộc đối đầu đó không diễn ra, tôi đã có thể ký hợp đồng với Man United vào lúc ấy. Nhưng rồi cuối cùng, vụ chuyển nhượng cũng hoàn tất vào phút chót.

Mặc dù đây là thương vụ ồn ào, nhưng tôi vẫn cảm thấy ổn. Tôi không nghĩ nhiều về tầm cỡ, giá trị hay sự nổi bật của thương vụ này.

Tôi tự tin mình có thể thi đấu cho Man United. Quan trọng hơn nữa là bản thân muốn chinh phục các danh hiệu. Giờ nhìn lại, tôi thấy mình đã đưa ra quyết định đúng đắn.

Chương 14
Thù địch

Một tháng nữa là đội bóng bước vào mùa giải 2008-09. Chúng tôi đã nâng cao danh hiệu Champions League tại Moscow vài tháng trước đó. Tuy nhiên, những lời tung hô đã bớt dần và tôi như chết lặng khi Liverpool dẫn đầu Premier League cùng Chelsea.

BẢNG XẾP HẠNG PREMIER LEAGUE,

NGÀY 13 THÁNG 9 NĂM 2008

	SỐ TRẬN	HIỆU SỐ	ĐIỂM
1. CHELSEA	4	1	10
2. LIVERPOOL	4	3	10
3. ARSENAL	4	7	9

Thật buồn cười nhưng tôi không thể nào thay đổi được cảm giác mà mình từng có vào lúc nhỏ khi theo dõi Everton thi đấu cùng bố. Đó là tôi không muốn Liverpool thi đấu tốt. Ngay cả khi trở thành cầu thủ chuyên nghiệp, tôi vẫn giữ cảm xúc y hệt lúc còn là người hâm mộ.

Tất nhiên, tôi vẫn tôn trọng Liverpool, tôn trọng lịch sử và các danh hiệu mà họ có. Nhưng tôi lớn lên nhờ vào việc căm ghét họ bởi đó là cảm giác không bao giờ hết ở một người hâm mộ bóng đá.

Tôi thậm chí còn nói với một phóng viên là tôi ghét Liverpool và cả làng báo đã rùm beng lên. Dòng tít hiện lên: ROONEY: TÔI

GHÉT KOP.

Chính vì vậy, huấn luyện viên trưởng buộc phải họp báo ngay: "Ghét là một từ dễ nói hơn là không thích. Đây có thể không phải là từ thích hợp. Cậu ấy bị cổ động viên Liverpool châm chọc trong suốt những năm qua nên điều này thật dễ hiểu." Thực chất là tôi được nuôi dưỡng, lớn lên theo cách như thế. Hầu hết mọi người trong gia đình tôi đều là Evertonian. Họ sẽ không đến Anfield để xem derby Merseyside bởi mối thù địch quá lớn giữa hai bên hâm mộ. Họ thực sự không chịu đựng nổi nơi đó. Nhưng tôi nghĩ nếu tôi mà nói với Steven Gerrard hoặc Jamie Carragher - những người thi đấu cho Liverpool bằng cả tâm huyết - về mối hận thù này, có lẽ họ cũng sẽ nói điều tương tự về United hay Everton. Trong vai trò là một cổ động viên, đó là cách chúng tôi trưởng thành. Đó là bản sắc địa phương.

Nhiều người sẽ nghĩ điều đó thật ngớ ngẩn, nhưng kể cả khi đã là cầu thủ, sự ghét bỏ ấy không bao giờ mất đi, cho dù đó có là những gã trưởng thành thi đấu ở Premier League. Những cầu thủ Anh luôn gắn bó với một đội bóng từ nhỏ và sẽ hiểu được sự kình địch.

Điều đó khác biệt với những cầu thủ ngoại quốc. Họ lớn lên bằng cách ủng hộ những đội bóng tại quốc gia của họ nên niềm đam mê bóng đá ấy được giữ ở nhà.

Còn đối với các cầu thủ người Anh, họ sẽ có thêm chút năng lượng, niềm tự hào khi chơi cho những đội bóng tại Premier League, nhất là trong các trận derby. Vì vậy, tôi rất không vui khi chứng kiến Liverpool bay cao ở giai đoạn đầu mùa giải.

BẢNG XẾP HẠNG PREMIER LEAGUE,

NGÀY 13 THÁNG 9 NĂM 2008

	SỐ TRẬN	HIỆU SỐ	ĐIỂM
13. UNITED	3	0	4

Lý do dẫn đến sự khởi đầu thuận lợi của Liverpool chính là sự hòa hợp ăn ý giữa Gerrard và Torres, chân sút người Tây Ban Nha mà Liverpool chiêu mộ vào mùa hè 2007. Họ thực sự thi đấu rất ăn ý và gây ra nhiều khó khăn cho các hậu vệ.

Là một tiền đạo, tôi đánh giá Torres là ngôi sao xuất sắc (Tôi luôn nhận biết được tài năng của các tiền đạo khác, dù họ thi đấu ở

đâu).

Anh ta rất khao khát, nhanh nhẹn và nhạy bén với bàn thắng. Tôi nghĩ lối đá của Liverpool rất phù hợp với anh ta. Torres thăng hoa trong lối đá phòng ngự phản công và Liverpool luân chuyển bóng rất nhanh, trong khi một số đội như Chelsea dưới thời Luiz Felipe Scolari có xu hướng chơi chậm từ hàng thủ. Vào thời điểm đó, cách chơi của họ không thích hợp với lối đá của Torres hoặc những pha chạy chỗ vào vòng cấm của anh ấy.

Dẫu vậy thì chúng tôi cũng sở hữu một tiền đạo xuất sắc: Dimitar Berbatov, trung phong người Bulgaria vừa trải qua hai mùa giải ấn tượng tại Spurs.

Anh ấy chuyển đến đội bóng trong ngày cuối của mùa chuyển nhượng và là mảnh ghép chất lượng của đội bóng. Tôi đã theo dõi anh chơi bóng khá lâu qua ti vi và biết rõ anh xuất sắc ra sao.

Với bộ kỹ năng sẵn có, tôi cũng biết chắc Berba sẽ không mất quá nhiều thời gian để hòa nhập cùng câu lạc bộ bất chấp anh là mẫu cầu thủ hoàn toàn khác biệt so với các đồng đội. Anh ấy thích chạm bóng nhiều, không ích kỷ và thi đấu khá từ tốn.

Anh ấy mạnh mẽ hơn những gì người ngoài nghĩ. Ở buổi tập đầu tiên, một vài hậu vệ cố gắng lấy bóng bất ngờ bị Berbatov đẩy ngã.

Một số người nói rằng anh không phải là người thích ồn ào ngoài sân. Anh chỉ thích giữ mình trong phòng thay đồ. Tôi vốn chẳng bận tâm anh ấy là người ồn ào hay vui vẻ. Đó là một cầu thủ xuất sắc và đó là điều quan trọng nhất đối với tôi.

Huấn luyện viên có vẻ sẽ có thêm nhiều sự lựa chọn cho việc sắp xếp đội hình khi một tân binh xuất hiện. Tôi, Ronnie, Carlos và Berba sẽ phải cạnh tranh giành hai hoặc ba vị trí trên hàng công trong mùa giải này. Nhưng điều đó rất tốt cho câu lạc bộ bởi chúng tôi có nhiều phương án. Thật lòng mà nói, tôi không lo lắng về điều này.

Điều đó cho tôi sự quyết tâm để thi đấu tốt hơn. Nó giữ tôi luôn ở trên mặt đất. Tôi biết mình cần phải tập trung và tập luyện chăm chỉ trong mùa giải. Nếu không, ai đó có thể sẽ cướp mất vị trí của tôi.

Trước tiên, huấn luyện viên trưởng xếp tôi và Berba đá cao nhất trên hàng công, Ronnie xuất phát bên cánh. Sau đó, ông ấy thay đổi, đưa tôi đá cao nhất ở sơ đồ 4-5-1.

Trong vài trận đầu tiên, Carlos buộc phải ngồi trên ghế dự bị. Thật lòng mà nói thì tôi cảm thấy tiếc cho anh ấy (nhưng chưa đủ tiếc nuối đến nỗi nhường anh ấy suất thi đấu của tôi). Anh ấy chẳng làm gì sai cả, chỉ là không thể lọt vào đội hình xuất phát.

Bóng đá là thế, tôi nghĩ vậy. Đó là chuyện liên quan đến huấn luyện viên trưởng và cách ông ấy sắp xếp nhân sự trước mỗi trận đấu.

Phần còn lại trong chúng tôi cần phải chờ đợi và sau đó thì mọi điều phụ thuộc vào các cầu thủ. Trong trường hợp ai đó ghi bàn và giúp đội chiến thắng, chúng tôi đều cảm thấy ổn. Miễn điều đó giúp chúng tôi vượt mặt Liverpool thì tôi sẽ hạnh phúc.

*

* *

Chúng tôi chiến đấu cùng nhau…

Chelsea ¬- Manchester United: 1 - 1

Manchester United - Bolton: 2 - 0

Blackburn Rovers - Manchester United: 0 - 2

Everton - Manchester United: 1 - 1

Manchester United - West Ham: 2 - 0

Manchester United - Hull City: 4 - 3

Không lâu sau đó, chúng tôi vươn lên vị trí thứ ba, xếp ngay sau Liverpool.

Nếu ai đó hỏi tôi, đâu là danh hiệu yêu thích, tôi sẽ trả lời đó là Premier League, rồi tới Champions League, FA Cup và cả League Cup. Tại sao lại như thế? Tôi lớn lên khi theo dõi Premier League. Đó là nơi tôi luôn muốn đến ngay từ khi còn là một đứa nhóc.

Đừng hiểu nhầm ý tôi, Champions League vẫn rất tuyệt, danh hiệu đó đem lại sự hào hứng nhưng Premier League vẫn luôn là chiếc cúp tôi muốn chinh phục hết tuần này qua tuần khác.

Tôi hiểu rõ các đội bóng, các cầu thủ, các huấn luyện viên trưởng và những sân vận động. Tôi xem những điều đó trên ti vi. Tiếp đó là vấn đề thể chất, tốc độ, chất lượng bóng đá tại đây. Nó thuộc

một đẳng cấp khác.

Ở bất cứ đâu, mọi người cũng nói về nó. Giải đấu thống trị các tờ báo, người hâm mộ đọc từng chữ một. Và hàng ngày, huấn luyện viên trưởng đều gieo vào đầu chúng tôi ý nghĩ về việc trở thành nhà vô địch.

Nhiều cổ động viên có thể nghĩ: "Ồ! Giải đấu này kiếm được rất nhiều tiền nên các cầu thủ không quá bận tâm về giải đấu mà họ đang chơi bóng."

Họ không quan tâm ai thắng ai thua, điều đó đúng với vài trường hợp nhưng tôi không thích nghĩ như thế. Tôi không chơi bóng để kiếm tiền và đó không phải điều tôi hướng đến vào lúc này.

Quả thực, tiền bạc đã đem đến cho tôi cuộc sống xa hoa và giúp tôi chăm lo cho gia đình của mình theo cách khiến tôi hạnh phúc. Nhưng đối với tôi, tiền không phải tất cả. Nó không phải thứ duy nhất trong cuộc sống của tôi.

Tôi sẽ rất vui nếu United giành hàng loạt danh hiệu. Tôi sẽ rất vui nếu gia đình mình hạnh phúc. Tiền có thể đem đến trải nghiệm đó nhưng tôi không phải kẻ điên cuồng đến nỗi ném tiền khắp nơi qua mỗi tuần chỉ để khiến bản thân cảm thấy tốt hơn hay chỉ vì muốn thể hiện.

Tôi đánh giá cao việc các cầu thủ nhận về nhiều điều cho những việc họ làm. Nhưng câu lạc bộ trả lương cho tôi, đó là cách họ định giá tôi. Có một tỉ lệ cạnh tranh nhất định với các đội bóng hàng đầu khác, ngành nghề nào cũng vậy cả.

Tất nhiên, có nhiều người hỏi tôi là liệu tôi có nhận nhiều tiền quá không, thật lòng mà nói thì câu trả lời là tôi không biết. Nếu ngân sách có sẵn cho các cầu thủ hàng đầu (như tiền từ các nhà tài trợ, các nhà đầu tư và truyền hình chi trả cho Premier League), điều đó là công bằng. Dẫu vậy, tôi không phải người chốt ngân sách.

Còn đó rất nhiều môn thể thao khác được đãi ngộ cao hơn bóng đá nhưng dường như chẳng ai quan tâm. Nếu mọi người nhìn sang NBA hoặc NFL tại Mỹ hay các danh thủ đánh golf lẫn tay đua công thức một, họ sẽ thấy đấy là những ngôi sao được nhận nhiều tiền hơn cầu thủ bóng đá tại Anh. Dẫu vậy thì chẳng có ai đề cập đến chuyện này.

Điều tương tự cũng diễn ra với các diễn viên, những người được trả nhiều tiền hơn các ngôi sao Premier League. Họ cũng thuộc

ngành giải trí như chúng tôi thôi nhưng đâu ai bận tâm.

Do đó, điều quan trọng nhất là tôi biết ơn những gì mà bóng đá mang lại cho mình. Niềm vui, sự thích thú khi chơi bóng và đương nhiên là cả sự giàu có. Tuy nhiên, tôi chưa bao giờ để tâm đến vật chất. Tôi đã mua nhiều xe đắt tiền, những căn nhà xịn cho bản thân và Coleen.

Tôi thậm chí còn bỏ tiền mua một chỗ ở cho gia đình của mình. Tôi không nghĩ bản thân "vung tay quá trán", chỉ là tôi muốn tận dụng tối đa những điều bóng đá có thể mang lại. Tôi thực sự biết ơn vì điều đó.

Khi mùa giải vào guồng, tôi nhận ra tiền không chỉ thay đổi cách người hâm mộ nghĩ về các cầu thủ mà nó còn thay đổi cách người hâm mộ nghĩ về các câu lạc bộ.

City!

Hãy nhìn City xem. Đột nhiên họ có cả đống tiền khi tập đoàn siêu giàu Abu Dhabi United Group tiếp quản vào mùa hè.

Lúc đó, họ bắt đầu nghĩ đến việc nên mua ai và câu lạc bộ sẽ đứng ở vị thế nào trong vài năm tới. Điều đó đột ngột khiến derby Manchester vào mùa giải năm nay nóng hơn. Họ dần dần nói về việc chinh phục các danh hiệu và trở thành câu lạc bộ lớn nhất nước Anh, thậm chí cả châu Âu.

Từ khoảnh khắc này, họ sẽ là đội bóng thách thức chúng tôi.

Việc xem họ như một chướng ngại là điều lạ lẫm đối với tôi. Từ nhỏ, tôi mê trở thành cầu thủ, tôi quen với việc City kết thúc mùa giải ở vị trí thấp hơn United. Trình độ của họ còn cách một khoảng rất xa so với mặt bằng chung của giải đấu, dù đã từng vài lần đánh bại chúng tôi. Vì vậy, thật tuyệt là bây giờ xuất hiện thêm vài đối thủ khiến giải đấu hấp dẫn khi các đội bóng hàng đầu chạm trán.

Tôi không biết huấn luyện viên trưởng nghĩ thế nào về việc họ được mua lại nhưng tôi chắc chắn rằng các cầu thủ muốn đánh bại City hơn bao giờ hết. Việc City vươn mình, hướng đến một cái đích tham vọng hơn đem lại cho chúng tôi chút động lực. Chúng tôi có mong muốn lớn hơn là phải giữ vững vị thế dẫn đầu của mình.

Để đội bóng có thể vượt trội hơn phần còn lại, chúng tôi cần nhiều

trận chiến cam go hơn và sẽ chiến đấu với chúng.

Tôi thực không rõ bản thân cảm thấy thế nào khi chứng kiến những đội bóng như City vung tiền. Chỉ là một cầu thủ, tôi chẳng thể làm gì hơn. Đó là việc nằm ngoài khả năng của tôi. Và tôi biết United cũng từng làm như thế vài lần, bóng đá không còn được vận hành như trước nữa. Ngày nay, tiền bạc chi phối nhiều đến cuộc chơi và mỗi đội đều cố gắng cải thiện đội hình.

Không ai có quyền chỉ trích huấn luyện viên trưởng việc họ muốn đem về đội bóng những cầu thủ xuất sắc. Giống như trường hợp của City, khi mà ông chủ bảo rằng hãy cứ chi tiền, chi tiền và chi tiền đi. Điều đó thật bình thường, đặc biệt là khi tôi chứng kiến những đội bóng lớn muốn vượt qua giới hạn của họ.

Có những đội bóng rơi vào cảnh phá sản tại nước Anh trong nhiều năm qua. Tôi cho rằng điều quan trọng nhất khi chi tiền là các câu lạc bộ có tiền và họ làm điều đó khi đảm bảo cân bằng tài chính. Họ không nên phung phí nếu không có nhiều tiền. Tốt nhất là phải đảm bảo được ngân sách của mình.

Thực sự, nhiều cổ động viên các đội khác thường nói như này: "Tốt mà, bạn thi đấu cho Manchester United nên mọi thứ thật dễ dàng. Tiền không phải vấn đề." Đó là quan điểm hợp lý thôi nhưng ngay cả các cầu thủ trong phòng thay đồ tại Old Trafford cũng nhận ra bóng đá là cuộc chơi điên rồ.

Năm nay xuất hiện một đội bóng thách thức những chiếc cúp thì năm tới, họ dính rắc rối với vấn đề tài chính, bán các cầu thủ của mình và đối diện với sự phản đối của người hâm mộ. Ngày nay, các câu lạc bộ cần phải chắc chắn rằng họ chỉ có thể mua những tân binh nếu có khả năng chi trả và họ không nên tìm đến ngân hàng để thực hiện việc chiêu mộ cầu thủ.

Rõ ràng là City có đủ khả năng mua bất cứ ai. Những cầu thủ, người hâm mộ đều nhận ra các ông chủ có nhiều tiền để móc hầu bao. Chúng tôi có thể nói rằng họ sẽ không bao giờ ngừng chi tiền. Nhưng dù thế nào thì đội bóng nên quên điều đó đi để tiếp tục chiến đấu.

Vào ngày 30 tháng 1, chúng tôi đánh bại City 1-0. Tôi ghi bàn thắng duy nhất trước giờ nghỉ. Việc ghi bàn vào lưới gã hàng xóm luôn là điều đáng mừng, nhất là hôm nay, khi không khí u ám bao phủ toàn trận đấu. Bên cạnh đó, đây còn là pha lập công giúp chúng tôi cho cả thế giới thấy rằng chúng tôi vẫn ở trên đỉnh bảng

xếp hạng.

Vào tháng 12, chúng tôi vượt qua vòng bảng Champions League. Còn ở giải vô địch quốc gia, chúng tôi đánh bại Sunderland, Stoke, Boro' và cầm hòa Spurs trên sân khách. Chúng tôi thu hẹp khoảng cách với Liverpool xuống còn bảy điểm và toàn đội sẽ làm việc cật lực. Chúng tôi cần làm thế bởi tôi chơi bóng không phải vì danh dự. Tôi chơi bóng là vì muốn giành chiến thắng.

Trở thành cầu thủ đắt giá không giúp tôi giành chiến thắng hay sống một đời sống dễ dàng hơn. Thật lòng mà nói, tôi không nghĩ về mức định giá của bản thân. Tôi thậm chí không nghĩ về mức phí chuyển nhượng khi từ Everton đến United, mặc cho nó là một thương vụ gây chú ý vào thời điểm ấy.

Đó là thỏa thuận mà hai câu lạc bộ tìm được tiếng nói chung nhưng tôi không nghĩ về con số bởi dường như nó không liên quan tới cá nhân tôi. Lúc đó, tôi chỉ nghĩ về việc chơi bóng, cố gắng chinh phục các danh hiệu ở đẳng cấp cao nhất.

Khi chạm tay đến những danh hiệu ở United, tôi không ăn mừng hay khoe khoang bởi hành động đó không hợp với tôi. Tôi vốn không quen với việc trở thành tâm điểm của sự chú ý dù trong bất cứ sự kiện quan trọng nào.

Tôi vẫn nhớ như in thời điểm bản thân vừa ghi bàn thắng thứ 100 cho United. Sau trận đấu, tôi về nhà, xem ti vi rồi gọi món ăn Trung Quốc, trong khi một vài cầu thủ trong đội đi chơi. Khi tôi nhìn thấy họ vào ngày hôm sau, tôi liền hỏi họ đã đi đâu.

"Thì ra anh ta đi chơi vì anh ta vừa chạm mốc 100 trận cho Man City." Tôi không thể hiểu điều đó. Rõ ràng, có một số người không cần viện lý do để tham gia tiệc tùng. Tôi thích về nhà và gác chân thư giãn hơn. Và tôi chắc chắn không chơi bóng vì danh tiếng hay vì một lối sống ăn chơi điên rồ như thế.

Tôi cho rằng các cầu thủ tại Anh được gọi là các siêu sao nhưng thực chất chúng tôi chỉ là người bình thường. Chúng tôi được trả nhiều tiền cho việc đá bóng và tất nhiên là sống cuộc sống không giống thực tế, nhưng một số cổ động viên nghĩ rằng chúng tôi là những kẻ tự cao tự đại.

Mọi người nghĩ các cầu thủ tách biệt với xung quanh nhưng thực tế là tôi không thể sống như trước đây, thời điểm mà tôi chưa được ai biết đến, bởi đó là điều không thể.

Ở trên đường, người hâm mộ tiến đến chỗ tôi. Các tay săn ảnh cũng theo dõi tôi suốt khi tôi đi siêu thị, mua sắm. Mọi thứ như thế là quá đủ với tôi rồi.

Người hâm mộ nói: "Tại sao anh không vào quán rượu chơi với cổ động viên như ngày xưa chúng ta từng làm?" Hoặc họ hỏi: "Tại sao anh cứ trốn tránh và không lộ diện ở nơi công cộng?"

Đấy là vì những điều đó khiến tôi mệt mỏi. Khi điều đó diễn ra, đó là ác mộng.

Tôi sẽ không cố gắng giải bày là tôi thật đáng thương, tôi không muốn nhận sự thông cảm. Tôi chỉ đang nói ra nỗi lòng của mình. Tôi biết mọi thứ khó khăn như thế nào khi phải đối diện với bóng đá, tiền bạc, sự chú ý và sự lạm dụng.

Tôi biết chắc rằng mình chỉ quan tâm đến bóng đá, chứ không phải tấm chi phiếu, kịch tính hay tiếng tăm. Khi tôi nghĩ đến việc mình muốn để lại dấu ấn gì lúc nghỉ hưu thì kết quả là:

1. Tôi muốn mọi người nghĩ đến tôi như một cầu thủ cống hiến hết mình lúc ở trên sân.

2. Tôi muốn trở thành người chiến thắng.

3. Tôi muốn trở thành tiền đạo ghi và kiến tạo nhiều bàn thắng.

4. Tôi muốn được biết đến như là một trong những cầu thủ hay nhất.

5. Tôi nghĩ điều quan trọng nhất là việc người hâm mộ phải nghĩ đến tôi là một cái tên chơi bóng hết mình, là một con người cống hiến nhiều nhất. Thành thật mà nói thì đó là điều tôi nghĩ đến.

Bóng đá là môn thể thao khó khăn. Nhiều người nghĩ nó dễ, rằng các cầu thủ không cần phải cố gắng để giành lấy thành công. Tôi lại không phải mẫu cầu thủ như thế. Tôi ghét suy nghĩ chỉ dậm chân tại chỗ, cũng như ghét cái cách những đồng nghiệp của mình không tiếp tục cố gắng. Tôi biết một vài người thi đấu mờ nhạt, "mất tích" suốt trận, nhất là khi đội bóng của họ thua 1-0 hay 2-0.

Họ bỏ cuộc. Tôi cũng thấy một vài cầu thủ núp đằng sau hậu vệ của chúng tôi với cái tay giơ cao như thể muốn xin bóng. Sau đó, họ lại giải thích với người hâm mộ rằng bản thân đã rất cố gắng để thay đổi cục diện trận đấu.

Thực tế, sâu thẳm trong thâm tâm, họ biết rằng những đường chuyền đó sẽ không đến vị trí của họ. Họ biết các cầu thủ chạy cánh đã đẩy bóng ra quá xa bên ngoài đường biên trước khi tạt vào. Đó là cách họ lảng tránh vấn đề.

Cách chơi như thế không dành cho tôi và tôi hi vọng người hâm mộ cũng nhận ra điều đó. Như bố mẹ từng dạy tôi: "Cuộc sống chất lượng nhất chính là làm việc thật cật lực. Nhưng làm việc dưới sức ép của áp lực là một trong những điều khó khăn nhất trong bóng đá và cuộc sống."

Giải quyết mọi thứ thật tốt là một kỹ năng. Điều đó cũng cần sự can đảm bởi nếu tôi mắc sai lầm, United sẽ trả giá. Khi đó thì chẳng có chỗ nào cho đội bóng trốn cả.

Khi tiếng còi mãn cuộc cất lên và chúng tôi thua trận, tôi không nghĩ về tiền bạc. Tôi nghĩ về thất bại và điều đó luôn nằm trong đầu mình.

*

* *

Vào tháng 1, khi Liverpool vẫn trên đỉnh bảng xếp hạng, tôi biết mình sẽ không thể giành danh hiệu nếu để Premier League rời xa chúng tôi thêm nữa. Khi điều đó xảy ra, dù nhận được bao nhiêu tiền thì cũng không thể khiến tâm trạng của tôi tốt hơn.

Chương 15
Sự thật

Một buổi chiều tháng 1, tôi đang ngồi trong phòng ăn ở nhà, cảm thấy mệt mỏi vì buổi tập lúc sáng. Trên ti vi đang chiếu kênh Sky Sports News, âm lượng đã được giảm. Bất thình lình, những máy quay hướng về Rafa Benitez, người tham dự buổi họp báo.

Chẳng có gì lạ cả khi đây là buổi họp báo thông thường để huấn luyện viên nói về các ca chấn thương, cầu thủ lĩnh án treo giò hay một số câu hỏi liên quan đến thị trường chuyển nhượng mùa đông. Nhưng đợi đã, Rafa bất ngờ thò tay vào túi áo, lấy ra một tờ giấy để đối đáp với phóng viên.

"Chuyện gì xảy ra thế nhỉ? Ông ấy bất ngờ dừng lại để làm điều gì vậy?" - Tôi nghĩ thế và bắt đầu cầm điều khiển, tăng âm lượng lên. Ông ta bắt đầu:

"... Tôi nghĩ Man Utd đang lo lắng bởi chúng tôi đang dẫn đầu bảng xếp hạng. Xuyên suốt khoảng thời gian triển khai chiến dịch Respect của FA, có một sự thật rằng ngài Ferguson đã bị Liên đoàn bóng đá buộc tội về những hành vi thiếu chuẩn mực với trọng tài Martin Atkinson và cựu trọng tài Keith Hackett. Vậy mà ông ấy đã chẳng nhận bất kỳ án phạt nào. Ông ấy là huấn luyện viên duy nhất tại Premier League không bị trừng phạt sau hàng loạt hành vi như thế..."

Nghe những điều đó, tôi tự hỏi, ông ta đang nói cái quái gì vậy? Tôi tiến gần hơn đến ti vi và Rafa tiếp tục đọc những gì có sẵn trong tờ giấy.

"Nếu Alex Ferguson muốn đề cập đến lịch thi đấu thì có hai giải pháp để chúng ta không gặp vấn đề với nó. Một là hãy làm giống như Tây Ban Nha, nơi mà lịch thi đấu giai đoạn đầu đều được công

bố rõ ràng. Tất cả đều biết mình sẽ thi đấu với ai, vào tuần nào. Còn đến giai đoạn hai, lịch thi đấu nghiễm nhiên được đảo ngược lại, như mọi người có thể dự đoán từ trước. Đài truyền hình Sky và Setanta có quyền lựa chọn trận đấu chiếu trên ti vi, mọi đội bóng đều giống như thế. Khi đó thì ngài Ferguson sẽ chẳng còn phàn nàn về lịch thi đấu hay về chiến dịch đang chống lại United."

"Hoặc chúng ta có thể triển khai phương án khác là cho Ngài Ferguson tự lên lịch thi đấu tại văn phòng của mình. Sau đó, ông ấy sẽ gửi lịch thi đấu cho chúng tôi, mọi người sẽ nắm rõ lịch thi đấu và chẳng ai có thể phàn nàn điều gì. Đó là cách vô cùng đơn giản."

Eh? Đừng ủy mị như vậy!

"Mỗi lần Liverpool hành quân đến Old Trafford, chúng tôi biết chuyện gì sẽ xảy ra với đội ngũ của United. Họ luôn đi 1-1 cùng các trọng tài. Điều đó thường dễ thấy nhất trong khoảng thời gian nghỉ giữa hiệp khi họ tiến lại gần và nói chuyện với nhau."

Rafa tiếp tục nói và tôi nhận ra ông ta đang hăng say với những phát ngôn của mình.

"... Tất cả các huấn luyện viên đều biết rõ rằng, chỉ có Ngài Ferguson được nói về lịch thi đấu, về các trọng tài mà chẳng nhận bất kỳ án phạt nào. Chúng ta cần phải hiểu rằng điều tôi đang nói là sự thật chứ không phải chỉ đơn thuần là cảm nhận của tôi. Điều tôi đang đề cập là những thứ mọi người đều thấy qua mỗi tuần..."

Tôi không thể tin được.

Sự thật cái khỉ gió!

Đài truyền hình Sky chuyển sang những hình ảnh về Premier League.

Đây mới là sự thật này.

BẢNG XẾP HẠNG PREMIER LEAGUE,

NGÀY 9 THÁNG 1 NĂM 2009

	SỐ TRẬN	HIỆU SỐ	ĐIỂM
1. LIVERPOOL	20	22	45
2. CHELSEA	20	31	42
3. UNITED	18	19	38

Tôi biết là Liverpool đang hơn chúng tôi 7 điểm (dù toàn đội còn 2 trận chưa đá). Ngay bây giờ, có lẽ họ phải dành sự tập trung cho giai đoạn hai của mùa giải. Thế nhưng, thay vì thế, huấn luyện viên của Liverpool lại đang đề cập đến vấn đề lịch thi đấu trước truyền thông. Ông ấy công khai một bảng danh sách được gọi là sự thật liên quan đến việc United than vãn về lịch thi đấu, về trọng tài. Trong thời khắc ấy, tôi nghĩ ngay: *"Liverpool chắc chắn không thể vô địch Premier League vì tất cả những gì trong tâm trí Rafa là huấn luyện viên trưởng của chúng tôi, tất cả những gì Liverpool nghĩ tới là chúng tôi."*

Và hơn cả, mọi thứ thật rác rưởi!

Mọi người đều nhận ra Rafa đang cố làm chủ tình hình ở buổi họp báo. Nhưng có một điều chắc chắn rằng, cả cổ động viên Premier League lẫn những người đứng đầu giải đấu sẽ không rơi vào sự thao túng của ông ấy. Có thể ông ấy muốn nắn gân các trọng tài ở Premier League để họ đưa ra những phán quyết bất lợi cho chúng tôi? Hoặc cũng có thể ông ta muốn giới truyền thông chĩa ngược nòng súng về chúng tôi? Tôi chẳng dám chắc về bất kỳ điều gì. Tuy nhiên, điều mà tôi tin chắc là cầu thủ của ông ấy sẽ cảm thấy thất vọng khi họ trở lại tập luyện vào ngày mai. Tôi nghĩ bản thân mình sẽ như thế nếu thi đấu cho Liverpool. Hàng loạt động thái chỉ trích được tạo ra bởi Rafa sẽ chẳng ảnh hưởng đến United. Thay vào đó, việc này khiến Liverpool và các cầu thủ tổn thương.

Cách làm của họ sẽ phản tác dụng.

Điều đó ít nhiều khiến họ bẽ mặt.

Còn chúng tôi càng cảm thấy tràn đầy khí thế sau sự việc này.

Ngày hôm sau, huấn luyện viên không đề cập về Rafa Benitez với toàn đội tại khu tập luyện. Đơn giản vì ông ấy không muốn làm điều đó. Còn chúng tôi thì vẫn bàn tán về nó và tất cả đều phì cười.

"Điều hài hước nhất là việc ông ta lấy ra một mảnh giấy đã chuẩn bị sẵn nội dung." - Một trong những người ở phòng thay đồ hét

lên.

“Ông ấy có vẻ đã đi quá xa rồi…” - Một người khác nói.

Nhưng rồi tiếng cười, sự đùa giỡn nhanh chóng tắt lặng khi huấn luyện viên gọi toàn đội ra sân để luyện tập cật lực. Mọi thứ trở lại với guồng quay như mọi ngày. Chẳng còn ai nói về những cái gọi là sự thật của Rafa nữa bởi huấn luyện viên muốn đội bóng phải thật tập trung. Ông ấy biết rõ chúng tôi đang hừng hực khí thế, và khi yếu tố tâm lý là thứ toàn đội kiểm soát được, điều quan trọng nhất là dành sự chú tâm cho khía cạnh chiến thuật.

Rõ ràng, huấn luyện viên đã tích lũy được rất nhiều kinh nghiệm về việc đối mặt với các tình huống như thế này trong những năm qua, đặc biệt nhất là vào giai đoạn cuối mùa giải khi tất cả điểm số đều rất quan trọng. Và mặc dù tôi không chắc liệu ông ấy có thích bước vào những cuộc đấu trí với người khác hay không nhưng tôi biết rằng đây là điều ông ấy cực kỳ giỏi. Khi các huấn luyện viên khác gây ra rối loạn cho United hay cá nhân ông ấy, ông ấy đủ kinh nghiệm để lật ngược thế cờ.

Ông ấy có thể đẩy áp lực lại cho các đội bóng khác bằng những câu nói đanh thép ở buổi phỏng vấn trước trận và trước truyền thông. Đó là sự hữu ích tối quan trọng dành cho chúng tôi bởi nhờ thế mà toàn đội có thể hướng đến chức vô địch. Người hâm mộ có thể nhìn vào chuyện từng xảy ra với Kevin Keegan và Newcastle ở mùa giải 1995-96 khi huấn luyện viên từng tuôn ra một tràng ngôn từ công kích dành cho họ.

Lợi thế đang đứng về phía chúng tôi.

Hành động này của Rafa chỉ khiến ông ấy rước họa vào thân.

Chúng tôi sẽ lại nâng cao chức vô địch lần nữa…

*

* *

Chúng tôi vùi dập Chelsea 3-0 và kết quả này giúp toàn đội củng cố vị trí thứ 3 trên bảng xếp hạng. Sau đó, United tiếp tục đánh bại Wigan với tỷ số 1-0. Tôi ghi bàn ngay phút đầu tiên để đưa đội bóng lên vị trí thứ 2. Tiếp theo đó, Berbatov lập công ở phút thứ 90, đội bóng giành chiến thắng 1-0 trước Bolton. Chúng tôi giành lấy ngôi đầu bảng sau trận thắng ấy. Trong chặng đường tiếp theo, những Everton, West Ham, Fulham, Blackburn và Newcastle đều

trở thành bại tướng của chúng tôi trước thời điểm gặp Liverpool tại Old Trafford vào ngày 14/3. Ở Anfield đầu mùa giải, chúng tôi đã nhận trận thua 1-2 nhưng đó là vì Anfield luôn là nơi "đi dễ khó về" với mọi đội bóng. Mọi thứ đều có thể xảy ra tại đây. Nhưng lần này, cuộc đối đầu diễn ra tại Old Trafford.

Đội bóng đang ở trong trạng thái thể lực tốt và đã sẵn sàng.

Chúng tôi khởi đầu rất tốt khi Ronaldo ghi bàn thắng từ chấm phạt đền. Nhưng rồi thế trận đảo chiều và Liverpool đáp trả bằng 4 bàn thắng. Vidic nhận thẻ đỏ, Torres trừng phạt chúng tôi trong bối cảnh toàn đội dồn ép để tìm thêm bàn thắng. Liverpool vươn lên dẫn bàn trước khi bước vào giờ nghỉ. Sau đó, tất cả ngồi xuống gặm nhấm sự buồn bã này trong phòng thay đồ. Huấn luyện viên trưởng thực sự rất sốc. Ông ấy ngỡ ngàng bởi chúng tôi bị đánh bại với tỷ số 1-4. Phòng thay đồ bỗng chốc im lặng, tất cả ngồi yên trong đó suốt nửa tiếng đồng hồ bởi kết quả này thực sự cực kỳ tồi tệ.

Trước đêm diễn ra trận đấu gặp Portsmouth vào tháng 4, United vẫn đứng đầu bảng. Tôi từng nhận 2 thẻ vàng, qua đó bị truất quyền thi đấu ở trận thua Fulham 0-2. Lý do là vì trọng tài nghĩ tôi cố tình ném bóng vào ông ta. Vì thế nên tôi bỏ lỡ trận thắng Aston Villa 3-2 và hạ nốt Sunderland 2-1 trên sân khách. Vào lúc này, tôi trở lại đội hình xuất phát, toàn đội đều sẵn sàng hướng đến trận đấu quan trọng khác vào dịp giữa tuần gặp Portsmouth trên sân nhà.

Như thường lệ, đội bóng đóng quân ở khách sạn Manchester trước đêm diễn ra trận đấu. Chúng tôi đương nhiên bị tách biệt với thế giới bên ngoài. Ở tầng dưới quán bar của khách sạn, những người khác vẫn trải qua một buổi tối bình thường như mọi lần. Tại đây xuất hiện một người vẫn đang làm đêm, một số khác là người hâm mộ đến từ khắp nơi trên thế giới để theo dõi trận đấu tiếp theo. Bên cạnh đó còn xuất hiện một vài anh chàng tham dự buổi tiệc hóa trang và họ đang chờ taxi ngoài tiền sảnh. Một trong số họ có người đóng giả thành ma cà rồng.

Ở khách sạn, chúng tôi hoàn toàn bị ngăn cách với mọi người. Tất cả khách trong tầng dưới nhà hàng chẳng thể nào có được thông tin là đang xuất hiện một đội bóng chơi tại Premier League ở khách sạn này. Bởi vì mọi điều chúng tôi làm vào tối nay đều tách biệt với tất cả. Chúng tôi ăn tối, tổ chức họp đội ở trong một căn phòng mà chẳng ai có thể thấy hoặc làm phiền chúng tôi. Nếu cả tập thể muốn theo dõi một trận đấu muộn trên ti vi thì việc đó

cũng được thực hiện ở phòng ngủ của toàn đội hoặc một dãy phòng cách xa với phòng của các vị khách thông thường. Đó vốn là điều được thỏa thuận ngay lúc đầu và diễn ra hết tuần này sang tuần khác. Ai cũng hiểu ngày mai có trận đấu then chốt nên mẹo là phải giữ mọi thói quen sinh hoạt như bình thường và yên bình hết mức có thể.

Thông thường, các cầu thủ bóng đá luôn có thói quen rất hài hước. Chúng tôi muốn thời gian biểu và lịch của mình cố định trước khi mỗi trận đấu được bắt đầu. Mọi hoạt động như ăn tối cùng đội, gặp gỡ nhau, hay thói quen đều không thể bị xáo trộn. Tôi cần biết chính xác điều mà mình làm và làm vào thời điểm nào. Đó là cách giúp tôi giữ bản thân và tâm trạng thật thoải mái. Tôi muốn biết lịch trình để lên kế hoạch nghỉ ngơi, ăn bữa phụ và ngủ. Và trên hết, điều tôi muốn biết nhất là nơi mà mọi người sẽ theo dõi trận đấu giữa Liverpool và Arsenal.

Tôi đi lang thang vào phòng ngủ, đội ngũ vật lý trị liệu đang giúp Michael Carrick, Edwin van der Sar và Jonny Evans. Mọi người đồng loạt ồ lên, mắt họ dán chặt vào màn hình khi trận đấu đang diễn ra. Ngay bên cạnh cánh cửa, Berbatov đang tận hưởng trận đấu theo cách của riêng mình khi anh ấy ngồi trên mép giường như một cổ động viên thực thụ.

Liverpool cần phải thắng để gây áp lực lên chúng tôi ở cuộc đua vô địch và đó là trận đấu ăn miếng trả miếng giữa đôi bên. Bàn thắng cứ đến liên tục. Tân binh của Arsenal là Andrei Arshavin, một tiền đạo người Nga, lập cú hat-trick. Đến phút thứ 90, tỷ số là 3-3 và rồi…

Trời ạ! Cậu ta đã ghi bàn thắng thứ 4 rồi!

Cả phòng đều bấn loạn. Mọi người bắt đầu nhảy cẫng lên người của Edwin van der Sar, Berbatov thì thể hiện niềm vui bằng cách đập tay vào tường. Anh ấy hét lớn và ăn mừng tại ngay phòng của anh ấy ở bên cạnh. Toàn đội nhảy lên y hệt những đứa trẻ, như thể chúng tôi vừa ghi bàn thắng vậy.

Trong lúc ăn mừng, chúng tôi đã bỏ lỡ tình huống Liverpool san bằng cách biệt vào khoảng thời gian cuối trận, tuy nhiên, ai quan tâm đến điều đó chứ! Một trận hòa là không đủ tốt đối với họ vào tối nay, nhất là khi họ chơi trên sân nhà.

Chúng tôi đã tiến thêm một bước đến chức vô địch…

Sáng hôm sau, tôi đọc báo và biết được chúng tôi có cùng 71 điểm

với Liverpool trên bảng xếp hạng nhưng thi đấu ít hơn họ 2 trận. 2 trận đó, toàn đội cần phải giành chiến thắng. Sau trận hòa kịch tính trước Arsenal, Liverpool đã nằm ngoài cuộc đua vô địch. Còn chúng tôi cứ băng băng về đích với thành tích bất bại:

Gặp Portsmouth, thắng 2-0.

Gặp Tottenham, thắng 5-2.

Gặp Middlesbrough, thắng 2-0.

Gặp City, thắng 2-0.

Gặp Wigan, thắng 2-1.

Gặp Arsenal, hòa 0-0.

Gặp Hull, thắng 1-0.

BẢNG XẾP HẠNG CHUNG CUỘC PREMIER LEAGUE,

2008-09

	SỐ TRẬN	HIỆU SỐ	ĐIỂM
1. UNITED	38	44	90
2. LIVERPOOL	38	50	86
3. CHELSEA	38	44	83

Giành được danh hiệu Premier League mùa giải đó là điều đặc biệt bởi nó giúp chúng tôi cân bằng với số danh hiệu Premier League mà Liverpool giành được trong lịch sử. Giành chức vô địch này vốn dĩ đem đến cảm giác rất tuyệt nhưng chinh phục được chiếc cúp thứ 18, một chiến công giúp chúng tôi sánh ngang Liverpool lại là cảm xúc đặc biệt dành cho tất cả mọi người tại câu lạc bộ lẫn người hâm mộ Everton. Một sự mãn nguyện không thể tả nổi. Rõ ràng, việc chứng kiến Liverpool lên ngôi vô địch là cơn ác mộng. Tôi không nghĩ sẽ có người hâm mộ Everton hay Manchester United nào muốn nghe thấy điều đó.

Tôi nhận ra giành được các danh hiệu này vẫn là chưa đủ. Mỗi khi đội giành một danh hiệu nào đó thì tôi luôn nghĩ về những chiếc cúp tiếp theo bởi tôi muốn chạm tay đến nhiều chức vô địch nhất có thể. Tôi thậm chí còn chẳng thèm nhìn vào tấm huân chương

khi sở hữu nó nữa mà. Nói thật là tôi không đụng đến bất kỳ chiếc huân chương nào kể từ lúc tôi vứt xó nó vào một góc phòng trong căn nhà. Tôi không biết tại sao mình như thế. Tôi biết bản thân không bao giờ muốn mất chúng nhưng tôi lại không thích cầm tất cả lên, chiêm ngưỡng nó và rồi suy nghĩ: "*Chà, mình đã giành được huy chương ở Premier League hay Champions League rồi này*". Nguyên nhân có thể là vì tôi muốn giành nhiều danh hiệu hơn nữa hoặc có thể bản thân là người tham lam.

Vào tháng 4 và tháng 5, chúng tôi gặp Arsenal tại bán kết Champions League sau khi vượt qua Inter Milan lẫn Porto ở các lượt trận knock out trước đó. Hai đội bóng Anh chạm mặt khiến vài cầu thủ cảm thấy sự hào nhoáng vốn thuộc về một cặp đấu xuất hiện tại châu Âu sẽ biến mất. Song, tôi là trường hợp ngoại lệ. Tôi thích điều đó bởi sẽ xuất hiện điểm nhấn ngoài lề liên quan đến cuộc đối đầu này. Mọi nhận định trước trận đấu đều trở nên lớn hơn trên cả báo chí lẫn truyền hình. Người hâm mộ hào hứng về điều đó còn cả quốc gia thì cứ thổi phồng về tầm vóc của trận cầu này.

So với những trận đấu tại Premier League, cuộc đối đầu tại Champions League có tính chất rất khác. Chỉ với 1 bàn thắng trên sân khách là đủ để thay đổi cảm xúc cũng như mọi khía cạnh liên quan đến chiến thuật. Trận lượt đi diễn ra trên sân Old Trafford, chúng tôi ghi bàn vào lưới Arsenal trước và rồi thi đấu chùng xuống. Huấn luyện viên trưởng không muốn đối thủ có bàn thắng trên sân khách, chứ theo lẽ thường, giống các trận tại Premier League thì đội bóng sẽ xông lên trong hiệp hai. Sau cùng, chúng tôi giành chiến thắng 1-0 và ở trận tái đấu tại Emirates, chúng tôi cũng sớm ghi bàn mở tỷ số. Trong phút chốc, chúng tôi mới là người làm chủ hoàn toàn trận đấu này.

Tôi yêu thích kịch bản như thế này. Đội bóng sở hữu bàn thắng trên sân khách và tạo ra lợi thế 2 bàn cách biệt. Do đó, Arsenal cần phải ghi 3 bàn để giành chiến thắng. Arsenal buộc phải dồn ép chúng tôi để tấn công nên điều đó đồng nghĩa những khoảng trống mênh mông sẽ mở ra trước mắt tôi khi hàng tiền vệ của họ dâng lên cao. Các cơ hội vì thế sẽ đến với tôi. Chúng tôi dành khoảng thời gian còn lại trong trận để thi đấu phản công và đánh bại họ với tỷ số 3-1. Kết quả chung cuộc sau 2 lượt trận là 4-1.

Ai cần bàn thắng trên sân khách khi bạn có thể ghi 4 bàn chứ?

Đối thủ tiếp theo là Barça ở trận chung kết.

Đội bóng mạnh nhất thế giới.

Trận đấu diễn ra tại sân vận động Stadio Olimpico (Rome). Đó là một địa điểm có đoạn đường khá dài từ phòng thay đồ đến sân vận động và xuất hiện đầy những pháo nổ lẫn pháo sáng. Roma và Lazio là đồng chủ nhà nhưng cổ động viên của họ không xuất hiện trong tối nay. Thế nhưng, sân vận động vẫn ồn ào, náo nhiệt. Tất cả mọi người, từ người hâm mộ cho đến các cầu thủ, đều rất háo hức.

Trước khi trận đấu diễn ra, huấn luyện viên xếp một đội hình gồm 5 tiền vệ, trong đó 1 suất dành cho tôi và Ronaldo được chơi cao nhất. *"Ý đồ là đánh bại họ bằng những pha tổ chức phản công" - ông đã nói thế trước giờ bóng lăn - "Chúng ta cố gắng ngăn chặn họ và tránh rơi vào tình cảnh bị dồn ép tại khu trung tuyến. Nếu có thể phá lối chơi của họ và phản công, bàn thắng sẽ đến với chúng ta".*

Đội bóng khởi đầu rất tốt. Hàng tiền vệ của chúng tôi tổ chức gây áp lực tầm cao nhưng Barça là một tập thể gồm những bậc thầy chơi bóng, nhất là các tiền vệ siêu sao như Xavi và Iniesta. Họ còn sở hữu một tiền đạo nhỏ con là Messi, người được cho là có thể soán danh hiệu cầu thủ xuất sắc nhất thế giới của Ronaldo. Cậu ta cũng là một tiền đạo đủ khả năng làm được mọi điều không tưởng nhất trong làng túc cầu. Tôi có theo dõi cậu ta chơi bóng tại Tây Ban Nha và các trận đấu tại Champions League qua ti vi nên tôi hiểu rõ cậu ta nguy hiểm đến mức nào. Cái cách mà cậu ta ghi bàn thật đáng kinh ngạc bởi cậu ta khiến mọi thứ trở nên dễ dàng. Cậu ta ghi bàn thắng bằng cách vượt qua hàng loạt cầu thủ đội bạn - 3, 4, 5 hậu vệ, và cậu ta đi bóng qua ngần ấy người. Cậu ta thậm chí còn lập công từ những pha đánh đầu hay đá phạt như thể việc đó vốn chẳng thể làm khó cậu ta. Cậu ta cũng xảy ra xô xát, bị các hậu vệ đốn ngã rất nhiều nhưng sau cùng, cậu ta vẫn tiếp tục đứng dậy thi đấu. Cậu ta không than vãn hay lăn lộn ôm mặt. Thay vào đó sẽ là động tác phủi bụi khỏi người và ghi rất nhiều bàn thắng.

Việc Messi lĩnh xướng hàng công đã khiến hậu phương của chúng tôi bị kéo ra xa nhau. Những khoảng trống ở hàng thủ lộ ra và Barça xâm nhập vào khu trung tuyến của đội bóng. Chúng tôi không thể khống chế trận đấu theo ý mình, bản thân tôi thậm chí chẳng giành lại được bóng từ chân họ. Messi, Xavi và Iniesta thi đấu quá nhanh, quá kỹ thuật nên chúng tôi chỉ có thể đuổi theo những cái bóng của họ khi họ chuyền và di chuyển liên tục.

Trong vài phút đầu trận, chúng tôi thi đấu rất ấn tượng. Gerard Pique thực hiện một tình huống cản phá xuất sắc để ngăn chúng

tôi mở điểm. Nhưng sau đó, Barça làm chủ lại trận đấu. Họ chuyền bóng như thể chúng tôi không ở trên sân vậy.

Chuyền.

Di chuyển.

Chuyền.

Di chuyển.

Tất cả bọn họ rất nhanh và ai nấy cũng nhỏ con. Trong trận, tôi có giơ cao cánh tay của mình ở tình huống tranh chấp, đó là pha bóng cao tay nên trọng tài thổi phạt mọi lúc.

Chuyền.

Di chuyển.

Chuyền.

Di chuyển.

Ngay phút thứ 10, họ dẫn trước nhờ bàn thắng của Samuel Eto'o và khoảng thời gian còn lại, họ chủ động giữ bóng, như thể đó chỉ là một trận đấu vui vẻ ở công viên vậy. Điều đó thực sự rất bực bội và mệt mỏi bởi chúng tôi không thể chơi bóng. Chúng tôi như đuổi theo những cái bóng, theo sát những cầu thủ, phạm lỗi với họ nhưng vẫn không thể giành lại được thế chủ động trong trận đấu. Chúng tôi không thể đưa bóng vào những khu vực mà mình mong muốn. Đến khi chúng tôi có được bóng thì đó là lúc chúng tôi đã mệt nhoài và buộc phải chuyền về. Tiếp đó, họ lại khiến chúng tôi khốn khổ và ghi bàn thắng thứ 2 - lần này là cú đánh đầu của Messi. Barça giành chiến thắng 2-0 chung cuộc. Tôi rất ghét khi phải chứng kiến họ nâng cúp sau trận đấu.

Sau đêm đó, chúng tôi tổ chức bữa tiệc như thường làm khi mùa giải kết thúc: vợ, bạn gái, đội ngũ huấn luyện viên, nói chung là tất cả mọi người đều tham dự. Nhưng trong khoảng 2 tiếng đầu bữa tiệc, không khí vô cùng tồi tệ. Mọi người buồn bã, chẳng ai thực sự mở miệng nói chuyện.

Về bản thân mình, tôi cố gắng vui lên và nói: "*Thôi nào, đừng yếu đuối như thế chứ, chúng ta cần phải hướng về phía trước. Đằng kia là chiếc cúp Premier League, nó thuộc về chúng ta rồi đấy.*"

Không khí ở bữa tiệc bắt đầu rôm rả hơn. Từng người một tranh thủ chụp ảnh cùng chiếc cúp. Phải mất một lúc lâu để bữa tiệc có thể sôi động. Trong phần lớn thời gian diễn ra bữa tiệc, mọi người rốt cuộc cũng đã thể hiện rõ sự can trường trên khuôn mặt bởi thất bại tại trận chung kết Champions League là nỗi đau khó tả, nhưng ít ra chúng tôi cũng đã giành được một danh hiệu Premier League, khắc ghi tên mình vào cuối mùa giải đầy khó khăn.

Đó là danh hiệu quý giá nhất.

Chương 16
Ác mộng

Ngày 9 tháng 7 năm 2009.

Ngày đầu tiên tại buổi tập tiền mùa giải.

Giống những người khác, tôi tăng vài pound sau kỳ nghỉ. Thậm chí khi tôi không tập luyện khoảng một tuần là đủ để tăng 2 hoặc 3 pound[3]. Nhưng khi trở lại Carrington trong ngày đầu tiên, tôi đã bị sốc. Tôi bước lên chiếc cân trong phòng và nhận được kết quả ngoài sức tưởng tượng.

---

[3] *1 pound = 0,45 kg.*

7!

Rồi tôi bắt đầu hồi tưởng: một vài chầu rượu khi đi du lịch. Tôi đầm người, không lộ xương và cơ bắp như Ryan Giggs, tôi rất dễ bị tăng cân. Dù vậy thì điều đó cũng không thành vấn đề. Điều này không giống việc huấn luyện viên trưởng đang ngó qua vai tôi khi những số đo xuất hiện, chép miệng và chế giễu việc tôi ăn quá nhiều bánh mì kẹp khoai tây chiên. Bên cạnh đó, tôi hiểu rằng mình có thể thay đổi điều đó trong khoảng 1 đến 2 tuần.

Tất cả các cầu thủ đều được giao những giáo án tập luyện nhẹ để duy trì thể trạng trong kỳ nghỉ, tuy nhiên, các bài tập ấy là không bắt buộc. Câu lạc bộ muốn chúng tôi không quá đà ở khoản ăn uống trong thời gian nghỉ giữa các mùa giải (nhưng thường thì họ cũng không thấy vấn đề gì lắm nếu tôi hơi thừa cân một chút), vậy nên nếu ra nước ngoài thì tôi thích đến phòng gym của khách sạn ba lần mỗi tuần để dùng máy chạy bộ và tập tạ. Bằng cách đó, tôi có thể giữ được sự nhạy bén khi chúng tôi trở lại tập luyện và

việc chạy cũng trở nên dễ dàng hơn vào lúc những trận đấu tiền mùa giải khởi tranh.

Khi nhắc về dinh dưỡng, quanh năm, các cầu thủ đều biết nên và không nên ăn gì, nhưng chúng tôi đôi lúc cũng tự thưởng cho bản thân những thứ xa xỉ. Trong khi mùa giải đang diễn ra, tôi nghĩ việc thỉnh thoảng sử dụng đồ ăn nhanh không gây hại gì mấy. Đội bóng luôn có người tư vấn về chế độ ăn uống bất cứ khi nào tôi cần. Điều quan trọng là họ không thích tôi dùng quá nhiều đồ uống chứa caffeine - tôi thường dùng một chút trước trận và nó sẽ không thể có tác dụng như tôi mong muốn nếu cả tuần tôi đã nốc vài cốc cà phê. Những đồ uống tăng lực trước mỗi trận đều giúp tôi cảm thấy "sung" hơn bội phần, nhưng có lẽ là ở khía cạnh tinh thần hơn là thể chất.

Sau những buổi chè chén và vài tuần không đụng đến bóng, hội quân ở giai đoạn tiền mùa giải luôn là một điều khó khăn về mặt thể chất, và không phải ai cũng đoán ra được điều này nếu họ dựa vào không khí trong phòng thay đồ tại buổi gặp gỡ đầu tiên sau mùa hè của các cầu thủ. Khỏe mạnh, rám nắng và những lời tán gẫu rôm rả. Mọi người đều rất hào hứng để bắt đầu mùa giải mới. Nó giống như buổi tựu trường đầu tiên sau kỳ nghỉ hè. Chúng tôi đều có những câu chuyện để kể, mọi người nói về kỳ nghỉ của họ và tất cả cùng cười đùa. *Trong thâm tâm, các cầu thủ bóng đá là những đứa trẻ to xác.*

Ngoài ra, đây cũng là thời điểm những tân binh có dịp ra mắt. Antonio Valencia và Michael Owen đã chuyển đến Manchester United ở kỳ chuyển nhượng mùa hè. Với Michael, anh ấy không gặp bất kỳ vấn đề nào khi gặp gỡ chúng tôi vì anh ấy biết hầu hết mọi người ở đây, anh ấy đã từng đối đầu với họ khi chơi tại Premier League, hoặc là những đồng đội trên tuyển Anh; Valencia đến từ Wigan Athletic và đây là lần đầu tiên gặp mặt gần như cả đội. Mọi người đều cố gắng giúp cậu ấy cảm thấy như ở nhà, kể chuyện cho cậu ấy nghe và cười đùa cùng nhau.

Quan trọng nhất, tôi muốn được nhìn thấy cậu ấy thi đấu và ngẫm ra vì sao cậu ấy có mặt ở đây. Tôi có thể biết nhiều thứ về một cầu thủ qua cách thể hiện của anh ta ở phòng thay đồ lẫn trên sân tập. Hào hứng luôn là cảm giác của tôi mỗi khi có người mới đến, đặc biệt nếu đó là một tiền đạo hay một cầu thủ có tư duy tấn công. Tôi muốn biết cách họ thi đấu; tôi muốn xây dựng mối liên kết với họ trên sân tập. Nếu họ sẵn sàng lao vào sân tập với tất cả sự nhiệt huyết, tôi biết chắc rằng mấy gã này sẽ nhanh chóng thích nghi được với Manchester United.

Sự thay đổi đáng chú ý hôm nay là việc Ronaldo và Carlos đã rời đi. Vụ chuyển nhượng của Ronnie không làm chúng tôi quá bất ngờ. Real Madrid gõ cửa và giờ cậu ấy đã là một *Galactico*. Tôi nghĩ mọi người đều có chung cảm giác rằng cậu ấy sẽ ra đi vào mùa hè bởi màn trình diễn chói sáng trong năm qua cùng những tin đồn dày đặc trên báo chí về việc cậu ấy sẽ gia nhập Real Madrid. Ronnie muốn đến Tây Ban Nha, đó là tham vọng của cá nhân cậu ấy, hơn nữa, cậu ấy luôn cằn nhằn về thời tiết Manchester.

"Nơi này quá lạnh!", câu cửa miệng của Ronaldo vào mỗi dịp tháng 2 – thời điểm mưa bắt đầu trút xuống. Sau đó thì mọi người bắt đầu than vãn theo, không chỉ các cầu thủ ngoại quốc mà ngay cả cầu thủ Anh cũng vậy.

Tôi nhớ đã có thời điểm ở mùa trước, những tin đồn giữa Ronnie và Madrid xuất hiện nhiều quá mức chịu đựng, khiến chúng tôi cho cậu ấy mặc áo bib trắng khi tập luyện chỉ để châm chọc cậu ấy về chuyện đó.

"Nhìn cậu kìa" - chúng tôi hét lên - "Chưa gì cậu đã mặc đồ thi đấu của họ rồi!"

Tôi gần như không hề sốc khi cầm tờ báo lên đọc tại bể bơi trong kỳ nghỉ hè và biết cậu ấy đã gia nhập Real Madrid. Cristiano là một người tốt và là một cầu thủ tuyệt vời. Chúng tôi sẽ nhớ cậu ấy.

Việc Carlos rời đi cũng không bất ngờ lắm nhưng điều đáng nói là cậu ấy đã chọn Manchester City (trong tất cả mọi điểm đến có thể chọn). Đó là một tổn thất dành cho chúng tôi, nhưng có lẽ lại là điều tốt đối với Patrice. Carlos rất lười trong việc học tiếng Anh và Patrice luôn phải giải thích cho anh ấy những gì mọi người đang nói trong cuộc họp của toàn đội hay những buổi nói chuyện tập thể.

Tôi thích Carlos trong khoảng thời gian anh ấy thi đấu cho Manchester United; chúng tôi cảm thấy hòa hợp bởi tác phong thi đấu giống nhau. Carlos rất giàu năng lượng và luôn cống hiến hết mình mỗi khi ra sân. Anh ấy chạy nhiều khủng khiếp trong trận đấu, đến mức anh ấy đôi khi không thể tập luyện được khi trở lại Carrington; anh ấy đã thấm mệt sau trận đấu cuối tuần, nhưng điều đó không ảnh hưởng gì mấy tới lối chơi của anh ấy. Carlos luôn trong trạng thái tốt nhất ở những ngày bóng lăn.

Tôi cảm thấy tiếc cho Carlos vì anh ấy không thể chen chân vào đội hình chính. Anh không làm sai gì nhiều, chỉ là tôi, Ronaldo và

Berba chơi quá tốt, nên đã đẩy Carlos lên ghế dự bị trong phần lớn thời gian. Như lẽ thường tình với mọi cầu thủ, Carlos cảm thấy thất vọng. Về cuối mùa, chúng tôi đều biết Carlos đã tính đến chuyện rời đi. Những mẫu cầu thủ như anh ấy muốn được ra sân nhiều hơn. Dù vậy, tôi cũng khá ngạc nhiên khi anh ấy chọn Man City thay vì những nơi khác.

Có ai đó đã nhắc đến một bảng quảng cáo được dựng lên ở trung tâm thành phố.

"Nó là một poster khổng lồ màu xanh da trời in hình Carlos, kèm theo dòng chữ: Chào mừng đến Manchester", một người đã kể lại.

Không ai tỏ ra quá khó chịu. Thường thì những trò PR kiểu này không được các cầu thủ để tâm tới, nhưng tôi có thể hiểu nếu các cổ động viên cảm thấy khó chịu đôi chút. Manchester là United và City. Tôi nghĩ rằng cổ động viên của chúng tôi sẽ cảm thấy bất mãn khi chứng kiến Carlos khoác lên người chiếc áo màu xanh da trời. Họ đều nghĩ rằng mấy tấm poster đó chỉ là trò đùa rẻ tiền, nhưng có rất nhiều biển quảng cáo xung quanh thành phố mà tôi không trông thấy. Tôi chỉ biết được tin này từ các đồng đội.

Tôi chủ yếu bận tâm về quãng thời gian bất định phía trước. *"Làm sao United có thể lấp đầy khoảng trống của hai cầu thủ đẳng cấp thế giới?"* Sau đó, huấn luyện viên trưởng bước vào phòng thay đồ để nói điều gì đó. Bầu không khí thay đổi đột ngột. Mọi người đều im lặng.

Ông ấy chào đón chúng tôi trở lại; ông ấy nói về việc chúng tôi đã chơi tốt như thế nào để có thể giành được chức vô địch vào tháng 5 vừa rồi. Ông ấy nói rằng chúng tôi sẽ còn phải chơi tốt hơn ở mùa giải tới vì sức mạnh của Chelsea, Arsenal và Liverpool, và cũng vì City lẫn tiền của họ.

"Nhưng hãy tin vào bản thân mình, các chàng trai", ông ấy nói. "Vì chúng ta vẫn còn thừa sức để có thể giành chức vô địch, cho dù chúng ta đã mất hai tiền đạo xuất sắc."

Ông ấy đặt trách nhiệm lên tôi. Cụ thể thì Alex muốn tôi ghi nhiều bàn hơn nữa, đặc biệt khi Ronaldo và Tevez không còn ở đây.

"Này Wayne, tôi muốn cậu có mặt trong vòng cấm và đón nhận những cơ hội nhiều hơn."

"Nhưng thưa thầy, em luôn chơi dạt biên. Bây giờ thầy muốn em tự tạt bóng và tự đánh đầu sao?"

Tôi đã có một chút bông đùa và cợt nhả, nhưng tôi hiểu ông ấy muốn gì.

"Sẽ có những trận đấu mà tôi sẽ để cậu chơi cao hơn so với thường lệ, Wayne ạ", ông ấy nói, nó khiến tôi cảm thấy vô cùng hài lòng. Đây là điều mà tôi đã mong chờ từ lâu vì giờ thì tôi có thể tập trung vào việc ghi bàn và tạo ảnh hưởng lên trận đấu theo ý tôi muốn. Không còn phải chạy lên chạy xuống hay phối hợp với các hậu vệ biên ở hành lang cánh nữa.

Và thế là chúng tôi vào việc.

Thời gian cho bài kiểm tra của cả đội.

Vào cuối mùa giải 2008-09, tất cả cầu thủ phải thực hiện bài kiểm tra để đánh giá về lượng mỡ trong cơ thể cũng như nhịp tim. Việc đầu tiên mà tôi phải làm ở giai đoạn tiền mùa giải là cho họ kiểm tra lại và việc đó không khác gì tra tấn: xét nghiệm máu, các huấn luyện viên đo độ căng cơ của từng cầu thủ trong đội; làm bài kiểm tra với máy chạy bộ. Tôi được đeo mặt nạ oxy và trong 18 phút, tôi phải duy trì một tốc độ chạy. Cứ ba phút, bác sĩ lại lấy máu một lần. Từ những kết quả kiểm tra đó, họ đánh giá được tình trạng thể lực cũng như tổng quan sức khỏe. Trong suốt mùa giải, những huấn luyện viên thể lực và các bác sĩ của United luôn nhìn vào bảng kết quả đó để có thể đánh giá chính xác sức mạnh, thể lực và thể trạng của tôi. Bác sĩ nói với tôi rằng ông ấy có thể biết trước bao giờ tôi sắp bị cảm lạnh chỉ bằng việc lấy vài mẫu thử và đối chiếu chúng với kết quả của tôi từ mùa hè.

Khi buổi kiểm tra y tế đã hoàn tất và cả đội đã dùng xong bữa trưa trong căng tin, tôi lái xe về với duy nhất một suy nghĩ trong đầu: *Mình sẽ đá tiền đạo suốt mùa này.*

Tôi vô cùng sung sướng, đặc biệt sau rất nhiều trận đấu xuất phát ở hành lang cánh trong vài năm qua. Đây chắc chắn là một mùa giải hứa hẹn nhiều thú vị. Nếu có một điều khiến ngày hôm đó của tôi tệ đi thì đó là vì tôi biết rằng buổi tập vào ngày mai tại Carrington sẽ khó khăn hơn nhiều.

Tôi sẽ phải trả giá cho những gì mình đã làm trong kỳ nghỉ vừa qua.

*

**

Buổi sáng tiếp theo, bóng bắt đầu lăn và tất cả những gì chúng tôi

làm là rê bóng - chạy nước rút, chạy bộ, các bài tập 5 đấu 5, tất cả chúng tôi đều bắt đầu lấy lại cảm giác với đôi chân sau quãng thời gian dài không chơi bóng. Dù vậy thì không phải tất cả các câu lạc bộ đều giống nhau. Tại Everton, tôi không nhớ rằng mình có thể thấy bất kỳ quả bóng nào cho đến tuần thứ 2 của giai đoạn tiền mùa giải, và các huấn luyện viên bắt chúng tôi phải chạy đến khi không thể đi nổi bước nào nữa.

Hôm nay, quãng chạy dài nhất chỉ kéo dài có 45 giây. Nó diễn ra với cường độ cao; đó không phải là bài tập thể chất khó nhất mà tôi từng thực hiện trong sự nghiệp, nhưng các bài tập sau đó thì lại khó hơn. Huấn luyện viên trưởng muốn chúng tôi có một buổi tập kép - tập luyện cả buổi sáng lẫn buổi chiều. Chúng tôi có chuyến du đấu tại châu Á sắp tới và ông ấy muốn cả đội phải sẵn sàng. Khoảng sân tập được nới rộng ra, những khung thành kích cỡ tiêu chuẩn đã xuất hiện. Bỗng nhiên, tôi phải bứt tốc ở quãng dài giống như những gì tôi phải làm ở mỗi trận Premier League. Phổi của tôi như bị thủng sau những lần chạy lên xuống không ngừng.

Chúng tôi chơi một trận 90 phút và tim tôi như muốn nổ tung. Tất cả đều tím tái mặt mày sau một giờ đồng hồ. Mọi chuyện được lặp lại trong ngày tiếp theo. Lần này thì ráng được đến phút 75. Nhưng một tuần sau, cả đội đều tỏ ra ổn sau khi trận đấu kết thúc. Đó là thể trạng mà United muốn chúng tôi có. Việc duy trì trạng thái thể lực ở mức cao nhất là rất quan trọng, bởi nhờ chúng mà trong quá khứ chúng tôi đã có được thành công với việc pressing lẫn tấn công cho đến khi tiếng còi mãn cuộc vang lên. Chúng tôi luôn được thúc đẩy để ghi thêm bàn thắng, bất chấp kết quả lúc đó có là thắng, thua hay hòa. Chúng tôi không bao giờ chỉ nhồi bóng vào trong vòng cấm và chờ đợi sự may mắn. Thay vào đó, những đường chuyền kéo giãn đội hình đối thủ và những pha đưa bóng nhắm vào khu vực nguy hiểm mới là cách chơi của đội. Để làm được như thế, thể lực của chúng tôi phải luôn đảm bảo.

Chúng tôi hiện đang có điều đó ngay lúc này.

Vài ngày sau, Manchester United lên đường đến châu Á du đấu ở các quốc gia: Malaysia, Hàn Quốc và Trung Quốc. Chúng tôi bay 16 tiếng để đến Malaysia, sau đó đấu với đội "Các ngôi sao Malaysia" ở sân vận động quốc gia Bukit Jalil, Kuala Lumpur. Rồi đến Hàn Quốc để đá với FC Seoul tại sân vận động World Cup. Cuối cùng là Trung Quốc, nơi chúng tôi đụng độ Chiết Giang Lục Thành tại sân vận động Rồng Vàng. Chuyến đi kết thúc, cả đội trở về.

Chuyến đi kéo dài 10 ngày. Nó lấy đi rất nhiều sức lực của toàn đội do việc di chuyển hay hội chứng rối loạn cơ thể do thay đổi múi giờ. Đổi lại thì tình cảm của các cổ động viên dành cho Manchester United thật không thể tin nổi. Các sân vận động luôn chật kín chỗ ngồi mỗi khi chúng tôi thi đấu, hàng trăm ngàn người chụp ảnh cùng ở mỗi nơi chúng tôi đến. Tôi không thể rời khỏi khách sạn vì ở ngoài đó cứ như thể đang diễn ra buổi hòa nhạc của The Beatles. Nhưng Sir Alex vẫn cho cả đội một đêm xả trại. Toàn bộ chúng tôi đến một nhà hàng để ăn tối, nhưng khi còn chưa kịp nhìn menu, hàng loạt đèn flash của các camera đã nhắm vào chúng tôi từ mọi phía.

Khi mùa giải mới bắt đầu, vài tuần sau tour du đấu tại châu Á, chúng tôi giành chiến thắng trận mở màn trước Birmingham (tôi ghi 1 bàn) nhưng sau đó để thua trên sân của Burnley. Sau đó thì tôi đều ghi bàn ở 4 trận tiếp theo.

22/8: Wigan - Manchester United: 0 - 5

29/8: Manchester United - Arsenal: 2 - 1

12/9: Tottenham Hotspurs - Manchester United: 1 - 3

20/9: Manchester United - Manchester City: 4 - 3

Tôi yêu thích việc được chơi ở vị trí trung phong. Phần lớn thời gian, tôi là tâm điểm của các đợt tấn công trong sơ đồ 4-5-1 và tôi bùng nổ với hệ thống đó. Tôi không tham gia trận đấu nhiều như tôi đã từng, bởi lúc này đây, tôi không còn phải lùi sâu và phòng ngự nhiều như trước nữa, đồng thời nó giúp tôi bảo toàn năng lượng cho đến phút cuối cùng. Tôi chỉ tập trung duy nhất vào việc có mặt đúng nơi và đúng thời điểm, tận dụng cơ hội rồi ghi bàn.

Trận đấu với City có kết thúc "điên nhất" bởi Michael Owen đã ghi bàn thắng quyết định ở phút bù giờ thứ 6 và nó khiến tất cả mọi người phát rồ, điên nhất chắc phải là phía City vì họ cho rằng chúng tôi đã được hưởng nhiều hơn thời gian bù giờ để giành chiến thắng. Báo chí gọi đó là "Fergie Time"; giới mộ điệu cho rằng Ferguson đã gây sức ép lên các trọng tài để có thêm vài phút khi đồng hồ đã điểm giờ chót trong bối cảnh chúng tôi đang rất cần bàn thắng.

Điều đó thật ngu ngốc! Cứ nghĩ mà xem, cả hai đội đang hòa nhau và City cũng có thời lượng bù giờ giống với chúng tôi. Tôi chẳng hiểu nổi vấn đề nằm ở đâu nữa. Nếu City thật sự là một đội bóng tham vọng như cách họ vẫn nói, thì họ nên làm tốt nhất có thể với

7 phút bù giờ đó. Họ nên nghĩ rằng: "Chúng ta phải có thêm bàn thắng."

Họ không làm được nhưng chúng tôi thì có; chúng tôi biết rằng nếu cứ tiếp tục tạo ra cơ hội, sẽ có ai đó như tôi hay Michael Owen tìm được bàn thắng kết liễu trận đấu. Đó là một trong những lý do mà anh ấy có mặt ở đây, để chia sẻ nhiệm vụ ghi bàn với tôi mỗi khi chúng tôi chuyển sang sơ đồ 4-4-2. Anh ấy có khả năng tạo nên sự khác biệt trong những trận cầu lớn.

Tôi có được 13 bàn thắng trước dịp Giáng sinh. Một phần nguyên nhân khá lớn cho sự tiến bộ này chính là Antonio Valencia. Một cầu thủ chạy cánh tốc độ - với kỹ thuật tốt cùng những đường chuyền tuyệt vời. Cậu ấy thật bùng nổ kể từ khi gia nhập đội bóng. Những pha căng ngang của Valencia có điểm rơi tốt và tôi tận dụng được rất nhiều trong số đó, phần lớn là do tôi đã học được trong các buổi tập rằng, mình phải luôn sẵn sàng di chuyển khi chơi cùng cậu ấy, có lẽ là nhiều hơn cả với Ronaldo trước đây. Ronnie rất sắc bén, nhưng Valencia thường tập trung xộc thẳng về phía trước và tạt nhanh hơn. Đấy dường như đã là bản năng của cậu ấy. Điều đó giúp tôi dễ dàng nhận biết khi nào nên bứt tốc vào vòng cấm hay chạy cắt mặt qua những hậu vệ. Tôi ghi bàn vào lưới Blackburn, Portsmouth, West Ham và Wolves, giờ thì đội bóng đang đứng ở vị trí thứ 2, sau Chelsea. Tôi có được sự tự tin cực kỳ lớn. Những nỗ lực trên sân cỏ của tôi đã được đền đáp. Nếu duy trì phong độ, 2009-10 có thể là mùa giải tốt nhất sự nghiệp của tôi cho đến thời điểm đó.

Có thể tôi sẽ phá được kỷ lục 42 bàn thắng của Cristiano ở mùa giải 2007-08…

*

**

Tôi đã làm hỏng chuyện.

Mở tỷ số trong thời gian bù giờ của hiệp một. Một món quà được dành cho tôi sau khi hậu vệ của Hull phá hụt bóng từ đường căng ngang của Darren Fletcher. Những phút đầu của hiệp hai, chúng tôi vẫn kiểm soát bóng và chủ động phòng ngự chặt chẽ. Mục tiêu là tìm kiếm bàn thắng thứ hai từ những pha phản công, nhưng tôi mắc phải sai lầm nghiêm trọng: một đường chuyền về lỗi cho Tomasz Kuszczak.

Tôi đang ở vạch giữa sân, dưới áp lực của đối phương và quyết

định chuyền về để tạo ra một pha lên bóng mới. Nhưng ngay khoảnh khắc ấy, tôi biết rằng đường chuyền đó quá nhẹ - nó không đến được khu vực 16m50. Tiền đạo của Hull, Craig Fagan lập tức tận dụng điều đó và có cơ hội lớn để ghi bàn.

"Cái quái gì vậy? Thằng cha này ở đâu ra thế?"

Nếu khoảnh khắc đó xảy ra ở đầu sân bên kia, người hâm mộ sẽ gọi đó là đường chọc khe hoàn hảo. Nhưng thay vào đó, pha chuyền bóng của tôi lại đặt Fagan vào thế đối mặt với Tomasz. Lúc đó, tôi đứng như trời trồng, nó giống như một giấc mơ mà mình bị rượt đuổi nhưng tôi không thể nhấc chân được vì nó nặng như thể mắc kẹt trong đống bùn. Thật kinh khủng.

Fagan lừa bóng vượt qua Kuszczak.

Làm ơn, làm ơn đá hỏng đi!

Tôi cảm thấy vô dụng. Tôi đứng đó và chứng kiến tình huống diễn ra. Mọi người đều dõi theo tôi, cả ở sân vận động và trên truyền hình. Tôi cảm thấy mình như một gã hề. Hàng triệu người soi xét sai lầm của tôi. Đang có các cổ động viên Man United chửi bới tôi ngay trong phòng khách của họ, có lẽ đa số đều như vậy.

Làm ơn, làm ơn đá hỏng đi!

Fagan đưa quả bóng đi quá xa; anh ta cố gắng thực hiện đường tạt vào, vượt qua tầm kiểm soát của Kuszczak. Jozy Altidore lao đến để tạo nên điểm chạm đưa bóng vào lưới. Hậu vệ cánh của chúng tôi, Rafael da Silva, đẩy ngã Altidore và tiếng còi của trọng tài chính vang lên.

Phạt đền. *Lỗi của tôi.*

Hull ghi bàn. *Lỗi của tôi.*

1-1. *Lỗi của tôi.*

Máy quay truyền hình chĩa thẳng vào tôi và tôi như thể lọt vào phòng khách của từng người đang theo dõi trước màn hình ti vi. Gương mặt của tôi đã nói lên tất cả; tôi sợ việc thua cuộc, sợ những gì huấn luyện viên sẽ nói. Không cầu thủ nào muốn đổi vị trí cho tôi vào ngay lúc đó.

Và rồi tôi bắt đầu nghe thấy âm thanh kinh khủng ấy: huấn luyện viên trưởng đang hét vào mặt tôi. Việc đứng ở vạch giữa sân đồng

nghĩa với việc tôi đang ở rất gần khu vực kỹ thuật. Ông rời khỏi băng ghế chỉ đạo, la hét. Tôi không thể nghe ra những gì ông ấy nói do quá ồn, nhưng tôi biết chắc chắn chẳng có lời khen hay động viên nào. Tôi không điên mà quay lại để nghe rõ hơn những gì ông ấy nói; tôi không muốn bị "sấy" bởi ngài Máy Sấy Tóc.

Tôi biết cách duy nhất để thoát khỏi cơn mưa chỉ trích chính là United giành chiến thắng và tôi chơi tốt hơn trong 30 phút tiếp theo. Thật may là cả hai điều ấy đã xảy ra. Chúng tôi thắng 3-1 và tôi đều góp công trong cả hai bàn sau đó. Tôi chơi tốt đến nỗi được những bình luận viên của đài Sky Sports trao tặng danh hiệu Cầu thủ xuất sắc nhất trận.

Khi trở vào phòng thay đồ, Sir Alex bắt tay từng người một, và đến lượt tôi.

"Cậu may mắn đấy", ông ấy nói rồi bước đi.

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Tôi biết rằng nếu đội thua hoặc hòa, thảm họa sẽ trút xuống đầu tôi.

*

* *

BẢNG XẾP HẠNG PREMIER LEAGUE,

NGÀY 9 THÁNG 1 NĂM 2010

	SỐ TRẬN	HIỆU SỐ	ĐIỂM
1. CHELSEA	20	29	45
2. UNITED	21	27	44
3. ARSENAL	20	30	42

*

* *

Sau Giáng sinh, chúng tôi hủy diệt Wigan 5 bàn, hòa Birmingham rồi thắng Burnley, Hull (một lần nữa; 4-0 và tôi ghi cả 4 bàn), Arsenal và Portsmouth. Chúng tôi chia điểm với Villa. Man United vẫn đứng nhì bảng vào giữa tháng 2. Sau đó, tôi bị "sấy" sau trận thua 1-3 trước Everton tại Goodison Park.

Không ngạc nhiên lắm vì tôi đã chơi rất tệ; một trong những trận tệ nhất tôi từng chơi và tôi đã để mất bóng, bỏ lỡ cơ hội, chuyền hỏng. Bóng cứ bật ra khỏi người tôi. Tôi không thể làm gì để sửa sai và tôi cảm thấy thật kinh khủng.

Ngay từ những phút đầu tiên, tôi có thể biết được bản thân có đang ở trong trạng thái tốt hay không. Những pha đỡ bóng của tôi gần như ngay từ đầu đã có vấn đề. Những đường chuyền thì tới sai địa chỉ và trái bóng dường như rất khó để kiểm soát, như có sắt trong giày của tôi vậy. Tôi cố gắng thực hiện đường chuyền khó, nhưng không chính xác và tôi cảm thấy chán nản. Tôi cố thực hiện pha tắc bóng để lấy lại tự tin, nhưng lại đá trúng chân cầu thủ đội bạn. Thậm chí khi có cơ hội trước khung thành, tôi sút ra ngoài.

Ở những trận quan trọng như thế này, bạn cần phải khắc phục các vấn đề thật nhanh. Tôi quay lại những thứ cơ bản như thực hiện vài đường chuyền đơn giản. Tôi cố gắng hết sức để bình tĩnh vì không muốn mắc thêm bất kỳ sai lầm nào nữa. Sau một vài phút, sự tự tin của tôi thường sẽ trở lại.

Nhưng hôm nay thì không. Chúng tôi vượt lên nhưng Everton cũng gỡ hòa rất nhanh sau đó. Tôi thật sự không thể kiểm soát được trận đấu đó. Mọi bước xử lý của tôi đều sai. Tôi cứ cố rồi lại cố, nhưng lại càng khiến những pha đỡ bóng hỏng hay các đường chuyền lỗi trở nên tệ hơn. Tôi không thể vượt qua hậu vệ đối phương. Tôi không thể hình dung nổi việc vượt qua họ. Họ đã trở thành những rào cản tâm lý đối với tôi: họ to hơn, nhanh hơn và khỏe hơn tôi.

Tôi biết đối thủ lớn nhất chính là sự thiếu tự tin. Tôi biết tất cả đều do suy nghĩ của tôi mà ra nhưng tôi không thể làm gì khác. Nó đang giết chết trận đấu của tôi. Mọi thứ trông thật khó khăn vào hôm nay và đó là một trong những cảm giác tệ nhất mà tôi từng trải qua với bóng đá. Vào giờ nghỉ, tôi cảm thấy mình như chú cá vàng ở trong bể. Mọi người đều nhìn vào tôi nhưng tôi không thể cải thiện. Một đêm ác mộng, tôi kẹt trong bùn và không thể chạy.

Hiệp hai cũng không tốt hơn là mấy.

Khi tôi chơi như thế, một trong hai điều thường sẽ xảy ra. Thứ nhất là tôi không muốn nhận bóng nhiều như bình thường bởi lo sợ sẽ làm mất nó. Tôi không muốn tham gia quá nhiều vào trận đấu. Tôi không muốn mắc lỗi. Thật may là điều này rất hiếm khi

xuất hiện, và chắc chắn không phải là hôm nay, trước những cổ động viên Everton.

Điều còn lại là tôi sẽ thi đấu với mức năng lượng cao nhất. Tôi cố ép bản thân trở lại với trận đấu; tôi lùi sâu để tranh chấp bóng, nhưng lùi càng sâu đồng nghĩa với càng khó ghi bàn. Hơn nữa, nếu không có phong độ tốt, tôi có thể để mất bóng ở khu vực nguy hiểm.

Có những trận đấu mà tôi đã chạy khắp mặt sân với trạng thái này. Khi tôi cố thay đổi trận đấu bằng nỗ lực cá nhân: tôi đã từng phá bóng ngay trên vạch vôi hoặc theo sát cầu thủ tấn công của đối phương trong vòng cấm. Sau đó thì tôi thường xuống sức ở giai đoạn cuối trận. Khi Everton ghi thêm 2 bàn nữa, đó chính xác là những gì đã diễn ra. Tôi bắt đầu chạy khắp sân và cố để giành lại quyền kiểm soát bóng.

Đôi lúc huấn luyện viên trưởng thấy tôi chơi tệ, ông ấy sẽ cố giúp tôi lấy lại bình tĩnh. Hoặc đôi lúc, ông ấy đưa tôi ra khỏi sân.

Tôi ghét bị thay ra. Khi tôi thấy trọng tài thứ tư giơ biển báo thay người với số 10 trên đó, tôi thường cảm thấy chán nản với bản thân. Nếu tôi không chơi tốt, tôi biết điều đó, nhưng tôi muốn ở lại để sửa chữa những sai lầm đã gây ra.

Nhưng tôi cũng phải thừa nhận rằng có vài lần tôi cảm thấy được giải tỏa khi bị thay ra. Nếu tôi có một trận đấu ác mộng, tôi sẽ để ý đến trọng tài thứ tư và những con số trên biển báo thay người. Đôi lúc tôi nghĩ, *Tại sao không thay tôi ra? Hôm nay tôi sẽ không thể khởi sắc được đâu.*

Và rồi một khi đã ngồi trên ghế dự bị, tôi lại cảm thấy khó chịu.

Mọi người nói trông tôi khá buồn rầu khi bị thay ra. Thì rõ ràng là như thế. Nhưng sự tức giận đó không phải dành cho huấn luyện viên trưởng, bởi tôi thường hiểu tại sao ông ấy quyết định như thế. Tôi trông như vậy bởi tôi tức giận với chính mình. Danh dự của tôi đặt cả vào trận đấu. Nếu tôi chơi tệ, tôi sẽ phát điên.

Hôm nay, Sir Alex giữ tôi đến hết trận và chúng tôi thua 3-1.

Ở phòng thay đồ sau trận đấu, ông ấy quát tôi:

"Tôi sẽ không bao giờ cho cậu đá chính ở cái sân vận động này thêm lần nào nữa. Cậu chơi quá tệ ở nơi đây."

Có lẽ ông ấy đúng. Tôi thường trải qua những ký ức không mấy đẹp đẽ tại Goodison Park bởi chơi ở đây vẫn có ý nghĩa lớn với tôi. Tôi vẫn muốn chứng minh cho các cổ động viên của Everton thấy rằng tại sao tôi bỏ họ lại phía sau, và tôi đã trở thành cầu thủ như thế nào. Tôi luôn muốn chứng minh những điều đó mỗi khi chơi tại đây. Tất nhiên, tôi đã chơi tốt một, hai trận gì đó ở Goodison Park, nhưng phần còn lại thì kinh khủng.

Hôm nay là ngày tệ nhất.

*

* *

Khi tôi trở về nhà sau trận Everton, điều gì đó kỳ lạ xảy ra. Coleen mở cửa với thành viên mới của gia đình chúng tôi trên tay - Kai Rooney. Cô ấy cười và nói: "Wayne, hôm nay xui thôi." Sau đó, cô ấy đưa thằng bé cho tôi. Tôi bước vào nhà và ngắm nhìn con trai mình. Thằng bé nhìn lại tôi và cười. Làm sao tôi có thể bực tức về trận đấu được nữa chứ?

Tôi cười lại. Tôi thấy hạnh phúc vì muốn chơi với thằng bé. Nó mới chỉ 4 tháng tuổi thôi nhưng đã kéo tôi ra khỏi tâm trạng tồi tệ này.

"Coleen, đây là lần đầu tiên anh thua mà không thấy khó chịu với điều đó."

Cô ấy cười. Đây là lần đầu tiên và chúng tôi biết điều đó. Tôi thường xuyên có tâm trạng tồi tệ khi trở về nhà sau mỗi trận thua. Tôi bực tức cả đêm, thậm chí là sang đến ngày hôm sau. Tôi ngồi trên đi văng trong sự hờn dỗi và ngồi im như thế hàng giờ đồng hồ, xem ti vi cho đến 3-4 giờ sáng vì không tài nào ngủ được. Trận đấu cứ được tua lại trong đầu tôi, lặp lại những sai lầm hết lần này đến lần khác, lãng phí cả đống thời gian chỉ để hối hận.

Buồn cười ở chỗ, khi tôi ghi được bàn thắng đẹp hay làm điều gì đó điên rồ trên sân cỏ, mọi thứ lại xảy ra quá nhanh đến nỗi tôi chưa kịp tận hưởng nó trọn vẹn. Sau đó, khi tôi tua lại chúng trong đầu như một chiếc DVD, thật khó để tôi nhớ chính xác những giây phút quyết định đó. Tôi không nhớ được pha khống chế bóng từ một đường chuyền dài vượt tuyến. Tôi không nhớ được cảm giác khi quả bóng rời khỏi chân mình. Tôi không nhớ được khoảnh khắc nhận ra bóng đã vượt qua những đầu ngón tay của thủ môn và xuyên thủng mành lưới.

Còn khi mắc lỗi, tôi lại nhớ tất cả mọi thứ.

Nó cực kỳ rõ ràng và kéo dài vài ngày sau đó. Tôi mường tượng lại tất cả trước khi đi ngủ. Và mỗi lần như thế, tôi cảm thấy hổ thẹn. Một cảm giác tồi tệ.

Có lẽ việc làm cha đã giúp tôi có được cái nhìn cởi mở hơn. Tôi có đam mê mãnh liệt với bóng đá và chiến thắng, nhưng giờ tôi còn có gia đình - đồng nghĩa với những trách nhiệm khác. Ngay lúc này đây, tôi phải dành thời gian cho Kai; dành thời gian để làm một người cha. Tôi không được phép bực tức nữa. Tôi phải một mình đối mặt với những trận đấu ác mộng này.

Vài thứ đã thay đổi…

Nhưng không quá nhiều.

Tôi không thể thay đổi bản chất của mình. Dù giờ đây tôi đã có tâm trạng tốt hơn bình thường sau trận thua Everton, tôi vẫn ghét việc thất bại hơn bất cứ điều gì khác. Tôi biết mình đã chơi tệ và khi Kai lên giường ngủ, tôi lại giằng xé trong lòng. Sau bữa tối, tôi xem lại trận đấu; tôi phân tích những thứ mình đã làm không tốt. Tôi đã cảm thấy khá bực khi nhìn thấy những sai lầm đó trên ti vi, trong đầu tôi lúc đó chỉ có duy nhất một điều: *Tôi không thể chờ lâu hơn để đá trận tiếp theo.*

Tôi muốn để trận đấu với Everton chìm vào quá khứ bằng cách chơi thật hay trước West Ham. Cho đến khi tiếng còi khai cuộc lại vang lên, màn trình diễn tồi tệ tại Goodison Park cứ lởn vởn trong tâm trí. Nó sẽ là động lực của tôi trong các buổi tập tới; nó sẽ khiến tôi chạy nhiều hơn trong cả tuần đó. Thậm chí, nó sẽ khiến tôi không thể chợp mắt vào ban đêm.

Tôi không thể chờ đến trận kế tiếp.

*

* *

Chúng tôi đánh bại West Ham, 3-0; tôi lập cú đúp. Giờ thì quên đi trận đấu với Everton được rồi.

Chương 17
Niềm đam mê

Cũng như bất kỳ người hâm mộ nào ở đất nước này: khi lịch thi đấu được công bố vào mùa hè, tôi lướt qua đó thật nhanh và chú ý vào những trận quan trọng nhất.

Tôi tìm Everton trước.

Sau đó là Liverpool.

Rồi đến City.

Tiếp đến là Arsenal và Chelsea, những trận cầu đinh trong cuộc đua vô địch. Tôi nhìn các đối thủ của mình vào ngày đầu tiên và cuối cùng của mùa giải; ai sẽ là chướng ngại trong dịp Giáng sinh. Nhưng thật sự đối với tôi, không trận nào quan trọng hơn các cuộc chạm trán với Everton, Liverpool, City và bất kỳ đối thủ nào ngáng đường chúng tôi giành lấy ngai vàng.

Sau đó, tôi tìm những trận mà mình quan tâm, như là trận derby Merseyside. Tôi sẽ theo dõi những trận này với tư cách là một người hâm mộ nếu có thời gian. Tôi không thể thoát khỏi điều đó. Tôi vẫn là một cổ động viên của Everton và cực kỳ sốt sắng mỗi khi thấy họ trên ti vi. Tôi cũng khó chịu nếu họ thua. Tôi hét lên và chửi thề với cái ti vi, tôi rên rỉ với trọng tài mỗi khi có quyết định chống lại họ. Tôi thậm chí còn cho Kai mặc áo Everton và cho thằng bé theo dõi họ thi đấu qua ti vi.

Tôi không phải là người duy nhất làm điều này. Rio nói rằng anh ấy cũng luôn quan tâm đến các kết quả của West Ham. Michael Carrick luôn muốn Newcastle chiến thắng, trừ khi họ gặp chúng tôi. Chúng tôi đều hiểu cảm giác ngồi trong một sân vận động đầy ắp khán giả, theo dõi đội bóng mình yêu, phát điên vì sung sướng

khi thắng và như muốn phát bệnh khi thua. Vậy nên, tôi rất trân quý tình cảm của những cổ động viên dành cho câu lạc bộ mà tôi thi đấu.

Mỗi khi bước ra sân trong màu áo United, cổ động viên luôn hát vang những câu ca quen thuộc:

“Rooney!”

“Rooney!”

“Roooooooo-neeeee!”

Nó bắt nguồn từ những góc nhỏ của sân vận động và bắt đầu lan rộng ra. Nó càng lúc càng lớn hơn, lớn hơn cho đến khi vang ra khắp cả sân vận động. Thường thì tôi quá tập trung vào trận đấu mà phớt lờ nó, nhưng khi trận đấu tạm dừng và tôi nghe tên mình đang được tất cả hô vang, nó càng khiến tôi tập trung dữ dội hơn. Tôi dùng điều đó để thúc đẩy bản thân. Đôi lúc còn khiến tôi nổi da gà nữa.

“Rooney!”

“Rooney!”

“Roooooooo-neeeee!”

Tôi nghe nó mỗi khi bước ra sân và cảm thấy rạo rực. Sau mỗi pha tắc bóng thành công hay mỗi bàn thắng, tiếng hô đó còn đem lại rất nhiều cảm xúc. Ngực tôi như căng ra vì sự tự hào. Đám đông đang nhảy múa, reo hò, vẫy cờ, và hát:

“Rooney!”

“Rooney!”

“Roooooo-neeeeee!”

Đó là một cảm giác thật khó tin.

*

* *

Mỗi trận đấu đều là một sự kiện lớn tại United, nhưng có một vài trận đặc biệt làm dậy sóng cả thành phố. Tại Everton thì đó luôn là trận derby Merseyside. Tại Old Trafford, đó là những cuộc đụng

độ với Liverpool và Man City - Liverpool bởi vì lịch sử hào hùng của họ, còn City bởi họ là những gã hàng xóm ồn ào của chúng tôi.

Năm nay, sự căng thẳng được nhân đôi với hai đội bóng thành Manchester vì chúng tôi đã bốc trúng City tại bán kết Carling Cup. Hai trận đấu, sân nhà và sân khách. Thêm hai trận derby. Một tuần trước trận lượt đi tại Etihad vào ngày 19 tháng 1, tất cả cổ động viên đều nói chung một điều mỗi khi tôi bắt gặp họ:

Chúng ta phải thắng. Bọn họ phải thua.

Trong khi người hâm mộ như phát điên vì trận đấu, thì huấn luyện viên trưởng lại cố giữ chúng tôi bình tĩnh ở các buổi tập. Ông ấy duy trì sự tập trung của toàn đội. Công tác chuẩn bị được thực hiện như những trận đấu bình thường khác, chủ yếu tập trung vào kỹ thuật của chúng tôi. Sir Alex hiểu rằng nếu chúng tôi chơi trận đấu này như bình thường thì chúng tôi có cơ hội lớn để giành chiến thắng, bởi United mạnh hơn nhiều so với City.

"Nếu giữ được cái đầu lạnh và chơi bóng, chúng ta sẽ đánh bại họ ở mọi lần chạm trán", huấn luyện viên trưởng nói. "Nếu các cậu mất bình tĩnh, điều đó sẽ giúp đối phương có thêm nhiều cơ hội. Đám đông luôn ở phía sau họ và phong độ chẳng còn nghĩa lý gì nữa. Không quan trọng rằng City là đội mạnh nhất hay kém nhất giải đấu; nếu các cậu mất bình tĩnh, họ sẽ giành chiến thắng."

Nhưng khi trận đấu đã đến gần và cả đội đang chuẩn bị tâm lý để có phong độ tốt nhất - huấn luyện viên trưởng lại cho thấy điều ngược lại trong buổi họp đội vào đêm trước trận - ông ấy khiến chúng tôi cảm thấy phấn khích như thể mình là các cổ động viên đầy nhiệt huyết trên khán đài. Ông ấy nói rằng trận đấu này không chỉ có ý nghĩa về mặt kết quả, mà còn là danh dự lẫn sự tự tôn của thành phố.

"Trận đấu này là tất cả đối với người hâm mộ chúng ta."

Những cầu thủ người Anh dễ dàng nhận thức được điều đó. Michael Owen đến gặp tôi sau buổi họp. Anh ấy không tin nổi là huấn luyện viên trưởng lại có thể nói những điều đầy cảm xúc đến thế và thắp lên ngọn lửa chiến đấu của toàn đội. Owen nói: "Lạy Chúa. Đây là một trong những bài phát biểu truyền cảm nhất mà tôi từng nghe."

Đôi lúc, những cầu thủ nước ngoài cần một vài lời khuyên, một vài câu khích lệ tinh thần, bởi vì bầu không khí và tính chất của trận đấu là tương đối mới mẻ với họ. Họ cần được nghe về tầm cỡ

và ý nghĩa của trận derby, của sự kiện này. Sự thù địch, ồn ào, máu lửa. Những điều mà họ chưa từng trải nghiệm trước đây, hoặc nếu có thì cũng khó đạt đến tầm của trận derby Manchester. Nếu cầu thủ không sẵn sàng, họ sẽ bị sốc trước sự cuồng nhiệt và điên rồ của trận đấu.

Họ nói: "Ồ, City chỉ đứng giữa bảng ở mùa trước thôi mà. Trận này dễ ăn rồi."

Tôi nhanh chóng xóa tan suy nghĩ đó. Tôi nói rằng trận đấu này chưa bao giờ dễ dàng bởi kết quả của nó có ý nghĩa với bất kể cá nhân nào liên quan đến câu lạc bộ. Họ cần có sự chuẩn bị nhưng đôi lúc các buổi nói chuyện giữa toàn đội hay những lời cảnh báo không mang lại hiệu quả, như việc chúng tôi thất bại trước Leeds United tại vòng 3 FA Cup 2010. Trận thua đó diễn ra cùng tháng với trận gặp City và huấn luyện viên trưởng đã tập trung cả đội lại trong buổi tập.

"Đây sẽ là trận đấu khó khăn nhất của mùa giải này."

Tôi có thể thấy một vài cầu thủ ngoại quốc liếc mắt nhìn xung quanh. Họ trông có vẻ bối rối.

"Tại sao đây lại có thể là trận khó nhất được chứ?" Nemanja Vidic nói. "Họ chỉ là đối thủ từ League One thôi mà."

Sir Alex nhanh chóng giải thích cho Vidic. Ông ấy cảnh báo Vidic về sự thù địch giữa hai đội, sự thù địch giữa hai phe phái cổ động viên. Ông ấy nói về tinh thần chiến đấu của các đội cửa dưới và những "phép màu" tại FA Cup. Vidic trông có vẻ hiểu ra, nhưng ngày hôm sau, chúng tôi thất bại và bị loại khỏi giải đấu. Điều đó cho thấy rằng đôi khi sự chuẩn bị tốt cũng là chưa đủ.

*

* *

Trong những ngày tiếp theo, tôi nhận thấy không khí tại Manchester bắt đầu thay đổi. Trang phục thi đấu của hai đội xuất hiện khá nhiều trên đường phố. Mọi người đều nói về trận đấu - trong siêu thị, trong các quán pub và cả ngoài đường. Cổ động viên United thì bảo tôi hãy dạy cho đám kia một bài học, còn cổ động viên City thì nói rằng làm ơn nương tay với chúng tôi.

Dù vậy, nó vẫn có chút khác biệt với trận derby Merseyside. Khi tôi còn chơi cho Everton, chúng tôi luôn là đội cửa dưới, mọi người

đều nghiêng về việc Liverpool sẽ thắng. Còn lúc này thì tôi đang trải qua điều ngược lại: United thắng phần lớn ở các trận derby, cổ động viên luôn chờ đợi United sẽ thắng ở cả sân nhà lẫn sân khách. Ở Everton, hòa là một kết quả tốt. Ở United, hòa chẳng khác nào thất bại.

Một đêm trước trận đấu, tôi có thể cảm nhận bầu không khí đang sục sôi xung quanh sân vận động. Nó thật điên rồ, đó là bầu không khí mang tính thù hằn nhất mà tôi có thể tưởng tượng. Khi đến Etihad, cổ động viên của họ lập tức la ó ngay thời điểm chúng tôi chỉ vừa đặt chân lên thảm cỏ để khởi động. Họ hát những bài chế giễu tôi.

Tôi yêu thích điều đó.

Vì điều đó có nghĩa tôi khiến họ phải lo lắng, bồn chồn. Họ nhắm vào tôi vì lo sợ tôi sẽ làm tổn thương họ, chẳng hạn như ghi một bàn thắng. Họ muốn ngăn chặn chúng và họ làm mọi thứ có thể để loại tôi ra khỏi cuộc chơi. Nhưng điều đó không bao giờ ảnh hưởng đến tôi. Họ muốn la ó bao nhiêu thì tùy. Tối nay, tôi và các đồng đội sẽ hủy diệt City.

*

**

Mọi chuyện không diễn ra như ý muốn. Chúng tôi áp đảo hoàn toàn City trong phần lớn trận đấu và có bàn thắng sớm do công của Giggsy. Nhưng sau đó, họ kiếm được một quả phạt đền và Carlos bước lên để thực hiện. Tôi đã cố hết sức để quấy phá anh ấy. Dù Tevez có là một người bạn tốt của tôi, dù anh ấy từng chở tôi tới sân bay mỗi khi chúng tôi chơi tại Champions League, tôi vẫn muốn anh ấy đá hỏng. Tôi tiến lại gần, cúi xuống khi anh ấy đang đặt bóng vào chấm trắng.

Tôi thì thầm: "Đừng đá trúng cột, Carlos. Làm bất cứ thứ gì, nhưng anh đừng có đá trúng cột."

Anh ấy không đá trúng cột thật. Tevez thực hiện thành công, chạy thẳng đến băng ghế dự bị của United để có những cử chỉ hướng về Gary Neville. Gary đã có những lời động chạm đến Tevez trên báo chí sau khi anh ấy gia nhập City; khi Carlos ăn mừng với những cử chỉ nhắm vào Gary, người đàn anh của tôi cũng đáp trả bởi anh ấy căm ghét City.

Sau đó, tôi hỏi Gary chuyện gì đã xảy ra và Gary kể với tôi anh ấy

đã nói trước báo chí rằng nếu Sir Alex từ đầu đã quyết định không mua đứt Carlos Tevez, thì đó là quyết định đúng đắn bởi huấn luyện viên trưởng không đưa ra quá nhiều quyết định sai trong thời gian ông ấy ở câu lạc bộ. Carlos chắc hẳn đã đọc được nó vào sáng hôm ấy và hiểu sai vấn đề. Không khí trong sân vận động sau đó cũng chẳng khá lên được khi Tevez ghi bàn thắng quyết định và lại hướng những cử chỉ đó tới Gary.

Trận lượt về đã đến gần và chúng tôi thật sự tập trung. City nói quá nhiều về kế hoạch cũng như tham vọng của họ trước trận đấu. Họ đang nhắm đến việc góp mặt trong nhóm dự Champions League, đặc biệt sau khi chi rất nhiều tiền trong mùa hè. Chúng tôi hiểu rằng chúng tôi phải trả họ về đúng vị trí của mình.

Chúng tôi hiểu rằng mình phải thắng.

Chúng tôi có một khởi đầu thuận lợi và dẫn 2-0. Tỷ số lúc này sau hai lượt trận là 3-2 nghiêng về United. Và rồi đột nhiên, Carlos một lần nữa đưa trận đấu về thế cân bằng. Khi trận đấu có vẻ như sẽ tiến đến hiệp phụ, tôi bật lên đánh đầu từ một quả tạt. Bóng bay qua đầu Shay Given, rơi vào lưới, và Old Trafford như nổ tung.

Một nửa thành phố như nổ tung.

Chúng tôi sẽ đến Wembley một lần nữa!

Tôi yêu việc ghi bàn ở trận derby bởi vì nó thật sự đặc biệt. Không đơn thuần là bàn thắng, nó còn mang ý nghĩa lớn với cả câu lạc bộ và cổ động viên. Nó giúp họ có được điều gì để giải tỏa tâm trạng đến hết tuần. Tôi cảm thấy như mình đã tạo nên một điều đáng nhớ, có lẽ là giúp vài người thắng cược nữa. Quan trọng nhất là tính chất của bàn thắng. Một pha lập công ở phút cuối và không có cuộc lội ngược dòng nào sau đó.

Đêm ấy, tôi trở về nhà, mở ti vi và xem lại bàn thắng hết lần này đến lần khác. Tôi quá hưng phấn và không thể ngủ được. Tôi dùng một cốc rượu vang đỏ để thư giãn; bật con Xbox làm vài trận FIFA để giải tỏa, đăng nhập vào trò chơi bằng tên của chính mình.

Tôi gặp một cổ động viên của United. Anh ấy nói chuyện với tôi suốt quá trình kết nối giữa hai người chơi online. Anh ấy không hề biết rằng anh ấy đang chơi game với Wayne Rooney thật và nghĩ đơn giản rằng tôi cũng là fan của United, sử dụng tên của thần tượng. Anh ấy bắt đầu nói về trận đấu với City.

“Cậu có thấy bàn thắng quyết định của Rooney không?”, anh ấy

nói. “Tuyệt vời!”

Tôi cười. Tôi hiểu sự hưng phấn của việc ghi bàn ấn định chiến thắng. Cảm giác đó sẽ theo tôi vài tuần. Nhưng tôi không cố cho anh ấy biết tôi là ai. Thay vì vậy, tôi ngồi đó, thực hiện các đường chuyền bằng tay cầm và nở nụ cười rất tươi trên gương mặt.

Không, tôi không xem trận đấu.

“Nó quá xuất sắc”, anh ấy nói. “Bàn thắng vào phút cuối, ấn định chiến thắng.”

Khi chúng tôi chơi xong, tôi lại bật trận đấu lên, xem đi xem lại. Tôi thức đến nhiều giờ sau đó. Như mọi cổ động viên United trên đất nước này, tôi không thể đợi để đến chỗ làm vào ngày hôm sau.

*

* *

Tôi đã ghi 26 bàn ở mùa này.

Giờ mới chỉ là tháng 2. Tôi vẫn có thể bắt kịp kỷ lục 42 bàn của Ronaldo. Sau đó, tại vòng 1/8 của UEFA Champions League, đối đầu với AC Milan ở San Siro, chúng tôi thắng 3-2 (tôi lập cú đúp). Đám đông khán giả nhà liên tục huýt sáo và la ó mỗi lần tôi có bóng. Cũng không trách họ được bởi tôi đã ghi 6 bàn sau 6 trận gặp Milan và tôi cảm giác như đang có phong độ tốt nhất sự nghiệp vậy. Mọi chuyện càng trở nên tuyệt vời khi tôi ghi bàn thắng ấn định tỷ số trước Aston Villa trong trận chung kết Carling Cup tại Wembley vài tuần sau đó.

Tôi xuất phát trên băng ghế dự bị; huấn luyện viên trưởng để Michael Owen đá chính. Dù không có mặt trên sân, tôi vẫn suy nghĩ về việc có mặt ở đó, sút một pha cháy lưới thủ môn. Mỗi khi ngồi dự bị, tôi đều theo dõi trận đấu sát sao. Tôi nghĩ đó là lý do tại sao tôi luôn chơi tốt mỗi khi được tung vào sân thay người.

Tôi ngồi đó, tại sân Wembley, chẳng hề buồn bã vì không được đá chính, thay vào đó là quan sát và cảm nhận trận đấu, không thể chờ để được vào sân. James Milner sớm mở tỷ số cho Villa từ một quả phạt đền, Owen gỡ hòa cho United không lâu sau đó, nhưng thay vì theo dõi trận đấu như một cổ động viên bình thường, tôi cố gắng tìm những khoảng trống được mở ra trên sân. Tôi nhìn vào những cầu thủ Villa đang mệt nhoài. Họ là những mục tiêu mà tôi sẽ nhắm tới nếu được vào sân.

Rồi Michael Owen gặp chấn thương sau khoảng nửa giờ đồng hồ, và tôi đã sẵn sàng khi huấn luyện viên trưởng chỉ tay bảo tôi đi khởi động. Nhưng dù tôi cảm thấy mình như được sống lại từ lúc số 10 hiển thị trên bảng điện tử, những bước chạy đầu tiên sau khi vào sân vẫn thật khó khăn. Tôi nhớ Ryan Giggs đã nói với các cầu thủ trẻ trong đội - Jonny Evans, Danny Simpson - rằng dù bạn có khởi động kỹ thế nào, bạn luôn cảm thấy mệt nhoài trong những bước chạy đầu tiên khi mới vào sân. Anh ấy nói đúng. Chắc chắn đó là tác dụng của adrenalin. Tôi tuy có thể trạng rất tốt nhưng vẫn thở rất sâu ở những bước chạy đầu tiên sau quả chọc khe thứ nhất.

Có rất nhiều pha bứt tốc bởi đây là một trận đấu nhanh và được những cổ động viên trung lập yêu thích: một trận đấu mở diễn ra ở tốc độ 100 dặm/giờ, nơi mà bàn thắng có thể đến bất kỳ lúc nào ở hai đầu sân. Huấn luyện viên trưởng của Villa - Martin O'Neill thích đội bóng của mình phòng ngự kiên cường trước áp lực từ hàng công đối phương và chờ đợi cơ hội để phản công; chúng tôi kiểm soát bóng vượt trội nhưng gặp khó trong việc xuyên thủng tuyến giữa của họ. Villa quá nhanh ở phía trên, đặc biệt với chân chạy cánh Ashley Young và tiền đạo Gabriel Agbonlahor. Chỉ một sai lầm của chúng tôi là đủ để họ có được bàn thắng. Cổ động viên của chúng tôi bắt đầu bực tức.

Vào thời điểm hiệp hai bắt đầu, tôi cảm thấy mình có đủ sự nhạy bén. Thật khó tin, trong một vài tháng trở lại đây, ở mọi trận đấu tôi chơi, tôi đều có cảm giác rằng mình sẽ ghi bàn và trận này cũng không phải ngoại lệ.

Một cơ hội sẽ đến, và tôi sẽ tận dụng khi nó đến.

Tôi cho rằng việc tin tưởng vào bản thân và sự tập trung là điều mà mọi tiền đạo đều phải có nếu họ muốn ghi nhiều bàn thắng ở đẳng cấp cao. Và đúng như những gì tôi nghĩ, cơ hội mà tôi chờ đợi đã tới từ một quả tạt của Antonio Valencia khi anh ấy đột phá thẳng vào cánh phải của Villa.

Anh ấy nhả bóng cho Berbatov đang ở trong vòng 16m50.

Berba đánh gót một chạm hướng quả bóng vượt qua hàng thủ Villa và Valencia rất nhanh đã đón được nó.

Anh ấy kiểm tra. Tôi đánh liều, chạy thẳng vào điểm đá phạt đền. Tôi đại khái biết đường chuyền của anh ấy sẽ hướng tới đâu bởi tôi đã thấy anh ấy xài chiêu này khá nhiều lần trong các buổi tập gần

đây.

Buổi đấu tập sân 7 ở Carrington.

Berba có bóng và giữ nó.

Các cầu thủ khác mặc áo bib sẽ chạy vào khoảng trống.

Một đường chuyền thông minh cho một người đồng đội - Nani, Valencia, Park Ji Sung hay Ryan Giggs - rồi bóng sẽ được tạt vào vòng cấm.

Chuyền, chạy, ghi bàn.

Bài đánh này phụ thuộc nhiều vào Berba. Một trong những điểm mạnh của anh ấy là giúp các cầu thủ khác tham gia vào trận đấu, dù là ở Carrington, Old Trafford hay Wembley. Bước chạm của anh ấy là đỉnh cao. Anh ấy có thể đỡ một quả bóng từ cách đó 80 yard[4] như thể chân anh ấy là một cái gối vậy. Một vài cổ động viên cho rằng anh ấy lười biếng bởi vì ngôn ngữ cơ thể của Berba toát ra điều đó, nhưng với tôi, anh ấy là một trong những cầu thủ đồng đội nhất mà tôi từng chơi cùng. Anh ấy không có vấn đề gì nếu không thể ghi bàn, miễn là United thắng. Và anh ấy là phương án tuyệt vời để mở khóa trước những hàng thủ kín kẽ như của Villa ngày hôm nay.

---

[4] 1 yard = 91,44 cm.

Điểm mấu chốt ở đây chính là sự thấu hiểu giữa các đồng đội. Berba có bóng nên Valencia hiểu rằng anh ấy phải di chuyển thật nhanh để vào vị trí nhận bóng từ đường chọc khe thông minh sắp tới. Khi Valencia nhận được đường chuyền, đến lượt tôi chạy vào vòng cấm cùng nhịp với hướng di chuyển của anh ấy. Ngay khi anh ấy còn hai bước chân nữa để thực hiện quả tạt, tôi bứt lên phía trước người đang kèm mình.

Ngay lúc này, phần khó nhất là chọn chính xác nên chạy vào đâu. Luôn luôn phải dựa vào phán đoán. Tôi chưa thấy quả bóng rời chân Valencia, vậy nên quả tạt có thể hướng về phía cột gần hoặc đâu đó gần tôi. Tôi dựa vào may mắn, nhưng hôm nay thì tôi đã đánh cược chính xác. Tôi di chuyển đến điểm đá phạt đền và lúc này thì bóng đang đến chỗ tôi. Trong một khoảnh khắc, tôi cần phải quyết định sẽ làm gì tiếp theo.

Tôi sẽ loại bỏ người theo kèm?

Tôi có nên đỡ quả bóng, hướng xuống để dứt điểm hay sẽ đón nó bằng đầu?

Nhưng thật sự không có nhiều thời gian để suy nghĩ. Tôi đang trong vị trí. Tôi đã chuẩn bị. Đường chuyền dành cho tôi. Tôi thấy quả bóng, khung thành, cái cùi chỏ của đối phương đang cố lao vào để ngăn cản…

Tôi sắp bị ăn đòn đây.

Tôi hướng quả bóng bay qua đầu thủ môn.

Vào!

Một pha đánh đầu!

2-1!

Đó là cách mọi chuyện diễn ra, cách bàn thắng quyết định diễn ra, rất nhanh. Đó là điều mà tôi đã mơ đến khi thức dậy vào buổi sáng. Đó là điều mà tôi đã luôn mơ về khi còn là một đứa trẻ - tôi luôn phấn khích trước viễn cảnh ghi bàn quyết định ở một trận chung kết cân não tại Wembley, nhưng ngay vào lúc này thì tôi không chắc 100% rằng mình đã thật sự làm được. Tôi vẫn không chắc cho đến khi nhìn thấy cảnh quay lại trên ti vi vào tối hôm đó vì nó là một pha bóng theo bản năng.

Tôi có thể tập luyện hàng giờ, 5 ngày một tuần chỉ để dứt điểm hết lần này đến lần khác trước khung thành hay rèn kỹ năng đánh đầu. Những bài tập này có thể giúp tôi cải thiện lối chơi và tích lũy phản xạ của cơ bắp, nhưng bản năng của tôi là không thể huấn luyện. Ở khoảnh khắc đó, tôi chỉ phản ứng cơ bản với mục tiêu là góc cao bên phải khung thành. Quyết định đánh đầu, dứt điểm, hãm quả bóng xuống hay vượt qua hậu vệ cũng đột nhiên xuất hiện mà không cần suy nghĩ. Nó có lẽ là một trong hàng triệu quyết định tôi thực hiện trong trận đấu mà không hề hay biết.

Tất nhiên, tôi không phải người duy nhất. Không cầu thủ bóng đá nào ở bất kỳ trình độ nào thật sự có thời gian để phân tích họ sẽ phản ứng với pha bóng ra sao. Đó là một thứ xa xỉ mà không ai có được. Ừ thì, đối với tôi là không. James Collins, trung vệ của Aston Villa, người đã trấn giữ khoảng trống ở điểm đá phạt đền trong khoảnh khắc tại Wembley trước đó, cũng không có được phẩm chất ấy. Về chiều cao, Collins cao hơn tôi nhiều. Anh ấy vững như

một thân cây. Chỉ là tôi chiếm được vị trí đó trước. Tôi phản ứng nhanh hơn. Và đó là sự khác biệt giữa chiến thắng và thua cuộc, giữa thành công và thất bại.

Chương 18
Nỗi đau

Chơi bóng ở Premier League có cảm giác như một cơn nghiện vậy - nó đã chiếm lĩnh cuộc sống của tôi. Đó là điều đầu tiên tôi nghĩ tới khi thức dậy vào buổi sáng, và cũng là điều cuối cùng trong tâm trí trước khi đi ngủ. Tôi còn có những giấc mơ về việc chơi bóng, về những điều to lớn có thể làm được cho Manchester United. Chính điều này đã thúc đẩy tôi, vì chơi bóng cho Quỷ đỏ là nấc thang cuối cùng bạn có thể đạt được trong sự nghiệp. Tầm vóc của đội bóng cũng như sự kỳ vọng của các cổ động viên đều lớn hơn tất cả. Đám đông trên khán đài thì luôn cuồng nhiệt, sự trông đợi thì luôn thường trực, và những bàn thắng luôn mang tới một cảm giác khó tả.

Được chơi bóng là điều tôi muốn làm hàng ngày, hàng giờ. Mặc dù ở trong nhà, đi từ phòng này sang phòng khác, tôi luôn có một quả bóng trong chân. Kể cả khi đang nói chuyện điện thoại, tôi ngồi trên ghế và tâng bóng với những ngón chân của mình. Và như mọi cơn nghiện khác, khi không được chơi, tôi cảm thấy chán chường và tụt hứng. Tôi nhớ một người bạn từng so sánh việc chơi bóng như đồ uống có cồn vậy. Anh ta nói: "Hãy thử tưởng tượng xem một người sẽ như thế nào nếu không uống bia trong vòng 8 tháng? Họ sẽ không thể nào đợi đến cái ngày trở lại quầy pub và tự thưởng cho mình một cốc bia ngon đâu. Và tất nhiên, cốc bia chắc hẳn sẽ rất là ngon đó."

Tôi có thể hiểu được ý anh ta muốn nói. Khi tôi không thể chơi bóng, thì đó thật là một cảm giác đáng ghét. Nó tệ đến mức lúc nào tôi gặp phải một chấn thương trong trận đấu, ví dụ như trước Bayern Munich tại trận tứ kết Champions League mùa giải 2009-10, điều đầu tiên nảy ra trong đầu tôi chính là trận đấu sắp tới và liệu tôi có kịp bình phục để ra sân hay không.

Khi tôi nằm vật ra trên mặt cỏ của Allianz Arena, với một tay nắm lấy cái chân đang đau và tay còn lại vẫy gọi đội ngũ y tế từ băng ghế dự bị, trong tâm trí tôi chỉ toàn là những trận đấu còn lại của mùa giải.

Liệu mình có kịp hồi phục cho cuộc đối đầu với Chelsea vào thứ Bảy hay không? Phút 90 đã điểm trên đồng hồ, và trận đấu đang hòa 1-1. Tôi không thể nghĩ về cái gì khác, kể cả cơn đau của mình.

Mùa giải chẳng lẽ đã kết thúc với mình rồi sao?

Và mọi thứ còn tệ hơn: khi tôi nằm đó, Bayern đã có được bàn thắng quyết định. Tôi có thể nhận ra từ tiếng hò hét đặc trưng xung quanh sân vận động mỗi khi đội bóng lớn nào đó ở Đức ghi bàn. Chính tôi đã đưa Man United vươn lên dẫn trước chỉ sau 64 giây, và bây giờ lại để thua ngược 2-1. Mọi thứ đảo chiều quá nhanh chóng.

Liệu tôi sẽ ổn chứ?

Rob, nhân viên y tế của đội bóng chạy tới kiểm tra. Tiếng còi mãn cuộc cũng đã vang lên. Anh ấy kiểm tra bàn chân tôi, bóp lấy chiếc giày và cảm nhận mắt cá. Đó là một cảm giác hết sức cay nghiệt khi tôi không thể kể ra và tình huống chấn thương đó diễn ra hết sức phù phiếm. Tôi đang chạy về đuổi theo bóng thì tiền đạo của Bayern, Mario Gomez, di chuyển cắt mặt tôi. Tôi biết phải cẩn thận trong việc theo bóng và làm cách nào để khiến anh ta mất quyền kiểm soát, khi mà trước đó trọng tài đã rút ra một tấm thẻ vàng. Thêm một chiếc thẻ nữa chắc chắn sẽ khiến tôi bị treo giò. Thật buồn cười khi mà bạn có thể nhớ lại khoảnh khắc đó trong một tích tắc. Tôi không tin bất cứ cầu thủ nào có thể quên được họ đã nhận một chiếc thẻ vàng khi đang thi đấu. Nó luôn thường trực trong tâm trí chúng tôi.

Điều đáng nói là, nếu như tôi tắc bóng với anh ta, tôi đã không bị đau. Thay vào đó, tôi nhanh chóng di chuyển ra khỏi đường chạy. Cái chân trái bị Gomez giẫm lên trong vô thức. Đinh giày của anh ta tác động tới những ngón chân của tôi. Khi mà chân phải tôi tiếp đất, mắt cá chân đã bị trẹo và chiếc giày trượt dài bên dưới, gửi tín hiệu chẳng lành tới chân.

Tôi biết chắc chắn sẽ là một chấn thương nặng ngay sau khi ngã ra, vì cơn đau thật khốn khổ. Mắt cá chân của tôi đang phải chịu những cảm giác tồi tệ.

Rob dìu tôi ra khỏi sân. “Tôi sẽ phải ngồi ngoài trong bao lâu?”

Anh ta nghĩ nó là một chấn thương giãn dây chằng. “Liệu tôi có thể trở lại vào cuối tuần?”

Rob nói. “Có lẽ phải nghỉ 4 tới 6 tuần”.

Tôi không thể tin được vào những điều mình vừa nghe. “Anh đùa tôi sao?”

Cảm giác thật tồi tệ. Nó đến từ cơn nghiện đó. Một tháng tới 6 tuần, nghĩa là không gặp Bayern Munich ở Champions League, không Chelsea, không Blackburn, không City, không Sunderland và không Stoke City ở Premier League. Mùa giải kết thúc.

Tiếng còi mãn cuộc vang lên. Tôi không thể chấp nhận được việc đi tới đường hầm với một cái nạng, khi mà hàng vạn cổ động viên đang nhìn xuống dưới từ trên khán đài. Vậy là Rob và Albert - người phụ trách áo đấu dìu tôi ra khỏi sân. Tôi khoác tay lên vai họ và tập tễnh từng bước. Giggsy và những đồng đội khác tập trung lại và bước xuống cầu thang đưa chúng tôi khỏi sân. Trong một đường hầm chật chội, chúng tôi phải chen chúc với những cầu thủ Bayern, những người ở UEFA, phóng viên và những người mặc áo bib của Champions League. Sau đó, chúng tôi phải bước lên cầu thang một lần nữa mới có thể tiến được vào phòng thay đồ. Đây không phải là một việc dễ dàng.

Cuối cùng cũng được ngồi xuống, Rob chườm đá lên mắt cá chân của tôi. Tôi cảm thấy giận hết sức, không thể nói gì. Tất cả những gì tôi có thể nghĩ được là những trận đấu sắp tới mà tôi không thể ra sân, những buổi luyện tập mà tôi sẽ phải vắng mặt.

Huấn luyện viên trưởng hỏi thăm tình hình của tôi. “Bàn chân em cảm thấy không được ổn lắm”, tôi nói với ông ấy. “Đừng lo, mọi thứ sẽ ổn thôi, Wayne”, ông ấy nói.

Nhưng tôi không chắc mọi thứ sẽ như vậy. Rob và các bác sĩ của đội bóng muốn tôi tới một bệnh viện gần nhất để có thể chụp x-quang mắt cá chân đó, nhưng họ lại nhận thêm tin xấu nữa: Tôi đã được chọn ngẫu nhiên cho một buổi kiểm tra doping, và không có cách nào để thoát khỏi điều đó, dù chân có đau hay không. Cách duy nhất để UEFA có thể tha cho tôi là chấn thương đó phải thực sự nghiêm trọng - như gãy chân, hay hôn mê trong trận đấu. “Anh phải thực hiện bài kiểm tra đó đấy Wazza”, Rob nói.

Sau 10 phút chườm đá, anh ấy cẩn thận đặt chân tôi vào một chiếc giày bảo vệ. Cùng lúc đó, tôi nhận được một đôi nạng và Rob đưa tôi tới phòng kiểm tra. Tôi muốn bàn chân đó được đi kiểm tra

ở bệnh viện, giống như bao người khác, nhưng thay vì thế, tôi phải ngồi đây với Patrice, hai cầu thủ Bayern khác và vài gã từ UEFA trong lúc đợi để đi tiểu vào trong cái hộp nhựa nào đó.

Luôn có một cảm giác kỳ lạ khi đi kiểm tra doping, và lần này cũng không ngoại lệ. Đầu tiên, tôi phải ngồi trong một phòng cùng với hai cầu thủ bên phía đối phương, và cảm giác đó thật khó tả. Hôm nay, hai cầu thủ của Bayern là những cầu thủ dự bị, và tôi không hề biết họ. Chúng tôi thấy họ và họ cũng thấy chúng tôi, nhưng chẳng ai thực sự nói gì cả. Tôi ngồi trong yên lặng, tự hỏi xem sẽ phải mất bao lâu nữa mới có thể đi tiểu. Tôi đã chơi bóng trong suốt 90 phút. Giờ đây, tôi hoàn toàn kiệt sức, chẳng có chút sức sống nào. Nhưng đây mới là điều cuối cùng mà tôi lo lắng vào thời khắc này:

Mùa giải của tôi có thể sẽ khép lại.

Chúng tôi cũng thường kiểm tra doping ở United, và nó chưa bao giờ là một trải nghiệm vui vẻ. Thông thường, việc lựa chọn những người kiểm tra sẽ như kiểu bốc thăm vậy, tuy cũng có lúc một vài ngày trước trận đấu cuối cùng gặp City, một đoàn kiểm tra của FA xuống câu lạc bộ và kiểm tra những cầu thủ người Anh. Tôi, Rio và Michael Carrick đều đã phải đi.

Một khi đã được chọn, những người kiểm tra sẽ theo dõi tôi từ khoảnh khắc mà tôi rời sân tập để đề phòng việc tôi không làm chuyện gì đó khác thường với mẫu thử của mình. Họ chứng kiến tôi cởi đồ và đi tắm, cho đến lúc tôi kết thúc việc đi tiểu. Sau đó họ gửi mẫu thử của tôi và cả đống giấy tờ tới phòng kiểm tra. Chuyện là, họ chẳng bao giờ đưa tên tôi vào trong đơn, nhỡ có người ở trung tâm không ưa gì tôi và quyết định làm gì đó với mẫu thử. Ba tuần sau, tôi nhận được lá thư gửi kết quả, không có gì đáng ngại xảy ra.

Ở Allianz Arena, tôi là người cuối cùng rời khỏi phòng kiểm tra đó vì phải mất cả tiếng để đi được tới nhà vệ sinh.

*

* *

Điều tồi tệ nhất khi một cầu thủ gặp chấn thương chính là việc mọi người đều muốn nói về nó, đặc biệt là tôi.

Hãy cho tôi một vài tin tốt đi bác sĩ.

Rob nhận ra rằng mắt cá chân của tôi đã sưng phù với dịch và máu, vì vậy, chẳng có ích gì nếu kiểm tra vào tối nay. Khi mà những chất nhầy đó vẫn còn, máy quét sẽ không kiểm tra được xương có gãy hay dây chằng có giãn không. Tôi phải đợi đến khi hạ cánh ở Manchester ngày hôm sau.

Cả đội đã rời khỏi sân và về khách sạn sau trận đấu gặp Bayern, nên tôi di chuyển cùng với bác sĩ ở trong xe riêng. Chúng tôi đi qua 50 phóng viên ảnh và tất cả họ đều đang chụp cái nạng cùng với giày bảo vệ của tôi. Thêm 50 phóng viên nữa đợi tôi ở sân bay vào buổi sáng. Một chiếc xe đón tôi ở bên đường và đưa tôi xuyên qua cánh phóng viên đó, nhưng họ vẫn có đủ thời gian để chụp thêm những bức ảnh ở bàn chân của tôi. Vào buổi chiều, thêm một đám đông nữa đợi tôi ở bệnh viện. Tất cả đều muốn biết xem tôi có kịp bình phục cho World Cup ở Nam Phi vào mùa hè. Sau đó, một đoàn phóng viên đã đứng đợi ở sân trước cửa nhà tôi.

Mọi thứ đang trở nên mất kiểm soát.

Sáng hôm sau, trên trang cuối của tờ The Sun có một bức ảnh tôi nằm lăn lộn trên sân Allianz Arena, khi đang nắm lấy mắt cá chân. Với tiêu đề: "Cầu nguyện"!

Tôi có thể hiểu được sự hoảng loạn của mọi người khi đây đã là giai đoạn gần cuối mùa giải và World Cup đã cận kề, nhưng nó vẫn ở trong tâm trí tôi. Tôi cũng muốn chơi bóng nhiều như người hâm mộ mong tôi có thể trở lại. May mắn thay, mọi người đều đã có thể toại nguyện. Ngay sau khi bác sĩ công bố rằng tôi chỉ bị chảy máu ở bên trong và sẽ hoàn toàn hồi phục trong vài tuần, tờ The Sun lại viết một tiêu đề khác.

"Wayne chỉ bị đau nhẹ thôi. Anh ấy sẽ lên chuyến bay dự World Cup".

*

**

Thật điên rồ khi các bác sĩ gọi quá trình điều trị cho những chấn thương như kiểu của tôi là sự "hồi phục". Đây sẽ là lúc mà họ gửi một người nghiện đi nhận hỗ trợ, nhưng tôi lại là một người nghiện chơi bóng. Sau trận đấu gặp Bayern Munich, tôi biết mình phải nghỉ dưỡng thương cho cái mắt cá chân đó trong một khoảng thời gian; tôi không thể luyện tập hay giúp đồng đội chuẩn bị cho trận đấu tới, nên dễ hiểu thôi, tôi trở nên cáu kỉnh. Cảm giác này giống như một ai đó đang phải cai thuốc hay cà phê vậy.

Tôi đến đại bản doanh của câu lạc bộ vài ngày sau đó, nhưng không thể đụng vào bóng. Tôi dùng bữa sáng với toàn đội ở nhà ăn và khi đã đến lúc để bắt đầu công việc, họ đi một hướng tới sân tập còn tôi đi hướng còn lại tới phòng điều trị và gym. Họ đang thực hiện những bài tập ở cự ly ngắn. Tôi đang phải kiểm tra cái mắt cá chân của mình. Thật buồn tẻ.

Những công cụ giúp tôi hồi phục chấn thương trông khá tân tiến. Bác sĩ đưa cái mắt cá chaab của tôi vào trong một máy làm lạnh, sau đó chiếu laser lên vùng bị tổn thương. Quá trình này đẩy nhanh tiến độ hồi phục bằng cách loại bỏ máu và chất nhầy. Những mạch máu không ngừng di chuyển, bác sĩ nói với tôi. Anh ta cho rằng việc trị liệu bằng laser sẽ đẩy nhanh quá trình lưu thông máu và hỗ trợ việc hồi phục.

Tôi không bao giờ ngồi yên trong quá trình trị liệu. Tôi rất dễ cáu kỉnh. Im lặng. Không phải tôi không hài lòng với quá trình điều trị hay với các nhân viên y tế và bác sĩ đội bóng. Tôi chỉ muốn được ra ngoài kia và chơi bóng trong những trận đấu tập như mọi người. Tôi phải xin lỗi Rob vì thái độ của mình.

“Đừng lo, tôi thà trông thấy cậu buồn bực vì không được chơi bóng thay vì không quan tâm gì cả”, anh ta nói.

Điều tồi tệ hơn là gì, việc hồi phục luôn ở trong tâm trí tôi. Tôi cảm thấy như người ngoài cuộc ở đội bóng. Tôi nhớ những trò đùa và niềm vui ở trong phòng thay đồ. Vì chưa đủ thể lực để thi đấu, tôi còn không được ở khách sạn qua đêm với đồng đội trước trận đấu gặp Chelsea. Tôi phải về nhà và lái xe tới sân tập vào sáng hôm sau để tiếp tục những công việc trị liệu tẻ nhạt.

Dù gì, mọi thứ cũng đã tệ hơn. Tiền vệ của chúng tôi, Owen Hargreaves, phải mổ ở cả hai đầu gối và không thể chơi bóng trong suốt 18 tháng. Anh ấy từng là một cầu thủ quan trọng của cả tuyển Anh và United trước khi gặp chấn thương. Hargreaves bỏ lỡ quá nhiều thứ, và tôi không thể biết được anh ấy đã làm cách nào để vượt qua. Một vài ngày đối với tôi đã quá tồi tệ rồi; tôi tưởng tượng trong đầu xem bản thân sẽ như thế nào nếu như không thể chơi bóng trong một năm rưỡi.

Một điều kỳ lạ là, cầu thủ trở thành một phần thừa thãi của đội bóng khi gặp một chấn thương nghiêm trọng như Owen. Họ phải tự đi điều trị: Owen tới Mỹ; Anderson giải quyết vấn đề với dây chằng một vài tháng trước và tôi không thể tiếp xúc nhiều với anh ấy kể từ đó. Anh ấy phải hồi phục ở Bồ Đào Nha. Các nhân viên y tế

của United vẫn giữ liên lạc với Anderson khi anh ấy đi vắng, nhưng cầu thủ này nhanh chóng bị lãng quên ở đội bóng trong một khoảng thời gian. Khi anh ấy trở lại tập luyện, nó như một cuộc hội ngộ nhỏ vậy.

Tôi cho rằng huấn luyện viên trưởng nên để việc hồi phục của các cầu thủ cho đội ngũ bác sĩ, vì ông có quá nhiều việc phải lo rồi. Ông ấy chỉ nghĩ tới những cầu thủ có thể lựa chọn cho đội bóng. Các nhân viên y tế sẽ thông báo với ông khi những cầu thủ như Owen hay Anderson có thể trở lại tập luyện bình thường và từ đó ông ấy sẽ quyết định xem có cho họ vào trong đội hình hay không. Ông ấy hỏi tôi cảm thấy như thế nào tuần này vì có khả năng tôi sẽ quay trở lại trong trận đấu lượt về gặp Bayern, nhưng cả hai đều biết rằng cơ hội cho cuộc gặp Chelsea là không thể, và điều đó không hề vui chút nào khi đó là trận cầu quan trọng nhất của mùa giải. Đó là cuộc chiến cho chức vô địch ở thời điểm hiện tại; chúng tôi đứng đầu và họ bám đuổi ngay sau, nhưng nếu chúng tôi thua thì họ sẽ chiếm lấy vị trí của chúng tôi và bất kỳ đội bóng nào chiến thắng ngày hôm đó cũng sẽ có lợi thế to lớn về mặt tinh thần trong cuộc đua tới ngôi vương.

Tôi ước rằng mình có thể thi đấu.

Khi ngày đó tới, tôi chỉ có thể theo dõi trận đấu ở một khu vực riêng trên khán đài. Trước khi bóng lăn, tôi cảm thấy hết sức hồi hộp, lại một lần nữa giống như được trở lại là khán giả, không khác gì trận đấu gặp Barça vài năm về trước, và cảm giác ngồi trên này còn áp lực hơn là việc được thi đấu. Trận đấu bắt đầu, cảm giác đó còn tồi tệ hơn là việc được luyện tập nhưng không được thi đấu, không chỉ vì chúng tôi để thua 1-2, mà còn là một cảm giác hết sức chán chường. Tôi không thể tác động lên trận đấu theo bất kỳ cách nào cả. Tôi cảm thấy vô dụng. Tôi chẳng thể làm gì để thay đổi kết quả và hỗ trợ những đồng đội ở trên sân giành chiến thắng. Tôi cố giữ bộ dạng vui vẻ, nhưng khi tôi ở bên cạnh đồng đội ở Old Trafford sau đó, điều đó thật khó. Chelsea có được lợi thế trước chúng tôi ở giải đấu, và đó là một cuộc thư hùng mà đội bóng cần phải thắng.

Mong rằng tôi không phải đợi quá lâu cho trận đấu tiếp theo.

Tôi ước rằng mình có thể thi đấu.

*

**

“Thông tin khả quan đây rồi”, Rob nói vài ngày sau. “Anh có thể trở lại cho trận đấu trên sân nhà gặp Bayern Munich.”

Tôi hào hứng trở lại. Huấn luyện viên trưởng cũng hài lòng như tôi, nhưng ông có một kế hoạch. Ông muốn tôi đi chiếc giày bảo vệ thêm một thời gian nữa.

“Nhất là khi cậu rời khỏi sân tập đó, Wayne”, ông ấy nói. “Tôi muốn đám lính trinh sát của Bayern nghĩ rằng cậu vẫn chưa thể hồi phục cho trận đấu lượt về.”

Yên chí! Nhưng cái giày đó là một thứ thật khó chịu, và kể cả khi tôi không cảm thấy gì lúc đi lại, chiếc giày vẫn như một vật cản và vướng vào mọi thứ.

“Chiếc giày này không làm ảnh hưởng tới cuộc sống hàng ngày đâu”, tôi nói với Coleen, trong lúc tháo nó và đi lại gượng gạo tới cửa nhà. Tôi quyết tâm với việc đó. Chiều hôm sau, trong nhà hết sữa cho Kai. Coleen lúc đó không ở nhà, nên một người bạn đã lái xe đưa tôi và thằng bé đi mua ít đồ dùng. Nhân viên thu ngân có vẻ chết lặng và sốc khi trông thấy tôi tới gần trên đôi nạng, tay cầm giỏ chứa đầy sữa và bỉm cho Kai.

Tôi được tháo bỏ chiếc giày bảo hộ đó khi luyện tập, nhưng tôi chưa thể chạy với trái bóng hay tạo bất kỳ áp lực nào lên mắt cá chân. Việc giữ vững thể lực để sẵn sàng cho trận đấu khi chấn thương đã hồi phục là một điều hết sức quan trọng. Thay vì thi đấu, tôi tập ở trên máy chạy đặc biệt của đội bóng được đặt bên trong bể nước ở phòng gym. Nước giúp tôi vận động tốt hơn và xung quanh là những thiết bị chụp hình được đặt ở dưới để quay lại bàn chân tôi lúc đặt xuống. Đó là một công việc hết sức vất vả.

Tôi thực hiện các bài tập thể lực. Tôi ngồi lên xe đạp và tập cật lực với các nhân viên y tế: 5.000 mét, 2.000 mét, 1.000 mét, 500 mét và 200 mét. Tôi đạp nhanh nhất có thể như kiểu tim có thể nhảy ra khỏi lồng ngực bất cứ lúc nào. Điều kỳ lạ là, những bài tập với cự ly ngắn lại trở nên khó khăn hơn. Đạp xe 200 mét chỉ mất có 10 giây, nhưng bất cứ ai thực hiện xong đều cảm thấy khó chịu trong người. Tôi và Darren Fletcher hoàn thành bài tập trên chiếc xe đạp, và sau đó chúng tôi đều nằm vật ra trong phòng tập, cảm thấy như muốn nôn hết ra vậy. Khi tôi nhìn vào gương, khuôn mặt đã trắng bệch.

Tôi cảm thấy nhẹ người khi cuối cùng cũng được trở lại luyện tập, nhưng có những điều kỳ lạ vụt qua tâm trí tôi ở ngày đầu tiên

chạm vào bóng. Trong lòng tôi là cả một mớ cảm xúc hỗn độn. Tôi thức dậy, tràn đầy hứng khởi, mong chờ tới khoảnh khắc được chơi bóng, nhưng cùng với đó là một chút âu lo. Tôi muốn hoàn thành buổi luyện tập mà không gặp bất cứ vấn đề gì. Tôi không muốn đau thêm một lần nữa, nhưng chắc chắn sẽ không chùn chân lại trong những tình huống bứt tốc hay xoạc bóng. Nếu chần chừ, tôi có nhiều khả năng gặp phải chấn thương hơn. Tôi không bao giờ để viễn cảnh đó thoáng qua trong đầu khi đang chơi bóng ở trên sân. Tôi sẵn sàng đánh đổi chấn thương cho một bàn thắng. Nếu tôi phải chịu đau để có được 3 điểm, thì tôi sẽ chấp nhận làm điều đó, và tôi sẽ thi đấu kể cả trong cơn đau. Không vấn đề gì.

Chấn thương không thể nào ảnh hưởng tới cách tôi suy nghĩ trong trận đấu kể cả khi đang ở thế ngàn cân treo sợi tóc, nhưng tôi không thể tưởng tượng được những gì đã xảy ra với những cầu thủ như Eduardo, Aaron Ramsey (cả hai đều ở Arsenal) hay cựu tiền đạo của đội bóng Alan Smith. Họ đều phải trải qua những pha gãy chân kinh hoàng, và chắc hẳn họ đã phải cảm thấy đôi chút lo lắng khi quay trở lại lần đầu tiên sau những chấn thương kiểu như vậy. Sự tự tin sẽ bị giảm đi phần nào.

Tôi nhớ rất rõ chấn thương của Alan vì đó là một khoảnh khắc khủng khiếp. Nó xảy ra trong trận gặp Liverpool. Anh ấy đã dũng cảm lấy thân mình cản phá cú sút và tiếp đất một cách gượng gạo. Nhân viên y tế chạy tới và chẳng ai nghĩ nó là một chấn thương nghiêm trọng bởi từ xa, trông nó chẳng nguy hiểm chút nào. Khi tôi tới gần chỗ đó để lấy chai nước, tôi cảm thấy vô cùng bàng hoàng: chân của Alan đang chĩa tới một hướng khác so với cổ chân. Đó là một cảm giác vô cùng tồi tệ.

Điều đầu tiên tôi để ý trên sân là khi một chấn thương như vậy diễn ra, không khí trở nên khác hẳn. Nó làm tất cả các cầu thủ sởn gai ốc. Chúng tôi để thua trước Liverpool ngày hôm đó, nhưng ngay lập tức, mọi người chỉ có thể nghĩ về Alan. Nó đã có thể là một chấn thương kết thúc sự nghiệp. Chẳng một ai có tâm trí nói về trận đấu trong phòng thay đồ.

Tôi hoàn thành buổi luyện tập ngày hôm đó mà không có vấn đề gì cả - dù mắt cá chân của tôi vẫn đau - và khi tới ngày thi đấu thì tôi chẳng còn tâm trí nào nghĩ đến cơn đau đó. Tôi chỉ nghĩ tới việc đưa đội bóng tới trận bán kết của Champions League. Tôi tự tin rằng mình sẽ ghi bàn, và rất muốn được ra sân mặc dù chưa ở 100% phong độ. Thật điên rồ, trong luyện tập, tôi có thể chạy nhưng tôi không thể quay người hay dừng lại đột ngột. Cứ như phanh của tôi đã bị mất vậy.

Khi tên tôi được xướng lên trong đội hình xuất phát gặp Bayern, cả Old Trafford trở nên điên cuồng. Không khí vô cùng sống động. Nó mang đến cho cả đội một liều thuốc tinh thần đúng lúc. Chúng tôi dẫn trước 3-0 chỉ sau 41 phút thi đấu và cả sân vận động bắt đầu hát vang tên tôi:

"Rooney!"

"Rooney!"

"Roooo-neeeeee!"

Cảm giác thật tuyệt.

Trong một khoảnh khắc, chúng tôi đã nghĩ rằng sẽ thắng với 6 hay 7 bàn gì đó, giống như trận gặp Roma năm ngoái. Thế rồi mọi thứ xoay chuyển 180 độ, khi mà Bayern ghi 2 bàn. Cơn đau trở nên nghiêm trọng hơn. Tôi tập tễnh ra khỏi sân và chỉ có thể chứng kiến các đồng đội thua trận vì luật bàn thắng trên sân khách. Chặng đường Champions League chính thức khép lại với chúng tôi.

Một cảm giác thật trống rỗng. Ai ai cũng vậy. Khi chúng tôi quay trở lại phòng thay đồ, chẳng ai nói một lời nào. Kể cả huấn luyện viên trưởng. Cả đội có chung một suy nghĩ: *Chúng ta không thể bị loại theo cách đó. Chúng ta mới là người đi tiếp vào vòng trong.*

Nó còn trở nên tồi tệ hơn vài tuần sau đó khi tôi ngồi ở nhà và xem Bayern vùi dập Lyon trong trận bán kết đầu tiên.

Đó đã có thể là chúng ta.

Và rồi Inter vượt qua Barcelona ở trận đấu còn lại.

Đó đã có thể là chúng ta.

"Bóng đá đối với tôi giống như là bia với nhiều người."

Giờ đây, tôi phải đợi thêm một mùa giải nữa để có thể sửa sai tại đấu trường châu Âu.

*

* *

BẢNG XẾP HẠNG CHUNG CUỘC PREMIER LEAGUE,

2009-10

	SỐ TRẬN	HIỆU SỐ	ĐIỂM
1. CHELSEA	38	71	86
2. UNITED	38	58	85
3. ARSENAL	38	42	75

Một điểm!

Chelsea đã vượt qua chúng tôi ở giai đoạn cuối cùng, và thế là đủ. Chiến thắng tại Old Trafford là đủ để họ nâng cao chức vô địch. Một điểm là khoảng cách vừa đủ để vô địch. Nói gì thì nói, năm đó cả hai đội đều không có phong độ tốt; chúng tôi đã có thể làm tốt hơn và cũng đã sảy chân không ít lần, nhưng họ lại có lợi thế hơn chúng tôi. Một trong những điều bình thường của bóng đá, tôi nghĩ vậy. Chỉ là sau tất cả những bàn thắng đó và những lời hứa hẹn, tất cả những gì chúng tôi đạt được chỉ là chức vô địch Carling Cup.

Cảm giác như một nỗi thất vọng vậy.

Chương 19
Lùm xùm

Tôi cảm thấy thất vọng với bản thân.

Tôi có một kỳ World Cup tệ hại với đội tuyển Anh vào mùa hè. Ở giai đoạn vòng bảng, tôi than phiền về việc khán giả la ó chúng tôi sau một màn trình diễn không như ý trước Algeria. Ở vòng đấu loại trực tiếp, chúng tôi bị đội tuyển Đức vùi dập với tỷ số 4-1 (không còn có gì tệ hơn với một cầu thủ Tam Sư!). Chấn thương mắt cá chân như kết thúc mùa giải của tôi vào năm 2010 cũng mang lại không ít nỗi đau vào giai đoạn đầu của mùa giải 2010-11.

Không bất ngờ, phong độ của tôi đã sụt giảm. Những sự đen đủi ập đến liên tiếp trên sân bóng. Tôi phạm những sai lầm ngớ ngẩn và chẳng khi nào trông giống như sắp sửa ghi bàn. Bàn thắng duy nhất tôi ghi được ở giải đấu đến vào tháng 8, sau chiến thắng 3-0 trước West Ham – một quả phạt đền. Và còn tồi tệ hơn. Vào tháng 9, tôi không được đá chính trong trận đấu gặp Everton; chính cái mắt cá chân đó đã khiến tôi phải ngồi ngoài không lâu sau đó. Tôi cảm thấy tức giận với bản thân, với bóng đá, với chấn thương, và với mọi thứ xung quanh. Tôi biết tôi đang mắc kẹt trong một chuỗi những phong độ không tốt, nhưng chẳng có cách nào để thoát ra. Và đó là khi tôi mắc một sai lầm tồi tệ nhất trong sự nghiệp cầu thủ. Vào tháng 10, tôi công khai với báo chí về sự hạnh phúc của mình ở Old Trafford.

Liệu tôi có tìm được một tương lai tốt hơn khi ở nơi khác?

Mọi người không thể ngồi yên được nữa. Đã có những cuộc thảo luận về việc nội bộ của United sẽ giải quyết vấn đề này, những người ngoài cuộc cũng nói lên ý kiến của mình, nhưng sự thật là, chẳng ai có thể hiểu được chuyện gì đang diễn ra trong cuộc đời

tôi. Chẳng một ai có thể hiểu được tôi đang ở giai đoạn nào trong sự nghiệp; mọi người không biết tâm trí của tôi đang hướng về đâu. Người duy nhất có thể hiểu được những gì đang xảy ra là tôi, nhưng kể cả thế, tôi cũng không chắc rằng tôi muốn gì.

Thế là huấn luyện viên trưởng đã nói lên những suy nghĩ của mình.

"Sẽ có những lúc ở trên đồng, cậu nhìn thấy một con bò và cậu cũng sẽ thấy một con bò tốt hơn con mà cậu đang sở hữu. Đó là sự thật phải không? Nó không bao giờ hoạt động theo cách như thế."

Ông ấy nói rằng không phải lúc nào cỏ cũng xanh hơn ở bên kia sườn dốc, và ông ấy đúng. Tôi không coi United là một con bò hay gì cả, nhưng ý tưởng mà ông ấy đã truyền đạt lay động tới tôi. *Tôi yêu thích những gì mà tôi đang sở hữu. Tôi sai rồi.* United muốn những gì mà tôi cũng muốn: danh hiệu, danh vọng và trở thành người giỏi nhất. Trong 6 năm, tôi cảm thấy may mắn khi đã giành được những danh hiệu quốc nội và một chức vô địch Champions League. Tôi có cơ hội được làm việc bên cạnh những cầu thủ đẳng cấp thế giới, chưa kể huấn luyện viên trưởng, vị thầy thành công nhất ở cấp câu lạc bộ. Tâm trí tôi xoay chuyển 180 độ. Tôi cảm thấy hối hận vì những gì đã làm.

Cậu có thể ngu ngốc tới mức nào chứ, Wayne?

Cậu đang làm gì vậy?

Và sau đó, tôi đã vỡ lẽ.

Tôi yêu đội bóng, tôi yêu các cổ động viên. Tôi tôn trọng huấn luyện viên trưởng và ông ta đã mang đến cho tôi không ít danh hiệu. Tôi không thể tìm thấy nơi nào tốt hơn nữa. Đội bóng muốn những gì mà tôi muốn: là những người xuất sắc nhất thế giới.

Phải là một quyết định hết sức điên rồ nếu tôi ra đi. Chẳng một nơi nào tuyệt vời để chơi bóng hơn là United. Đây là đội bóng lớn nhất thế giới. Chúng tôi có một lịch sử hào hùng, những cầu thủ đẳng cấp thế giới, và chúng tôi là những kẻ thắng cuộc, đứng ở top đầu của giải đấu.

BẢNG XẾP HẠNG PREMIER LEAGUE,

NGÀY 30 THÁNG 10 NĂM 2010

	SỐ TRẬN	HIỆU SỐ	ĐIỂM
1. CHELSEA	10	24	25
2. ARSENAL	10	12	20
3. UNITED	10	10	20

Và khi đó, tôi có một quyết định mới hơn, lần này thông suốt hơn nhiều.

Nghe này, tôi muốn ở lại!

Tôi ký một bản hợp đồng mới với thời hạn 5 năm, nhưng vẫn có một không khí lạ thường ở xung quanh. Nhiều cổ động viên cảm thấy không hài lòng khi tôi công bố quyết định của mình. Khi tôi tiến vào sân lần đầu tiên sau nhiều tuần phải ngồi ngoài, trong trận đấu với Wigan vào ngày 20/11, có những người đã cổ vũ tôi, nhưng cũng có không ít người la ó. Họ giăng lên những biểu ngữ chỉ trích tôi. Cũng phải thôi, tôi có thể hiểu suy nghĩ của họ. Sự thật là, ai rồi cũng mắc sai lầm. Chỉ là sai lầm của tôi được nhiều người biết đến, nên tôi cố gắng giữ sự bình tĩnh.

Hãy giữ sự tập trung, Wayne. Tiếp tục với trận đấu đi!

Nhưng mọi thứ không dễ dàng. Tôi không có được thể lực sung mãn nhất sau khi đã ngồi ngoài trong nhiều tuần. Một sự khởi đầu không được như mong muốn. Khi đồng hồ trôi dần trong hiệp hai, tôi bỏ lỡ một cơ hội mà chính lúc đó tôi biết rằng sẽ phải mất một khoảng thời gian dài để có thể trở lại với phong độ trước đây.

Tôi biết đó là một pha bỏ lỡ hớ hênh, và khi tiếng còi mãn cuộc của trọng tài vang lên, tôi cảm thấy không hài lòng bởi chẳng thể khởi đầu mùa giải một cách như ý. Nhưng tôi biết mình phải tiếp tục cố gắng, để chứng minh với các cổ động viên rằng tôi vẫn là một cầu thủ như ngày xưa. *Tôi đang có một mùa giải tồi tệ cho tới thời điểm này, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi sẽ rời bỏ cuộc chơi.*

*

* *

Tôi thực hiện thành công quả đá phạt đền trước Rangers ở Champions League trong trận đấu sau đó, nhưng cơn khát bàn thắng ở Premier League vẫn còn đó. Các cổ động viên chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra với phong độ của tôi. Vài người trong số họ

nghĩ rằng đó là sự kết thúc của một triều đại, dù tôi có chơi tốt nhưng tên tôi không được ghi lên bảng điện tử, và tôi không còn góp mặt vào những thông số ấn tượng được chiếu trên ti vi. Phải thôi, một số cơ hội bị bỏ lỡ, nhưng cũng có lúc các thủ môn đã phải rất vất vả mới có thể cứu thua trước những cú sút của tôi. Có những ngày, vài cú sút có thể dễ dàng đi vào lưới. Thay vì thế, chúng bị đẩy ra ngoài, được cứu thua ngay trên vạch vôi, và những lời bàn tán dường như không có điểm dừng.

Ở quán bar, trên đài phát thanh, mọi người chỉ nói về việc tôi từng là một cầu thủ như thế nào và tại sao tôi lại xuống dốc. Chuyên gia và cựu cầu thủ đang viết những điều vô lý về tôi ở thời điểm hiện tại và tương lai. Họ bàn tán như kiểu sự nghiệp của tôi đã kết thúc vậy. Những người đó quên rằng chỉ vài tháng trước, tôi vừa được bầu chọn là Cầu thủ xuất sắc nhất mùa giải của PFA và Hiệp hội Nhà báo bóng đá Anh (FWA). Giờ đây, tôi bị coi như một người không còn giá trị. Quả là một điều khó tin khi trong bóng đá, mọi người có thể quên đi những danh hiệu bạn đã có được một cách nhanh chóng như vậy.

"Anh ta đã hết thời rồi."

"Anh ấy đã đánh mất chính mình."

"Anh ấy không còn tận hưởng bóng đá nữa."

"Đây là khởi đầu cho sự kết thúc."

Tôi cố dập tắt những suy nghĩ đó. Trong nhiều tuần tiếp theo, tôi chỉ chú tâm vào một điều:

Phong độ tệ hại này rồi sẽ kết thúc thôi, Wayne. Mình vẫn còn nhiều thứ để mang đến các trận đấu và bàn thắng, chỉ là mình đang ở trong một giai đoạn tệ hại mà một cầu thủ phải trải qua. Mình chẳng phải chứng minh bản thân cho bất cứ ai cả. Mình chỉ cần chứng minh với các cổ động viên. Mình chỉ phải chứng minh rằng trái tim tôi vẫn sẽ ở Old Trafford, và tôi vẫn muốn chơi với 100% sức lực cho câu lạc bộ.

Những tháng tiếp theo, hãy sửa chữa sai lầm!

Thuyết phục họ tha thứ cho mình!

Chứng minh rằng mình cũng muốn những gì mà họ muốn.

Cố lên!

*

* *

Tôi bỏ lỡ một quả phạt đền ở trận đấu gặp Arsenal; chúng tôi vẫn giành chiến thắng 1-0.

Thuyết phục họ tha thứ cho mình!

Ba tuần sau năm mới, tôi ghi 1 bàn trong trận thắng 2-1 trước West Brom, bàn thắng đầu tiên không đến từ một tình huống cố định kể từ tháng 3 năm 2010. Đó là khởi đầu của năm mới, nhưng cảm giác như nó là khởi đầu của mùa giải đối với tôi.

Thuyết phục họ tha thứ cho mình!

Một tháng sau, tôi ghi 2 bàn trong chiến thắng 3-1 trước Aston Villa.

Thuyết phục họ tha thứ cho mình!

Và một vài tuần sau đó, vào ngày 12 tháng 2 năm 2010, tôi ghi bàn thắng đẹp nhất sự nghiệp của mình: một cú xe đạp chổng ngược vào lưới Manchester City, đưa cả Old Trafford tới đỉnh cao của sự hân hoan và kết thúc trận đấu với chiến thắng 2-1.

Chứng minh rằng mình cũng muốn những gì mà họ muốn.

Tôi cũng không thể kiềm chế cảm xúc.

Bàn thắng đó là một sự giải tỏa. City đang bám đuổi ngay sau chúng tôi trong cuộc đua tới chức vô địch và họ là một ứng cử viên nặng ký ở thời điểm hiện tại. Đội bóng đã mang về nhiều cái tên tầm cỡ để bổ sung lực lượng, như là Yaya Toure, David Silva, Edin Dzeko và James Milner. Nhiều cổ động viên đã coi họ như những kẻ thách thức thực thụ cho danh hiệu. Việc ghi được một bàn thắng để đời như vậy thực sự đã nhấn chìm hi vọng của họ. Kể từ thời điểm này, niềm tin đang ở bên chúng tôi.

*

* *

BẢNG XẾP HẠNG PREMIER LEAGUE,

NGÀY 13 THÁNG 2 NĂM 2011

	SỐ TRẬN	HIỆU SỐ	ĐIỂM
1. UNITED	26	32	57
2. ARSENAL	26	29	53
3. CITY	27	19	49

Tôi cảm thấy may mắn khi chơi bóng bằng kỹ năng và nỗ lực hằng ngày. Sau vài tháng trở lại đội hình chính thức, các cổ động viên đã nhìn thấy việc tôi sẵn sàng cống hiến toàn bộ sức lực của mình trên sân bóng. Họ biết tôi đang cố gắng hết sức có thể. *Rằng tôi sẽ không bao giờ bỏ cuộc.* Không có tâm thế đó, tôi sẽ chẳng bao giờ lấy lại niềm tin nơi người hâm mộ một cách nhanh chóng.

Tôi nghĩ rằng việc lớn lên như một cổ động viên cuồng nhiệt giúp tôi trân trọng những cầu thủ luôn cần mẫn luyện tập. Khi còn là một đứa trẻ, nếu có thể nhìn thấy những người như Duncan Ferguson luôn có những bài tập thêm, kể cả khi cả đội đang chơi không tốt, thì tôi sẽ nghĩ rằng: *"Dù gì anh ấy cũng đã cố gắng"*. Tôi mong các cổ động viên của United cũng nghĩ như vậy về tôi.

Tôi phải thú nhận rằng, cũng có những thời điểm mà chúng tôi đang thua với tỷ số 3-0 và chỉ có một phút trên đồng hồ, tôi đã nghĩ: *"Này trọng tài, hãy thổi hồi còi kết thúc trận đấu đi. Hãy cho chúng tôi rời khỏi đây và về nhà, để có thể nghĩ tới trận đấu tiếp theo".* Nhưng kể cả ở những phút cuối cùng đó tôi cũng không bỏ cuộc, vì một bàn thắng có thể tới và đó chính là ranh giới mong manh giữa việc thắng - thua ở Premier League (nếu như mọi thứ phải được phân định bằng hiệu số bàn thắng bại). Và tôi sẽ không thể cảm thấy hài lòng nếu như tôi không chiến đấu với 100% khả năng của mình.

*

* *

Những tưởng đã vượt qua giai đoạn khó khăn nhất, thì tôi lại không giữ được một cái đầu lạnh.

West Ham, sân vận động Upton Park; ngày 2 tháng 4 năm 2011. Đó là một trận đấu với rất nhiều áp lực, giống như mọi trận đấu khác ở Premier League, và chúng tôi đang để thua 2 bàn - tới từ 2 quả phạt đền được Mark Noble thực hiện thành công - và tôi cảm thấy vị trí dẫn đầu trên bảng xếp hạng đang dần vuột mất; Arsenal chỉ cách chúng tôi vài điểm và họ còn một trận chưa đấu.

Chúng tôi không thể để thua trận đấu này. Và thế là tôi ghi 2 bàn thắng để gỡ hòa; bàn đầu tiên tới từ một quả đá phạt trực tiếp từ khoảng cách hơn 20m, bàn thứ hai là một cú sút vượt qua thủ thành Rob Green mà tôi đã thực hiện được sau pha chạm bóng gọn gàng để loại bỏ hai hậu vệ của đối phương.

Không lâu sau đó, chúng tôi có được một quả phạt đền và tôi nhận trọng trách thực hiện nó. Áp lực thật khó để diễn tả. Cảm giác như ngàn cân đang đè xuống tôi, có thứ gì đó đang đặt nặng lên vai, đẩy tôi xuống sân cỏ và lún sâu vào lớp bùn. Tâm trí tôi phải thật mạnh mẽ.

Tôi sẽ không bỏ lỡ quả đá phạt đền này.

Tôi đánh bại Rob Green và không thể nghĩ tới một điều gì nữa.

Tôi không biết điều gì đang xảy ra.

Bỗng nhiên, tôi đứng ở bên cạnh đường biên.

Tôi không biết điều gì đang xảy ra.

Tôi có thể nghe thấy các cổ động viên của West Ham mất kiểm soát, gào thét và ca thán.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tôi cố đưa bản thân trở lại hiện thực. Có những người đang tiến tới và nắm lấy tôi. Tôi có thể nghe thấy những âm thanh đến từ tôi. Tôi đang gào thét. Cứ như là mọi áp lực đang được giải tỏa. Tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Chúng tôi kết thúc trận đấu với chiến thắng 4-2, nhưng khi cả đội đang ăn mừng ở trong phòng thay đồ, bàn thắng được chiếu lại trên ti vi ở góc phòng, và tôi đã được nhìn thấy vẻ mặt của mình. Tôi đang gào thét và chửi thề trước ống kính máy quay.

Đó là bàn thắng thứ ba, vài giây sau khi cụ thể hóa quả đá 11m. Tôi đứng trước ống kính máy quay truyền hình và tuôn ra những lời lẽ không được hay ho cho lắm. Nó được phát sóng tới mọi phòng khách của các cổ động viên toàn quốc, hay kể cả thế giới. Khuôn mặt tôi như bị biến dạng, cau có và bực tức.

Ôi, không!

Tôi ngồi xuống trong phòng thay đồ và cơ thể cảm thấy không ổn.

Tôi biết mình đang thất vọng.

Giờ tôi phải làm gì?

Nói rằng tôi không biết tôi đã làm gì ư?

Nghe thuyết phục nhỉ, giống như kiểu tôi đang trốn tránh trách nhiệm khi được hỏi về khoảnh khắc ấy. Nhưng nó là sự thật, tôi biết nói gì khác đây?

Nói với họ những gì đã thực sự xảy ra: đó là một khoảnh khắc của sự giải tỏa sau khi ghi bàn, rằng cảm xúc đã lấn át lý trí, và lẽ ra tôi đã có thể kiềm chế.

Từ từ đã, có khi trông nó không tệ như tôi nghĩ. Tôi chỉ bị cuốn theo cảm xúc của trận đấu. Liệu trông nó có tệ đến mức đấy không?

Tôi nhìn lại ti vi, chứng kiến pha quay chậm của tình huống và nhìn thấy vẻ mặt giận dữ của mình.

Ôi, trông nó tệ đó. Phải làm những gì cần làm đi, Wayne. Hãy nói lời xin lỗi.

Tôi liên hệ với phát ngôn viên của đội bóng.

"Anh này, tôi cần phải đưa ra một thông báo", tôi nói. "Tôi muốn gửi lời xin lỗi tới những ai đã bị tôi xúc phạm."

Sự thành khẩn của tôi là không đủ. Tôi bị cấm thi đấu 2 trận và mọi người đều bất bình vì chuyện này. Huấn luyện viên trưởng cũng tỏ rõ sự thất vọng, nhưng ông ấy biết đó chỉ là một sai lầm, đó không phải là sự cố ý. Điều tồi tệ hơn cả là việc sẽ có những vị phụ huynh trên truyền hình nói rằng tôi là một ví dụ tiêu cực cho đám trẻ đang theo dõi trận đấu vào lúc đó.

Tôi nghĩ: *Là một người bố, tôi có thể hiểu được quan điểm của họ, nhưng mọi người vẫn luôn làm những điều như vậy ở những giải đấu không chuyên. Họ bị cuốn đi vì bóng đá là một trò chơi đầy cảm xúc. Và tôi đã từng chứng kiến những vị phụ huynh đó theo dõi đám trẻ từ ngoài đường biên và chửi thề. Điều này diễn ra ở khắp nơi trên toàn nước Anh. Sự khác biệt chỉ là họ không bị ống kính máy quay truyền đi những điều này tới khắp các ngôi nhà trên toàn thế giới. Tôi đã học được thêm một bài học.*

Tôi không kiểm soát được cảm xúc của mình, mắc phải một sai lầm và giờ đây tôi hối hận về việc đó. Tôi thực sự cảm thấy có lỗi với mọi

người.

Tôi biết rằng nếu như có thể quay ngược thời gian, tôi sẽ thay đổi, và ngăn không để chuyện đó xảy ra. Việc bị treo giò khiến tôi không thể góp mặt trong trận bán kết FA Cup gặp City và chúng tôi để thua 0-1. Tôi đã có một bước lùi trong sự nghiệp.

Thuyết phục họ tha thứ cho mình!

*

* *

Sau những sự ăn năn và những dòng tít tiêu cực, tôi phải giữ được sự bình tĩnh. United vẫn đang ở thế thượng phong trong cuộc đua tới chức vô địch và City đã tự bắn vào chân mình. Nếu như chúng tôi có thể giành được ít nhất 1 điểm trước Blackburn ở trận đấu áp chót của mùa giải, chúng tôi sẽ nâng cao danh hiệu vô địch.

BẢNG XẾP HẠNG PREMIER LEAGUE,

NGÀY 10 THÁNG 5 NĂM 2011

	SỐ TRẬN	HIỆU SỐ	ĐIỂM
1. UNITED	36	39	76
2. CHELSEA	36	37	70
3. ARSENAL	36	30	67

Nhưng giống như trận đấu gặp West Ham, chúng tôi có một khởi đầu không thuận lợi. Những đường lên bóng trở nên vội vàng hơn mức cần thiết và thiếu đi sự sắc nét. Blackburn có được bàn thắng vươn lên dẫn trước sau 20 phút và hiệp hai đang dần trôi đi, với viễn cảnh mùa giải sẽ chỉ được định đoạt ở vòng đấu cuối cùng – một trận đấu trên sân nhà gặp Blackpool, đội bóng cần một chiến thắng để có thể nuôi hi vọng trụ hạng.

Khi trận đấu chỉ còn 15 phút, Javier Hernandez, tiền đạo người Mexico của chúng tôi bị đốn ngã trong vòng cấm và mọi thứ trở nên hỗn loạn. Kể từ khi ký hợp đồng với đội bóng từ mùa hè, anh ấy luôn là một cỗ máy không ngừng nghỉ. Anh ấy luôn di chuyển và hậu vệ đối phương luôn gặp khó khăn trong việc theo sát anh trong vòng cấm. Lần này thủ môn của Blackburn, Paul Robinson, là người đã mắc sai lầm.

Khi trọng tài thổi còi, chẳng ai biết chuyện gì đang xảy ra. Chúng tôi không chắc đó là một tình huống phát bóng lên hay là một quả phạt đền. Các cầu thủ Blackburn bao vây ông ta, và các cầu thủ của chúng tôi cũng vậy. Họ đang tranh cãi về việc liệu bóng đã ra khỏi sân chưa trước khi Hernandez bị phạm lỗi. Tôi không biết ông ấy sẽ làm gì và tôi sẽ không tham gia cuộc tranh cãi đó.

Nếu nó là một quả phạt đền, tôi không muốn mình quá phấn khích. Tôi muốn giữ được sự bình tĩnh.

Tôi đứng một mình ở trong vòng cấm địa và đợi trọng tài đưa ra quyết định.

Cảm tưởng thời gian đã trôi qua rất lâu cho đến thời điểm trọng tài thổi còi. Các cầu thủ Blackburn vẫn đang tranh cãi, còn những đồng đội của tôi đã bắt đầu ăn mừng. Trọng tài đã chỉ tay vào chấm phạt đền.

Penalty.

Đến lúc rồi.

Đặt bóng xuống.

Giờ đây, trong tôi đang có một chút âu lo. Có nhiều thứ đang diễn ra trong đầu hơn tôi tưởng. Nó tệ hơn những gì đã diễn ra trước West Ham. Sự thật là, tôi chưa từng cảm thấy áp lực như vậy khi ở trên sân. *Nếu tôi ghi bàn, đội bóng sẽ chỉ còn cách chức vô địch 17 phút nữa thôi. Hãy thực hiện nó như bình thường, Wayne. Như mọi khi…*

Tôi nhìn xuống bóng.

Hãy quên đi những gì đã xảy ra trước Arsenal.

Tôi nhìn thẳng vào thủ môn đối phương.

Hãy nhớ lại những gì đã diễn ra trước Rangers và West Ham.

Tôi nhìn trọng tài.

Khi tiếng còi của trọng tài cất lên, tôi tiến đến qua bóng, nhìn xuống nó, và thực hiện một cú sút ngọt nhất có thể.

Tôi giữ được sự bình tĩnh khi bóng đi vào lưới. Lần này, khi đang ăn mừng với các đồng đội, tâm trí tôi trở nên trống rỗng. Tôi kiềm chế được cảm xúc của mình. Tôi biết đội bóng chỉ cần 1 điểm để có

thể vô địch. Tôi biết Blackburn cũng chỉ cần 1 điểm để có thể an toàn trụ hạng. Khi trận đấu đang ở tỷ số hòa và mọi người đều hài lòng với kết quả, không một ai phải cố gắng để làm điều gì đó ngu xuẩn cả. Không ai kiếm tìm cho mình một bàn thắng vươn lên dẫn trước hay mắc những sai lầm ở hàng phòng ngự cả. Trận đấu kết thúc.

Vinh quang!

Khi tiếng còi kết thúc trận đấu vang lên và các cầu thủ đã bắt đầu ăn mừng ở trong phòng thay đồ, một trong số những huấn luyện viên cho tôi xem một video trên điện thoại của ông ấy. Có một cổ động viên đã đăng clip đó lên YouTube. Đó là một clip về những cổ động viên của United đang có mặt trên sân của Blackburn và họ chứng kiến tôi tiến lên để thực hiện quả đá phạt đền quân bình tỷ số. Nhưng họ lại không theo dõi khoảnh khắc đó; tất cả bọn họ đều quay lưng lại, một số người còn ngồi khuỵu xuống với hai tay ôm lấy đầu, sợ rằng điều gì đó tồi tệ sẽ xảy ra, như thể cả mùa giải đang vụt qua mắt họ.

"Trông họ thất thần chưa kìa!", ai đó đã hét sau khi xem được qua vai tôi.

Bạn đã có thể đưa mắt hướng tới tôi mà.

Và thế là những gì mà United đã giành được bỗng nhiên đọng lại trong tôi. *19 chức vô địch Premier League.*

Điều đó có nghĩa là chúng tôi sở hữu nhiều hơn Liverpool 1 danh hiệu, và với tư cách là một người ở Everton cũng như là một cổ động viên của United, cảm xúc phải nói là khó tả. Hài lòng là đẳng khác, khi mà điều đó chứng minh được United là một đội bóng tầm cỡ như thế nào, và cho mọi người thấy được ngọn lửa cháy trong chúng tôi. Nó chứng minh được huấn luyện viên trưởng đã thành công như thế nào.

Đêm hôm đó, tôi nghĩ về cách mà tôi muốn ghi dấu khoảnh khắc lịch sử này. Tôi quyết định có một hành động nhất thời: lấy cái kéo và dao cạo râu ra, rồi bắt đầu cạo lông ở ngực, cho nó biến thành số 19 như là một lời ghi nhớ tới các cổ động viên của cả United và Liverpool. Thế rồi tôi tự chụp một bức ảnh của bản thân và đăng lên Twitter. Thông điệp hết sức đơn giản:

19

Hãy nhận lấy!

CHUNG KẾT UEFA CHAMPIONS LEAGUE, NĂM 2011

Manchester United - Barcelona: 1 - 3

Rooney - Pedro, Messi, Villa

Chiến dịch Champions League đã khép lại, sau khi chúng tôi vượt qua giai đoạn vòng bảng một cách dễ dàng và loại Marseille, Chelsea và Schalke ở vòng đấu loại trực tiếp; chúng tôi đã phải chịu trận trước một đội bóng thành công nhất mọi thời đại ở trận chung kết tại Wembley (vẫn là câu chuyện như ngày xưa: chuyền - chạy - chuyền, chạy - chuyền - chạy). Ngày nọ, một người bạn đã gọi tôi tới để chơi Xbox, "Liệu cậu có thể có được 2 chức vô địch Champions League nữa nếu như đó không phải là Barça?"

Đó là một câu hỏi khó.

Câu trả lời ư?

"Có thể. Nhưng mọi thứ diễn ra đều có lý do của nó. Họ chơi tốt hơn chúng tôi ở cả hai lần gặp nhau tại trận chung kết. Điều đó chỉ có nghĩa là chúng tôi cần phải cải thiện bản thân để có thể đương đầu với họ ở lần tới. Được xem Messi chơi bóng là một điều điên rồ. Tôi nhìn thấy những thứ mà anh ta làm với bóng và nghĩ, *Anh ấy đã làm cách nào vậy?* Những kỹ năng mà anh ấy thực hiện quả thật là hơn người."

Và rồi anh bạn đó hỏi tôi rằng Messi giỏi tới cỡ nào, bạn biết đó, so sánh với những huyền thoại như Maradona, Pele, Best…

"Tôi nhận ra rằng nhiều cầu thủ tìm được tiếng vang của mình khi họ ghi bàn thay vì chơi bóng. Nhưng với Messi, đó là việc khi tôi xem anh ấy làm được những gì ở thời điểm hiện tại và nghĩ rằng đang có một điều gì đó thần kỳ xảy ra. Chỉ có anh ấy mới có thể làm được những gì thường làm."

Vậy điều đó có khiến cho việc thua cuộc trở nên dễ dàng hơn không, Wazza?

"Không, tôi ghét thua họ nhiều như việc ghét phải chịu thất bại trước mọi đối thủ khác. Ghét cái cảm giác đó. Chuyện là chúng tôi đã có một khởi đầu tốt trong trận chung kết ở Wembley, nhưng rồi họ có được bàn thắng. Đó là lúc mà tôi nghĩ, *Ồ, lại nữa rồi*. Tôi có được bàn thắng gỡ hòa ngay trước khi hiệp một kết thúc, một cú sút tuyệt vời, nhưng nó là không đủ. Hiệp thi đấu thứ hai tới và họ chỉ đơn giản là chơi bóng tốt hơn chúng tôi rất nhiều. Thật khó để

nuốt trôi thất bại đó, nhưng có lẽ họ là đội bóng xuất sắc nhất mọi thời đại.

Chúng tôi không bao giờ nói về trận đấu đó nữa.

Sự thật là, sau khi mùa giải 2010-11 kết thúc, cho dù sống trong sự hạnh phúc với chức vô địch Premier League và kỷ lục 19 lần lên ngôi trong lịch sử câu lạc bộ, chỉ có một ý nghĩ quanh quẩn trong đầu tôi. *Thật hạnh phúc khi cuối cùng nó cũng kết thúc.*

Chương 20
Gia đình

Đôi lúc, những chuyển biến lớn nhất ở một câu lạc bộ có thể diễn ra vào mùa hè, thời điểm thực tế không có bóng đá. Các cầu thủ đến và đi; các nhà quản lý đến và đi. Các đội có thể trở nên tốt hơn (hoặc tệ hơn) dù chẳng ai đá bóng. Tôi có thể rời Old Trafford để đi nghỉ và khi trở lại, mọi thứ đã thay đổi.

Tuy nhiên, chúng không bao giờ diễn ra dữ dội. Bất cứ khi nào ai đó rời United, nhịp điệu bóng đá ở đây vẫn như vậy. Các chàng trai tiếp tục trên sân bóng. Huấn luyện viên trưởng tập trung lựa chọn đội hình. Công việc vẫn thế. Chúng tôi đã quen với những lần đội hình bị xâu xé và các gương mặt mới xuất hiện. Tôi đã học cách không kinh ngạc nếu có ai đó rời đi. Vâng, bất cứ ai, ngoài huấn luyện viên trưởng. Tôi không thể tưởng tượng ông ấy sẽ ở nơi nào khác ngoài United. Tôi sinh năm 1985 và một năm sau đó ông ấy tiếp quản vị trí này. Tôi đã không biết đến Manchester United nếu không có ông ấy.

Mặc dù vậy, một số thay đổi đã diễn ra và lạ hơn là với những người khác. Như sự giải nghệ của Gary Nev hồi tháng 2 năm 2011 và Paul Scholes sau mùa giải 2010-11. Họ đã ở câu lạc bộ lâu đến mức tôi vẫn nhớ, lúc còn là một đứa trẻ, tôi đã cổ vũ cho cả hai khi họ cùng tuyển Anh tham dự World Cup 1998 và tôi từng mơ được thi đấu với họ khi khoác áo Everton. Tôi thậm chí có thể nhớ họ đã chơi cho United đối đầu Everton trong trận chung kết FA Cup 1995 tại Wembley.

Tôi biết hai người đó không thể tiếp tục mãi, đặc biệt là Gary.

Có những trận đấu trong mùa giải 2010-11, anh ấy thi đấu không đạt được chuẩn mực cao như của Gary. Anh ấy cảm thấy bản thân đã gặp ác mộng trước West Brom, anh ấy đã chơi không tốt trước

Stoke. Anh ấy đã mắc một vài sai lầm ngớ ngẩn và tôi có thể nói rằng tinh thần của anh ấy bị ảnh hưởng đôi chút bởi chúng. Gaz là một người kiêu hãnh, anh ấy không muốn khiến bản thân cũng như United thất vọng. Sau những trận đấu đó, có lẽ anh ấy đã biết sắp đến thời điểm kết thúc, anh không còn đủ tốt ở đội Một cho một mùa giải trọn vẹn, vì vậy anh đã nói ra quyết định của mình với huấn luyện viên trưởng và tuyên bố giải nghệ. Theo một cách nào đó, anh đã khiến những người xung quanh trở nên dễ chịu hơn. Đó là phong cách của Gaz.

Nhưng Scholesy thì khác, tôi chưa bao giờ thấy những thứ đó. Anh ấy đẳng cấp ở trên sân bất cứ khi nào anh chơi bóng. Anh quán xuyến khu vực giữa sân nếu chúng tôi bị gây áp lực; có những trận đấu mà chúng tôi đưa ra những đường bóng ngớ ngẩn hoặc chuyền dài về phía trước vì hoảng sợ hoặc tuyệt vọng. Thay vào đó, anh ấy đã giúp chúng tôi giành lại quyền kiểm soát trong những trận cầu khó khăn. Anh cho phép chúng tôi chiếm ưu thế trước đối phương và thực hiện những đường chuyền làm thay đổi trận đấu.

Tôi cho rằng trong một vài trận, anh ấy có vẻ hơi chệch nhịp, nhưng hầu hết thời gian, tầm ảnh hưởng của Scholesy là rất quan trọng. Chúng tôi trông điềm tĩnh hơn khi có anh ở bên cạnh và tôi luôn nghĩ anh là tiền vệ hoàn hảo - anh ấy có thể chuyền bóng, sút bóng, kiểm soát nhịp độ trận đấu; anh ấy có rất nhiều phẩm chất. Sau tuyên bố của anh, huấn luyện viên trưởng nói với toàn đội là Scholesy sẽ làm việc như một huấn luyện viên tại United, đấy là một mất mát ở trên sân đối với chúng tôi, nhưng tôi không thể nghĩ ra một người tốt hơn cho các cầu thủ trẻ học hỏi.

Thật là buồn cười. Tôi có thể cảm nhận rõ sự trống vắng của Gary nơi phòng thay đồ, nhiều hơn Scholesy hay Edwin van der Sar, người cũng đã treo giày. Gaz luôn làm ồn ở khắp nơi - cười, pha trò, ca hát. Paul thì ngược lại. Anh im lặng. Anh ấy chỉ cần mẫn với công việc của mình. Trong tuần, anh ấy sẽ đến tập luyện, và ngay khi tiếng còi mãn cuộc vang lên trong trận đấu tập cuối cùng, anh ấy sẽ lập tức lên xe và về nhà. Anh ấy sẽ tắm rửa và thay đồ trước khi bất kỳ ai trong chúng tôi kịp thở.

Tuy nhiên, có một điểm tích cực về việc Scholesy giải nghệ - thực tế là tôi có thể dễ thở hơn trong việc luyện tập. Anh ấy giống như một con chó săn trong các bài tập. Anh ấy luôn chộp lấy mắt cá chân của tôi bất cứ khi nào tôi có bóng, giống như anh ấy đã làm với tất cả các cầu thủ khác; anh ấy luôn cạnh tranh trong các trận 5 đấu 5 mà chúng tôi đã có tại Carrington và anh ấy cũng mang

luôn tinh thần đó vào các trận đấu ở Premier League, đặc biệt là khi cần phải giành phần thắng trong cuộc chiến giữa sân, hoặc khi có cơ hội ở khu vực khác để có thể khai thác và ghi bàn. Anh ấy đã lao vào tắc bóng bởi anh luôn khao khát chiến thắng. Đó là bản tính thứ hai của Gary.

Tôi nghĩ rằng mình không phải là người duy nhất thở phào nhẹ nhõm khi giai đoạn tiền mùa giải đã qua. Bắt đầu buổi tập đầu tiên của chúng tôi, khi các cầu thủ mặc bộ trang phục của họ, tôi nhận thấy rằng Patrice không đeo ống chân trong các trận đấu tập nữa.

Tuy nhiên, có một cầu thủ vẫn đang làm điều đó hằng tuần, đó là Giggsy. 2010-11 là một mùa giải phi thường của anh ấy, với đẳng cấp hàng đầu. Anh không bỏ lỡ cơ hội nào, anh loại bỏ các hậu vệ và lên công về thủ ở hai bên cánh như trở lại tuổi 22 một lần nữa. Nơi phòng thay đồ, một trong những chàng trai nói với Giggsy rằng anh ấy giống như Peter Pan vì dường như không bao giờ già đi. Mấu chốt là, anh ấy xứng đáng để chơi bóng ở đẳng cấp cao nhất vào độ tuổi của mình, bởi anh tập luyện rất chăm chỉ để giữ dáng - anh luôn thúc đẩy bản thân, căng cơ, tập yoga để kéo dài sự nghiệp. Tất cả chúng tôi đều có thể thấy được sự khao khát của Giggsy trong việc tập luyện. Đôi khi điều này là nguồn cảm hứng.

Scholes, Gary Nev, Giggsy: Tôi đã học được rất nhiều điều từ ba người đàn anh này trong suốt thời gian ở đây, mà có thể tôi cũng không hề nhận thức được. Tôi đã theo dõi một vài điều họ thực hiện trong suốt buổi tập - cách họ chuyển động, chế độ thể dục, cách họ chuẩn bị cho bản thân; phong cách của họ, sự bình tĩnh trong các trận đấu - và điều đó đã ảnh hưởng đến màn trình diễn cá nhân của tôi. Tôi đã học được từ họ, tương tự như Kai đã tiếp thu những lối cư xử khác nhau của tôi và Coleen mỗi khi chúng tôi la rầy cậu nhóc, hoặc khi gia đình chúng tôi quây quần ở nhà - gương mặt chúng tôi biểu lộ, cách chúng tôi cười. Điều này diễn ra một cách tự nhiên, đó là một ảnh hưởng tích cực. Vì vậy, dễ hiểu khi tại sao huấn luyện viên trưởng vẫn muốn những cầu thủ như Scholesy ở bất kỳ đâu. Họ quan trọng đối với tập thể, đặc biệt là những chiến binh nhỏ tuổi hơn - những đứa trẻ tại câu lạc bộ. Họ là hình mẫu về những gì cầu thủ phải làm để tồn tại trong bóng đá hiện đại.

Tôi cho rằng ở một khía cạnh nào đó, một đội bóng cũng giống như một gia đình.

Có vài sự thay đổi khi tôi trở lại tập luyện trước mùa giải: tôi tắm

rửa, mặc quần áo và khi soi gương, lần đầu tiên sau nhiều năm, tôi có một mái tóc đầy đặn.

Đó là một ca cấy ghép, một phần tóc được lấy từ phía sau đầu của tôi và phẫu thuật dán vào phía trước. Bất chấp những bình phẩm trên một vài tạp chí và những trò đùa từ người bạn đời, tôi nghĩ mọi việc vẫn ổn.

Một số người không bận tâm đến việc tóc của họ bị rụng đi, họ thấy ổn nhưng tôi thừa nhận là tôi thường nhìn chằm chằm vào bản thân mỗi buổi sáng. Rồi thầm nghĩ:*Chết tiệt, mày sắp bị hói. Mày chỉ là một chàng trai trẻ. Mày mới 20, và mày không muốn bị rụng hết tóc.*

Điều đó thực sự không bao giờ khiến tôi thất vọng, nhưng tôi thừa nhận mình có chút căng thẳng. Bất kỳ ai bị rụng tóc như tôi cũng sẽ hiểu suy nghĩ này. Không vui chút nào. Tôi đã nghĩ về những gì mình sẽ làm với nó. Tôi bắt đầu nhìn lại bản thân và suy nghĩ. Thế tại sao không cấy tóc? Sau rất nhiều nghiên cứu, tôi quyết định đến Harley Street Hair Clinic ở London.

Mặc dù vậy, tôi không mềm yếu. Trước ngày cuối cùng của mùa giải 2010-11, tôi quyết định nói với mọi người trong phòng thay đồ. Tôi biết rằng nếu tôi đi nghỉ với mái tóc lưa thưa và trở lại trông giống như Andy Carroll, họ sẽ "tàn sát" tôi vì điều đó, đặc biệt là nếu có sai sót nào xảy ra, đó là cách của các cầu thủ bóng đá. Không có gì an toàn ở một câu lạc bộ bóng đá. Mọi thứ đều là mục tiêu cho những màn giễu cợt.

Một đôi giày mới? Đã "tàn sát".

Bức ảnh tồi của bạn trên báo? Đã "tàn sát".

Quảng cáo mới trên ti vi? Đã "tàn sát".

Cấy tóc? Đã "tàn sát".

Khi tôi tháo giày và gom đồ vào túi sau trận đấu với Blackpool, tôi đưa ra thông báo.

"Này, tôi sẽ cấy tóc trong thời gian nghỉ hè…"

Tôi đang rào trước với các cầu thủ, giống như một pha xử lý sớm đối với trung vệ. Tôi cho họ biết rằng mình không quan tâm họ nghĩ gì về điều đó, rằng tôi sẵn sàng cho việc bị chế giễu.

Họ vẫn "tàn sát" tôi.

Ai đó hét lên: "Ôi, Wazza, cậu có định nuôi tóc đuôi ngựa không?"

Mùa giải 2011-12 bắt đầu với hai cú giáng. Một cho chúng tôi, một cho Arsenal. Đầu tiên là diễn ra với Arsenal, chúng tôi đánh bại họ với tỷ số 8-2 trên sân nhà và đây là một trận cầu gây sốc lớn cho tất cả mọi người. Ghi 4 bàn trước một đội bóng xuất sắc như Arsenal là một thành tựu, đặc biệt là khi tôi nghĩ về thành công mà họ đã có trong 10-15 năm qua. Nhưng để ghi 8 bàn? Thật không thể tin được.

Trước trận đấu, có những lời bàn tán đặc trưng về nơi này, nhưng chẳng có gì bất thường xảy ra. Không phải là huấn luyện viên trưởng đã vớ được thứ ma thuật nào đó, chiến thuật là điều sẽ giúp chúng tôi nghiền nát Arsenal. Cuộc chơi về cơ bản vào guồng. Chúng tôi đã khởi đầu mùa giải rất tốt. Arsenal đang có phong độ nghèo nàn. Sự tự tin của chúng tôi lên rất cao và đang trình diễn một thứ bóng đá tấn công tuyệt vời. Thực lực của họ có lẽ là ở mức thấp nhất trong nhiều năm qua, đặc biệt khi họ đã gặp một vài ca chấn thương trong giai đoạn chuẩn bị và một hoặc hai cầu thủ của họ đã bị treo giò.

Khi ngồi trong phòng thay đồ, tôi biết chúng tôi đã chuẩn bị sẵn sàng, giống như sự chuẩn bị cho bất kỳ trận đấu nào, nhưng điều xảy ra tiếp theo là một trận cầu khác. Một trận cầu quái đản, một trận cầu mà chúng tôi như thể sẽ ghi bàn mỗi khi gây áp lực bên phần sân của họ.

Phút 21: Bàn thắng! Danny Welbeck lắc đầu từ khoảng cách 6m.

Chúng tôi đang chuyền và chạy...

Phút 27: Bàn thắng! Từ bên ngoài vòng cấm, Ashley Young - bản hợp đồng mới của chúng tôi - bắn một quả vào góc cao bên phải.

2-0, chúng ta chỉ cần chung sức và đẩy trận đấu đi xa hơn.

Phút 40: Bàn thắng! Tôi nhận bóng ở rìa vòng cấm và điều nó vào góc cao bên trái khung thành.

Trận đấu ngã ngũ, chúng tôi nhìn thấy nửa sau của trận đấu sẽ diễn ra như thế nào, không thành vấn đề.

Phút 45: Họ ghi bàn, Theo Walcott.

Được rồi, không có kịch tính, chúng tôi vẫn đang kiểm soát.

Phút 63: Bàn thắng! Tôi lại ghi bàn, lần này là góc dưới bên trái, một cú sút từ mép vòng cấm.

Các cổ động viên đã lặng thinh, cầu thủ cũng vậy. Arsenal không thi đấu cần mẫn nhiều như họ đã thể hiện trong 20 phút đầu tiên…

Phú 66: Bàn thắng! Nani. Tôi chuyền bóng và anh ấy tung cú sút bên trong vòng cấm, đưa bóng vượt qua thủ môn.

Bàn thắng diễn ra khắp nơi, rất nhiều…

Phút 69: Bàn thắng! Ji-Sung Park.

Tâm trí họ đã bị sao lãng…

Phút 73: Arsenal ghi bàn nhờ công của Van Persie.

Phút 81: Bàn thắng! Ghi nhận cú hat-trick của tôi.

Họ đã bỏ cuộc. Họ không còn chiến đấu…

Phút 90: Bàn thắng! Ashley Young từ rìa vòng cấm đã cuộn một đường bóng vào góc trên bên phải.

Tiếng còi kết thúc trận đấu vang lên. Rất nhiều người của Arsenal trông nhẹ nhõm vì trận đấu đã kết thúc…

Đó là một tỷ số điên rồ và không thường xảy ra ở Premier League. Bất ngờ đến mức tôi thậm chí còn cảm thấy tiếc (một chút) cho họ, bởi kết quả chung cuộc như vậy thật kinh khủng, bệnh hoạn, xấu hổ. Giống như khi chúng tôi bị Middlesbrough đánh bại 4-1 vào năm 2005. Tôi không thể chờ đến khi tiếng còi mãn cuộc vang lên. Tôi muốn rời khỏi đó càng nhanh càng tốt. *Tôi không bao giờ muốn trải qua điều đó một lần nào nữa.*

Nhưng sau đó, điều tương tự đã xảy đến với chúng tôi; đến lượt chúng tôi bị giáng đòn.

Chúng tôi bị vùi dập 6-1, nhưng thất bại thậm chí còn tệ hơn kết quả với Boro vì nó diễn ra ở Old Trafford, trước sự chứng kiến của những người mến mộ chúng tôi. Đó cũng là một cuộc thảm sát có thể dễ dàng tránh được.

Chúng tôi khởi đầu ổn, nhưng Man City đã có bàn trong hiệp một

nhờ công của Mario Balotelli. Sau đó, Jonny Evans bị đuổi khỏi sân ngay sau giờ nghỉ giữa hiệp và đó là lúc mọi chuyện không như ý muốn. Chúng tôi gặp rắc rối vì việc lấy bóng khỏi 11 cầu thủ Man City là quá khó, họ giữ bóng quá tốt.

Chẳng ai lấy làm ngạc nhiên khi họ ghi thêm 2 bàn nữa, nhưng tôi vẫn tin đội bóng có cơ hội đảo ngược thế trận, nhất là khi Fletch gỡ lại 1 bàn vào thời điểm trận đấu còn tới 10 phút mới kết thúc. *Nếu chúng tôi có thể trụ lại ở đây, bạn không bao giờ biết được điều gì. Một khoảnh khắc có thể khiến họ sợ hãi và đẩy áp lực lên...*

Họ ghi 3 bàn kết liễu.

Não nề!

Chúng tôi luôn biết rằng Man City sẽ là đối thủ nặng ký trong mùa giải này. Họ sa sút trong vài năm qua, nhưng đội hình của họ lúc này cực kỳ chất lượng - bản hợp đồng mới của họ, tiền đạo người Argentina Sergio Aguero ở đẳng cấp khác; Yaya Toure là một con quái vật ở khu trung tuyến. Và với Joe Hart, họ có lẽ đang sở hữu một trong những thủ môn xuất sắc nhất thế giới. Họ mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Thật khó để chấp nhận. Chúng tôi ngồi trong phòng thay đồ sau đó, nhìn chằm chằm vào chân của mình. Không ai muốn tắm. Yên ắng, tiếng ho ngượng nghịu. Ai đó đá chai nước ngang phòng. Những chàng trai trẻ trong đội như Danny Welbeck, Phil Jones - một cầu thủ mạnh mẽ mà chúng tôi đã ký hợp đồng từ Blackburn hồi hè và Chris Smalling, đều trông rất sốc. Những cầu thủ lớn đứng đầu đội cũng vậy. Tôi biết một trận đấu như thế này có thể gây tổn hại đến sự tự tin của một cầu thủ trẻ, đặc biệt nếu họ chưa từng trải qua điều tương tự; các chàng trai trưởng thành hơn không thể để cho điều tồi tệ xảy ra.

Chúng ta phải vượt qua nó.

"Nghe này, việc này đã xảy ra", tôi nói không với riêng ai mà là tất cả mọi người. "Chúng ta phải tiếp tục. Đó chỉ là 3 điểm, chúng ta hãy vùng lên và giành chiến thắng trong những trận tiếp theo. Giống như trận đấu của Arsenal, tỷ số 6-1 này là một điều quái đản. Chỉ một thôi."

Tôi biết những lời đó không nhiều, nhưng tốt hơn là không nói gì. Khi tôi rời Old Trafford sau trận đấu với Arsenal, tôi nghe thấy huấn luyện viên trưởng đang trả lời phỏng vấn. Ông nói rằng ông ấy muốn dừng việc ghi bàn trong chiến thắng 8-2 trước Arsenal.

Rõ ràng, ông ấy không muốn làm nhục đội bóng của Arsene Wenger thêm nữa.

Tôi cười một mình khi đi đến chỗ huấn luyện viên. Tất cả những gì chúng tôi nghe được trong buổi tập, trong các cuộc họp trước trận đấu, trước khi trận đấu bắt đầu, trong hiệp một và thậm chí toàn bộ thời gian, là: "Các chàng trai, ghi càng nhiều bàn càng tốt. Tiếp tục, cố gắng giải quyết các đội và mang về nhiều bàn thắng hơn."

Tôi hiểu ý của huấn luyện viên trưởng, nhưng công việc của chúng tôi với tư cách cầu thủ là ghi bàn và giành chiến thắng. Rốt cuộc, bạn không bao giờ biết được, danh hiệu có tùy thuộc vào hiệu số bàn thắng bại trong một năm hay không.

Tôi nóng lòng để tái đấu City.

Tôi muốn hạ gục họ thật đau.

Tôi muốn chứng minh kết quả ở Old Trafford không phải là dấu hiệu manh nha cho thấy cán cân quyền lực đang thay đổi.

Đó là tháng 12 khi tôi nhận được tin chúng tôi sẽ đấu với họ ở Vòng 3 FA Cup trên sân khách.

Điều hằng mong đợi cũng đã đến.

*

* *

Tại Premier League, chúng tôi trở lại đúng quỹ đạo.

Everton - Manchester United: 0 - 1

Manchester United - Sunderland: 1 - 0

Swansea - Manchester United: 0 - 1

Manchester United - Newcastle: 1 - 1

Villa - Manchester United: 0 - 1

Manchester United - Wolves: 4 - 1

QPR - Manchester United: 0 - 2

Fulham - Manchester United: 0 - 5

Manchester United - Wigan: 5 - 0

Toàn đội đang kéo nhau tiến lên; trên bảng xếp hạng, chúng tôi đang ở vị trí thứ hai, sau Man City, và mọi người ở câu lạc bộ đều đang ở phía sau đội Một. Ngay cả Paul Scholes cũng đang tập với các cầu thủ dự bị, hơn là việc huấn luyện họ từ bên ngoài. *Anh ấy làm vậy vì cái gì? Không giống như một cầu thủ đã giải nghệ đang chơi bóng với tôi.*

Tôi thực hiện nhiệm vụ của mình bằng cách chuyển sang chơi ở vị trí tiền vệ trung tâm khi đội bị tổn thất lực lượng. Huấn luyện viên trưởng cho là tôi có thể hoạt động ở đó cùng với những mẫu như Tom Cleverley, Anderson, Michael Carrick và Fletch, tất cả các trận đấu bị thiếu người, ông ấy yêu cầu tôi hỗ trợ. Khi tôi lao vào công việc với tư cách là một tiền vệ trung tâm, tôi thích điều đó. Tôi nhận được nhiều bóng hơn. Tôi tham phân phối bóng và sau một trận đấu, tôi thậm chí còn nghĩ đến việc chơi ở đó vĩnh viễn (nhưng chỉ là ở phần sau trong sự nghiệp của tôi).

Tại sao à? Ừ thì ở hàng tiền vệ, tôi không cần phải sắc bén như tiền đạo. Thay vào đó, tôi phải tập trung sức lực vào việc di chuyển từ vòng cấm này sang vòng cấm kia. Nhưng là một tiền đạo, tôi luôn di chuyển rất nhanh, tôi sử dụng những màn bứt tốc ngắn. Một khi cảm thấy mình không có được sự sắc bén cần thiết để thoát khỏi các hậu vệ, tôi có thể lùi xuống hàng tiền vệ trong một vài mùa giải để bản thân vẫn có thể tác động đến trận đấu.

Trong thâm tâm, tôi biết mình vẫn thích thi đấu ở vị trí cao hơn vì tôi có thể gây ra nhiều sát thương hơn trong vòng cấm, nhưng những sự hy sinh không làm tôi bận tâm. Tôi hạnh phúc tại United, bất chấp những khó khăn đôi khi vẫn diễn ra tại một câu lạc bộ bóng đá. Giống như khi chúng tôi hạ Wigan 5-0 trong Ngày lễ tặng quà. Tôi cùng một vài anh bạn và nửa kia của chúng tôi đi ăn tối, rồi đến một khách sạn. Ngày hôm sau, huấn luyện viên trưởng kéo tôi lên và nói rằng ông không hài lòng và không cảm thấy tôi đã được đào tạo bài bản. Ông ta phạt tôi, nhưng điều tồi tệ hơn sẽ xảy đến. Tôi sẽ bị loại khỏi trận đấu tiếp theo với Blackburn. Tại nhiều câu lạc bộ, mọi người sẽ không để mắt đến việc các cầu thủ đi chơi đêm khi còn cách trận đấu tơi 6 ngày; nhưng đó là sự khác biệt ở United và là dấu hiệu của các tiêu chuẩn cao mà huấn luyện viên trưởng yêu cầu. Đây là một vấn đề lớn; một bài học kinh nghiệm khác. Tuần sau đó, tôi ngồi trên khán đài và nhìn chúng tôi thua Blackburn 3-2. Đó là cảm giác tồi

tệ nhất. Họ thật thê thảm, họ có vẻ đã chắc suất xuống hạng; nhưng chúng tôi còn thảm hại hơn họ. Theo dõi trận đấu, tôi cảm thấy tuyệt vọng, bất lực như những cổ động viên khác khi chứng kiến thất bại đang diễn ra trước mắt.

Việc trở thành một người hâm mộ đôi khi cũng chẳng ích gì…

*

* *

City, vòng 3 FA Cup.

Đó là vào buổi sáng diễn ra trận đấu và trong khách sạn của đội. Huấn luyện viên Paul Scholes đang trong bộ đồ vest United của anh ấy, cà vạt, áo sơ mi tao nhã và đôi giày bóng loáng. Thật buồn cười khi thấy anh ấy lúc này trong vai trò một huấn luyện viên thay vì một cầu thủ, nhưng anh cũng rất tuyệt khi xuất hiện để có thể hỗ trợ các đàn em. Là một cầu thủ, đôi khi cần được giúp đỡ để giữ một cái đầu lạnh trên xe buýt cho chuyến làm khách, đặc biệt là với một trận cầu lớn như thế này.

Một giờ sau, khi chúng tôi ngồi trong phòng thay đồ của đội khách, tôi nhận thấy Scholesy cởi bỏ chiếc áo vest lịch thiệp. Anh ấy đang mặc một chiếc áo khởi động, cái được treo lên cùng với các bộ trang phục khác cho đội Một. Đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy chiếc áo này:

Scholes

22

Tôi bắt đầu quan sát mọi người xung quanh để đảm bảo rằng tôi không phải là người duy nhất nhận thấy những gì đang diễn ra. Các chàng trai đang nhìn chằm chằm vào anh ấy. Như thường lệ, Scholesy không nói một lời nào với bất kỳ ai. Anh đang kéo chiếc quần đùi của mình lên, phớt lờ sự ồn ào xung quanh. Có tiếng la hét, hô hoán. Đội hình đang náo loạn. Những cầu thủ trẻ như Chris Smalling không thể tin là họ sẽ được chơi với một trong những tiền vệ trung tâm xuất sắc nhất mà United từng có.

“Hả? Việc đó đã diễn ra khi nào?”

“Huấn luyện viên trưởng đã gi im lặng!”

Tôi không thể bấn loạn hơn về chuyện này.

Một trong những tiền vệ xuất sắc nhất của United trong nhiều năm trở lại đây thi đấu với Man City ở FA Cup và không ai trong chúng tôi được biết trước? Bạn không thể nào tưởng tượng ra điều này...

Chúng tôi hạ City 3-2. Tôi ghi một cú "đúp". Tôi đáp trả lại những đòn đánh mà họ đã giáng xuống chúng tôi vào đầu mùa giải; Scholesy xuất hiện trong hiệp hai với sự cổ vũ cuồng nhiệt, nhưng anh ấy mắc sai lầm, tạo điều kiện để Man City ghi 1 bàn.

Mặc dù vậy, đó không phải là trận đấu với cái kết nghẹt thở. Trận đấu là của chúng tôi và tôi biết trận đấu là sự trở lại của anh ấy. Sự trở lại này chỉ có thể là một điều tích cực, và giống như một bản hợp đồng mới đối với chúng tôi, giống như một cuộc đoàn tụ gia đình.

*

* *

Không phải cho tất cả mọi người.

Sáng thứ Ba là ngày tập luyện đầu tiên sau trận thắng Man City. Khi tôi nhìn xuống chân của Patrice vào thời điểm anh ấy bước ra sân tập, tôi nhận thấy một đôi ống đồng đã được nhét trở lại vào tất của anh ấy. Cho nên khi đó, tất cả chúng tôi không hoàn toàn hớn hở cho sự trở lại của Scholesy.

Chương 21
Phòng làm việc

Một tiếng trước trận gặp Liverpool, tháng 2 năm 2012, tôi ngồi đợi ở phòng làm việc. Thực ra, trông nó không giống một nơi để làm việc lắm, nhưng nó là thứ gần giống nhất so với một văn phòng: đó là phòng thay đồ ở dưới khán đài phía Đông trên sân Old Trafford, một căn phòng ở phía góc xa so với sân bóng.

Theo một cách nào đó, trông nó cũng giống mọi văn phòng khác. Những cuộc họp và quyết định đều được thực hiện tại đây. Nơi có những lời bàn tán, những lời đùa giỡn và có cả những luật lệ vô hình: ví dụ như không bao giờ được lên tiếng khi huấn luyện viên trưởng đang bực tức. Nơi làm việc của tôi ở một chỗ nào đó trên tường, với chiếc áo đấu của Manchester United in số 10 và chữ "Rooney" ở đằng sau lưng. Dưới chỗ đó là quần, tất, ống đồng và giày bóng đá, tất cả nằm chồng lên nhau.

Tôi không phải là người duy nhất ở đây. 17 người khác - Giggsy, Rio, Antonio Valencia, Michael Carrick, Jonny Evans và những người còn lại - đang làm những thứ mà tôi đang làm. Họ quanh quẩn ở chỗ của họ, tìm kiếm đồ đạc trong tủ và làm những thủ tục trước trận như mọi ngày.

Đầu tiên, mọi thứ thật yên ắng, nhưng điều này chẳng kéo dài được lâu. Patrice Evra cắm iPod của anh ấy vào hệ thống loa; nhạc R&B bắt đầu vang lên. Những trò đùa bắt đầu xuất hiện, và nhiều người đã không còn giữ được bình tĩnh. Michael Carrick và Scholes đang chơi đùa với bóng, đá nó qua lại trên sàn nhà. Rio thì lấy trong đống đồ của Patrice ra một chiếc quần đùi, và treo nó lên để mọi người cười. Ở căn phòng bên cạnh, Valencia đang bắt đầu tập luyện 1 trong 6 bài tập trên chiếc xe đạp để khởi động cho trận đấu.

Tôi ngồi xuống và bắt đầu tập trung. Còn 58 phút nữa cho đến thời điểm bắt đầu trận đấu.

Quá nhiều thời gian.

Tôi cảm thấy tốt; không căng thẳng và trong trạng thái sẵn sàng. Chỉ vài phút trước, tôi còn đang đùa giỡn với mọi người ở trong khu vực của các cầu thủ, cố gắng để giải tỏa áp lực. Lúc đó, tôi cảm thấy đôi chút áp lực, nhưng khi trận đấu càng tới gần, tôi im lặng. Đó là một thói quen kỳ lạ mà tôi có từ khi chơi bóng hồi nhỏ. Tôi ẩn mình trong một lớp vỏ bọc và không muốn nói chuyện với bất kỳ ai hay không muốn quan tâm tới những gì đang diễn ra xung quanh.

Hãy tập trung toàn lực cho trận đấu sắp tới.

Tôi bắt đầu đi tất, mặc quần áo và đi giày.

Tiếp theo đó, tôi tới bàn mát-xa trước khi Michael Carrick có thể đến, và nhân viên trị liệu của đội bóng, Rob, bắt đầu công việc với đùi tôi. Tôi khẽ rên lúc Rob nắm và kéo chân tôi, nhưng cùng lúc đó, tôi có thể cảm thấy được máu đang chảy dồn dập hơn và cơ bắp đang nóng ran. *Nỗi đau đang chuyển hóa để trở thành sức mạnh.*

Tôi bắt đầu tưởng tượng điều gì sẽ xảy ra trong vòng 90 phút sắp tới và cách mà hậu vệ đối phương sẽ tiến tới. Như mọi phỏng đoán trước trận mà tôi đã nghĩ lúc ở trong phòng khách sạn vào buổi tối trước trận đấu. Tôi nghĩ tới những bàn thắng và các đường chuyền chuẩn xác; những pha tắc bóng mạnh mẽ và những pha qua người kỹ thuật.

Tôi bước lên xe đạp và bắt đầu luyện tập, cảm nhận được cơ bắp ở đùi đang bắt đầu giãn ra, và tim đang đập nhanh hơn. Tôi nhìn thấy những hình ảnh ghi bàn ở trong đầu, pha lốp bóng gần 20m vượt qua đầu của Pepe Reina. Tôi tưởng tượng cảnh xâu kim hậu vệ Daniel Agger của đối phương, di chuyển vòng qua anh ta trước khi bấm bóng qua đầu thủ môn.

Tôi nhìn lên ti vi ở trong phòng làm việc. Kênh Sky Sport News đang chiếu những chương trình đồng hành trước trận như mọi khi. Tôi đánh mắt sang chiếc đồng hồ ở bên cạnh. Còn lâu mới tới thời điểm bắt đầu, 52 phút nữa.

Quá lâu!

Kim đồng hồ đang chạy rất chậm, như kiểu có ai đó làm hỏng nó vậy.

Tôi xuống khỏi xe, ước rằng thời gian có thể trôi nhanh hơn. Tôi nghe thấy một âm thanh kỳ lạ. Đó là sự sôi động của các cổ động viên ở trên sân bóng. Sẽ có một số tiếng hét "United!" như thường lệ, cũng như tiếng cười và tiếng huýt sáo.

Tôi muốn trận đấu bắt đầu.

Tôi khoác lên chiếc áo tập và đi giày. Tôi cầm một quả bóng và bắt đầu tiến ra ngoài để khởi động, qua một đường hầm dài và tối; chật hẹp, đông đúc, và dài đằng đẵng. Tôi đi qua những cậu bé nhặt bóng, cảnh sát và các huấn luyện viên; dưới mái hiên màu đỏ kéo dài tới bãi cỏ, tiến tới màu xanh ngát của sân bóng, ánh mặt trời; những âm thanh và những tiếng hát mỗi lúc một rõ hơn. Những tiếng cổ vũ, vỗ tay bắt đầu xuất hiện khi chúng tôi rời khỏi đường hầm và tiến vào sân bóng. Thế rồi cả sân vận động bắt đầu cất lên tiếng hát.

"United! United!"

Bởi vì hôm nay chúng tôi đối mặt với Liverpool, có một không khí thật đặc biệt tại Old Trafford. Các cổ động viên đã sẵn sàng cho trận đấu. Tôi cũng vậy. Có không ít người nghĩ rằng tôi đã có thể ghi được nhiều bàn hơn trước Liverpool. Có lẽ vì tôi luôn "không thích" họ (lời của huấn luyện viên trưởng, không phải của tôi), và là một cổ động viên của Everton, tôi luôn muốn đánh bại họ. Tôi chưa bao giờ ghi bàn trước Liverpool ở một trận derby Merseyside. Và các đồng đội biết tôi luôn cố gắng hết sức mình để làm được điều này.

Chúng tôi bắt đầu giãn cơ và chuyền, chạy, giãn cơ và sút, rồi giãn cơ lần nữa. Tôi nhớ lại thêm nhiều bàn thắng trong đầu. Trên những sân bóng hồi nhỏ ở Croxteth, với những bàn thắng dưới ánh đèn đô thị.

Giờ đây, nơi ấy trông như thế nào nhỉ?

Và cuối cùng, tôi có một cảm xúc, một cảm giác mà tôi được trải nghiệm trước mỗi trận đấu.

Ngày hôm nay tôi sẽ ghi bàn.

*

**

Có một câu chuyện bên lề trước trận đấu.

Khi mà chúng tôi thi đấu trước Liverpool ở trận đấu lượt đi, Patrice và tiền đạo của Liverpool, Luis Suarez, có một cuộc tranh cãi. Tôi không đứng gần lúc sự việc đó xảy ra, nhưng rõ ràng đã có lời qua tiếng lại giữa hai người. Từ nơi mà tôi đứng, tôi có thể nhìn thấy sự căng thẳng giữa hai người, nhưng tôi không biết chuyện gì đang xảy ra.

Khi cả đội tiến vào phòng thay đồ, Patrice nổi điên.

"Hắn ta phân biệt chủng tộc." Anh ấy hét lớn. Tôi cảm nhận được sự tức giận đó.

Tình huống này là một chủ đề nóng được bàn tán sau trận, và mọi người đều tỏ rõ thái độ phản đối. Chuyện đã được đưa lên Liên đoàn bóng đá Anh, và họ đã làm rõ vấn đề vào tháng 12. FA đưa ra quyết định rằng Suarez có tội. Trong một thông cáo báo chí cho rằng những hành động của tiền đạo người Uruguay đã "làm ảnh hưởng nặng nề tới hình ảnh của bóng đá Anh trên toàn thế giới".

Khi nghe kết quả, tôi cảm thấy nhẹ nhõm cho Patrice vì mọi chuyện đã được làm sáng tỏ, nhưng tôi cũng cảm nhận được một điều khác.

Đó sẽ là một cuộc chiến căng thẳng trước Liverpool ở lần gặp kế tiếp…

*

**

Trong những ngày cận kề trận đấu, mọi người đều tự hỏi: Liệu Patrice có bắt tay Luis Suarez trước trận đấu không? Khi tôi đang chuẩn bị cho trận đấu bằng một vài lần chạy nước rút ngắn, sau đó là bài tập sút bóng, tôi có thể cảm nhận được sự căng thẳng bao trùm sân đấu.

Tôi chẳng thể biết chuyện gì sẽ xảy ra ngày hôm nay.

Chúng tôi được gọi trở lại phòng thay đồ.

Sắp tới lúc rồi.

Huấn luyện viên trưởng bước vào và có vài lời trước trận. Bởi vì Liverpool là một đối thủ quan trọng trong mọi giai đoạn ở mùa giải, đây là lần thứ hai ông ấy tóm tắt những gì quan trọng nhất

của họ trong vòng 24 tiếng qua. Ông nhắc lại về tầm quan trọng của trận đấu, đồng thời chỉ cho chúng tôi xem phải đứng ở đâu trong những tình huống bóng chết, hay phải kèm ai khi đối phương thực hiện những quả phạt góc. Ông ấy chỉ cho chúng tôi xem phải chơi như thế nào.

"Hãy áp sát họ", huấn luyện viên trưởng nói. "Nếu chúng ta có thể phòng ngự ngay trên phần sân của đối phương, chúng ta sẽ khiến họ lung lay."

"Một điều nữa này... hãy giữ một cái đầu lạnh ngày hôm nay. Quên đi những gì đã diễn ra ở trận đấu trước, và hãy chú tâm vào trận đấu trước mắt các cậu ngày hôm nay thôi. Nếu các cậu có thể giữ được sự tập trung, 3 điểm chắc chắn nằm trong tay chúng ta."

Ông ấy rời khỏi phòng mà không nói thêm một câu nào nữa. Tôi nghĩ về những gì tôi được hướng dẫn phải làm ở những quả phạt góc: theo kèm Reina ở trong khung thành, đừng để anh ta tiến ra trong những quả phạt góc.

Tôi lắp bảo vệ ống đồng vào.

Mặc chiếc áo đấu lên.

Tôi tiến vào phòng vệ sinh.

Rồi bước tới phòng điều trị, ngồi ở trên giường và cầu nguyện.

Hãy để tôi trải qua 90 phút một cách an toàn; hãy để tôi không bị chấn thương trong suốt trận đấu.

Tôi không chắc những người khác có cầu nguyện trước trận đấu hay không. Tôi cho rằng ở United có nhiều quốc tịch và văn hóa nên những người khác cũng đang làm điều đó giống như tôi ở thời điểm hiện tại. Nhưng tôi biết rằng khi mọi người đang cầu nguyện, họ sẽ làm điều đó theo cách riêng. Còn cách của tôi sẽ giúp cho bản thân tập trung hơn và giữ được sự bình tĩnh.

Tôi trở lại chỗ ngồi của mình. Patrice đang trò chuyện với mọi người. Anh ấy nói, "Tôi sẽ bắt tay anh ta. Đó là tinh thần cao thượng cần phải làm."

Mọi người đều đồng ý.

Phải đó Patrice - nó chứng tỏ anh là một người đàn ông.

Tôi đảo mắt sang anh ấy, và nhìn thấy được một sự tự tin. Huấn luyện viên trưởng đã trao cho anh ấy tấm băng đội trưởng ngày hôm nay. Patrice là một người lãnh đạo tốt.

Trông anh ấy thật thư thái, sau tất cả những gì đã xảy ra. Mặc dù có đôi chút yên ắng hơn mọi ngày, nhưng anh ấy đang rất tập trung trước trận đấu. Bạn có thể cảm thấy như thế nào khác được chứ? Nhất là khi bạn đã ở trong một trận đấu mà đối thủ từng có "phi vụ" không hay với bạn trước đó.

Tôi thắt chặt dây giày một lần cuối cùng.

… Như mọi khi thôi. Làm như kiểu nói thì dễ lắm ấy. "Cố lên Patrice, hãy có một trận đấu tốt ngày hôm nay. Hãy bỏ qua những gì đã xảy ra."

Tôi chợt bừng tỉnh.

Tập trung nào, Wayne!

Sự tập trung của tôi chỉ bị phá vỡ khi tiếng chuông trong phòng vang lên. Đó là khi các cầu thủ biết rằng họ sẽ bắt đầu tiến ra đường hầm trước trận đấu.

Tôi đã sẵn sàng.

Ngày hôm nay, tôi sẽ giành chiến thắng và tôi sẽ ghi bàn.

*

* *

Suarez không bỏ qua chuyện đó.

Khi hai bên đang làm những thủ tục trước trận, các cầu thủ Liverpool đi tới chỗ chúng tôi để bắt tay. Patrice đứng ở phía trước. Anh ấy là đội trưởng của ngày hôm nay.

Suarez tới rồi đây…

Đây là khoảnh khắc mà mọi người đã bàn tán trong suốt tuần qua…

Patrice chìa tay ra, bỏ lại sau lưng mọi chuyện đã từng xảy ra, nhưng Suarez chẳng hề quan tâm. Thay vì thế, anh ta lại vươn tay tới cầu thủ đứng cạnh Patrice, thủ môn của chúng tôi, David de Gea.

Anh ta không bắt tay!

Anh ta bỏ qua Patrice. Patrice nhìn như chết lặng vì điều đó.

Suarez tiến tới chỗ tôi. Tôi bắt tay anh ta trong vô thức, kèm theo một chút lẫn lộn trong cảm xúc.

Điều đó trông chẳng tốt một chút nào với Suarez. Anh ta có thể sẽ hối hận trong trận đấu. Tại sao anh ta không bắt tay như bình thường để có thể trở lại chơi bóng cơ chứ?

Các cầu thủ trở về phần sân của mình để khởi động lần cuối. Có những tiếng la ó, huýt sáo, và rừng người ở trên khán đài đang trở nên điên rồ.

Quên nó đi, Wayne! Ngày hôm nay chúng ta sẽ giành chiến thắng và anh sẽ ghi bàn.

*

* *

Hết hiệp một, 0-0. Trận đấu vẫn chưa được định đoạt.

Tôi bước vào đường hầm, cố gắng nhớ lại những gì đã diễn ra trong suốt 45 phút đó; những cơ hội, những pha tắc bóng, và mường tượng về những gì huấn luyện viên trưởng sẽ nói. Khi tôi bước vào hành lang để tiến vào phòng thay đồ, con đường đó không thể vượt qua. Cảnh sát đã chặn nó lại. Tôi có thể nhìn thấy mọi người xô đẩy nhau ở phía xa, nhưng tôi không thể nhìn rõ ai với ai. Có những huấn luyện viên kéo tôi về phòng thay đồ, cố gắng làm giảm sức nóng của nơi này. Tôi và Steven Gerrard đứng đợi đằng sau cảnh sát như những gã ngốc vậy.

Khi tôi trở lại phòng thay đồ, huấn luyện viên trưởng đã trấn an tinh thần mọi người; ông ấy bảo chúng tôi hãy giữ vững nhịp độ cao của trận đấu. Tôi cố gắng nhìn quanh để xem đã xảy ra chuyện gì, nhưng mọi người đều đang chú tâm vào huấn luyện viên trưởng. Tôi chẳng thể biết được chuyện gì đã xảy ra trong đường hầm.

“Chúng ta vẫn còn ở trong trận đấu”, ông ấy nói. “Hãy tiếp tục áp sát họ, đẩy họ lùi sâu về phần sân nhà. Hãy giữ vững tốc độ cao của trận đấu và chúng ta có thể sẽ có một bàn, có khi là hai.”

Những cuộc nói chuyện giữa giờ của chúng tôi luôn khác biệt - tôi

không biết phải trông đợi vào điều gì cả. Tôi đã từng trải qua những lúc mà khi chúng tôi đang dẫn tới 3-0, nhưng huấn luyện viên trưởng vẫn điên cuồng. Đôi khi tôi cảm thấy e sợ khoảng nghỉ giữa hiệp khi chúng tôi đang thi đấu lấn át đối thủ, bởi lẽ ông ấy rất ghét sự tự mãn.

Nếu như chúng tôi chơi tệ nhưng dẫn 1-0 trước giờ nghỉ, ông ấy sẽ tức giận với chúng tôi. Ông ấy không muốn đối phương chơi tốt hơn ở hiệp hai, có được bàn thắng gỡ hòa và giật lấy 1 điểm trong tay chúng tôi. Có những lúc, khi chúng tôi đang để thua 1 bàn, ông ấy chỉ nói, hãy tiếp tục những gì đang làm. Ông ấy biết rằng bàn thắng gỡ hòa đang ở phía trước. Kinh nghiệm trận mạc dày dạn giúp ông có thể biết được những lúc mà United chơi không tốt, nhưng vẫn có thể giành chiến thắng.

Thời điểm đáng sợ nhất sẽ là lúc mà chúng tôi vừa chơi không tốt và vừa để thua. Tôi phải giữ im lặng hết mức có thể trong những buổi họp đó. Nếu tôi mở miệng sai thời điểm và làm huấn luyện viên trưởng tức giận thì tôi sẽ gặp rắc rối lớn. Trả lời ngược lại sẽ rất đáng sợ. Một việc làm ngu xuẩn. Sau lúc đó thì mọi thứ đi vào quên lãng, và sau mỗi lần nổi giận, huấn luyện viên trưởng sẽ không nói về chuyện đó vào ngày hôm sau, như thể nó chưa từng xảy ra. Chắc hẳn ông ấy quá bận để nghĩ tới việc làm thế nào để giành chiến thắng ở trận đấu tiếp theo.

Không có một cơn thịnh nộ nào ngày hôm nay. Sau cuộc họp đội, những nhân viên của đội bóng bắt đầu làm việc. Huấn luyện viên thể lực đưa cho chúng tôi đồ ăn, gel và đồ uống. Chúng tôi ăn những thanh kẹo bổ sung thể lực Coco Pops và bánh Jaffa khi cảm thấy mệt mỏi. Tôi cần bổ sung đường. Mike Phelan và Rene Meulensteen, những huấn luyện viên của đội bóng, trao đổi với từng cầu thủ trong đội. Họ sẽ nói cho chúng tôi những điều mà họ thấy ở trên sân và về việc Liverpool đang triển khai như thế nào. Mick ngồi xuống cạnh tôi. Anh ấy nghĩ tôi có thể khiến hàng phòng ngự của đối phương khổ sở hơn.

“Đừng chỉ đứng đằng sau đám hậu vệ”, anh ấy nói. “Hãy cố gắng thu hút sự chú ý của Skrtel và Agger để tạo khoảng trống cho các tiền vệ của chúng ta.”

Tôi gật đầu.

Tôi uống từng ngụm nước tăng lực, ăn bánh Jaffa và nghĩ tới việc ghi bàn. Ghi bàn và giành chiến thắng.

*

* *

Tôi ghi bàn; hiệp hai, phút thứ 46.

Một cú vô-lê đẹp mắt vượt qua Reina.

Vài phút sau đó, tôi lại ghi bàn.

Hiếm có cảm giác nào tuyệt vời hơn việc ghi bàn vào lưới Liverpool.

Chúng tôi giành chiến thắng, 2-1.

Suarez và các đồng đội của anh ta có được 1 bàn, nhưng thế là không đủ để ngăn cản chúng tôi ăn mừng trong phòng làm việc sau trận đấu. Đã có một dãy thức ăn đang chờ chúng tôi, và đó là một dấu hiệu tốt. Khi United giành chiến thắng, mọi người tiến thẳng vào bàn ăn với đầy đủ những món như pizza, bánh cuộn kiểu Mexico hay khoai tây chiên. Mọi người đẩy nhau, cười nói vui vẻ. Phòng ăn trở nên ồn ào và tràn ngập cảm giác hân hoan.

Thế rồi Patrice bật chiếc iPod của mình lên - trông anh ấy tràn đầy năng lượng, như thể những gì liên quan tới cái bắt tay đầu trận đã đi vào quên lãng. Lần này là thứ nhạc Brazil dùng cho các bữa tiệc, với hơi hướng của điệu Samba. Cảm giác thật tuyệt vời mỗi khi chúng tôi giành chiến thắng.

Nếu chúng tôi thua, thì đó lại là một câu chuyện hoàn toàn khác. Sau một thất bại, như trận thua 6-1 trước City, chẳng một ai chạm vào đồ ăn cả. Có một không khí nặng nề bao trùm khắp căn phòng, như thể ở trong một nhà thờ vậy. Thất bại là cảm giác tồi tệ vô cùng.

Nếu chúng tôi biết bản thân chơi không đúng với thực lực và xứng đáng phải nhận một trận thua, thì đó là cảm giác trống rỗng. Tôi cảm thấy hối lỗi với bản thân, như kiểu đã làm cả đội đi xuống. Tôi cảm thấy hổ thẹn.

Kể cả khi tôi chơi tốt nhưng cả đội thua, thì nó cũng không phải là một sự khích lệ gì cả. Dù tôi có thể ghi tới 2 bàn trong một trận nhưng đội bóng lại để thua 3-2, tôi vẫn cảm thấy tồi tệ sau đó. Chẳng có hương vị ngọt ngào nào sau một màn trình diễn như thế. Cảm giác thật là buồn.

Nhưng điều đó không diễn ra ngày hôm nay. Hôm nay chúng tôi

giành trọn vẹn 3 điểm và tôi ghi được 2 bàn thắng. Quan trọng hơn, chúng tôi đánh bại Liverpool và vẫn góp mặt trong cuộc đua tới danh hiệu. Có một ai đó trêu đùa tôi về cơ hội mà tôi đã bỏ lỡ trong trận đấu. Scholesy vượt qua đối thủ một cách khéo léo, và trả bóng ngược lại cho tôi để tôi có thể hoàn tất cú hat-trick của mình. Nhưng thay vì thế, tôi lại sút bóng ra ngoài.

Tôi giả vờ là tôi cố tình.

“Tôi chỉ đang cố gắng chuyền 1-2 với cái cột dọc thôi mà, nhưng không may bóng lại không tới đích”, tôi đáp.

Tôi cảm thấy thật tốt. Tôi tập trung vào món khoai tây chiên, nghe những điệu nhạc Samba của Patrice trên hệ thống âm thanh chung. Tôi nghĩ về cách mà City sẽ đối đầu với Villa vào ngày mai. Tôi nghĩ về trận đấu tiếp theo của chúng tôi với Norwich, và sau đó là với Spurs.

Và rồi tôi nghĩ về việc ghi thêm thật nhiều bàn và thắng thêm thật nhiều trận đấu.

Chương 22
Những hiệu số

Nói về những thăng trầm.

Mùa giải 2011-12, tôi có trận đấu thứ 500 trong sự nghiệp, đồng thời tôi cũng lập đủ các kỷ lục và đạt được những thành tựu cá nhân khác. Như vào ngày 10 tháng 9 năm 2011, khi tôi ghi 3 bàn trong chiến thắng 5-0 trước Bolton và trở thành một trong bốn cầu thủ duy nhất trong lịch sử của Premier League lập được hat-trick trong hai trận đấu liên tiếp (nó đến sau 3 bàn trong chiến thắng hủy diệt 8-2 trước Arsenal). Hay ngày 18 tháng 10 năm 2011, khi tôi ghi 2 bàn trước Otelul Galati tại vòng bảng Champions League, thành tích này giúp tôi vượt qua Scholesy để trở thành cầu thủ người Anh ghi nhiều bàn thắng nhất trong lịch sử Champions League.

Tôi thậm chí còn có mùa giải thành công nhất về số thẻ vàng phải nhận. Tôi chỉ phải nhận một thẻ vàng duy nhất trong cả mùa giải vì đã rất nỗ lực để không phải lĩnh những thẻ phạt ngớ ngẩn mà bản thân thường nhận mỗi năm. Tôi giữ im lặng khi trọng tài đưa ra những quyết định bất lợi cho chúng tôi. Tôi không phản ứng với các cầu thủ đối phương khi họ cố tình chọc tức.

Tôi có thể cảm thấy tính khí của mình đang thay đổi. Một số người cho rằng đó là nhờ sự cố tại West Ham hoặc mùa giải 2010-11 tồi tệ của tôi, nhưng sự thực có lẽ là do tuổi tác của tôi. Tôi đã trưởng thành hơn rất nhiều trong thời gian gần đây và khi đứng tuổi, tôi cũng trở nên bình tĩnh hơn. Mọi người quên rằng tôi đã ở trong hào quang khi mới 16 tuổi. Hồi đó, những cảm xúc của tôi đều bộc phát ra ngoài, giống như bất cứ ai ở tuổi mới lớn vậy. Thậm chí là 4 hay 5 năm về trước, khi tôi còn ở tuổi đôi mươi, sự hăng hái và nóng nảy có lẽ bắt nguồn từ việc non nớt. Ở trên sân, tôi rất liều lĩnh, bằng mọi giá tôi phải tắc bóng, phải chuyền chính xác, vì tôi

đã rất hiếu thắng. Nếu có ai đó khiêu khích thứ gì với tôi hay đồng đội của tôi trong những giây phút nóng bỏng của trận đấu, bằng cách này hay cách khác, tôi thường có những phản ứng tiêu cực. Tôi đã lời qua tiếng lại hoặc nhanh chóng tắc bóng. Tôi giống như một quả pháo hoa đang đợi phát nổ.

Tôi cho rằng ở tuổi đó, dễ bị kích động là chuyện bình thường. Con người khi ấy có rất nhiều năng lượng, đôi khi là thừa thãi. Cộng thêm vào đó là sự non nớt và nó sẽ trở thành một hỗn hợp vô cùng nguy hiểm. Tôi hiểu vì bản thân đã trải qua giai đoạn ấy. Tôi nghĩ rằng, giai đoạn đó hiện đã qua và kết thúc đối với tôi.

À, thực ra là sắp qua và sắp kết thúc. Sự thật là, tôi biết bản thân vẫn còn những lúc dễ bị tổn thương khi bị máu dồn lên não. Chiếc thẻ đỏ của tôi vào tháng 10 năm 2011, khi Anh gặp Montenegro ở vòng loại Euro là một điển hình. Trong trận đấu đó, tâm trí tôi bị lấn át. Tôi đã nổi khùng với cầu thủ đội bạn bằng chiếc giày của mình sau khi để mất quyền kiểm soát bóng và đã bị truất quyền thi đấu. Nó đồng nghĩa với việc tôi phải bỏ lỡ hai trận đấu đầu tiên của vòng chung kết tại Ba Lan và Ukraine.

Cho nên, vẫn còn một vài thứ cần cải thiện.

Điều quan trọng nhất là khi kìm nén được cảm xúc, trận đấu của tôi mới thật sự hữu ích. Tôi không còn đuổi theo bóng ở khắp sân, thay vào đó, tôi dành năng lượng của mình cho phần sân của đối phương. Tôi tập trung hơn vào những gì có thể làm ở trong và xung quanh vòng cấm; tôi trở nên ích kỷ hơn, đặc biệt khi những cơ hội trước khung thành đến với tôi. Đừng hiểu lầm, nếu có ai đó ở một vị trí thuận lợi hơn, tôi sẽ chuyền cho họ. Nhưng nếu thủ môn đã bị đánh bại và bóng đang văng ngược trở ra từ khung thành, thì tôi sẽ luôn cố gắng để là người đầu tiên - trước Berba, Hernandez, hay Danny Welbeck - có thể đón được bóng. Đó là tư duy của một tiền đạo. Tôi yêu việc làm bàn.

Tôi ghi được rất nhiều bàn thắng ở nửa sau của mùa giải 2011-12 và mỗi bàn trong số đó đều là tâm điểm của sự chú ý lúc bấy giờ, nhưng tới khi mùa giải kết thúc, chúng đều không có ý nghĩa gì. Những thành tích cá nhân không nghĩa lý gì. Sự cải thiện về tính khí không nghĩa lý gì. Và bạn biết tại sao không?

Vì chúng tôi đã bị loại ở tứ kết Carling Cup bởi Crystal Palace.

Chúng tôi bị loại ở vòng 4 FA Cup bởi Liverpool.

Chúng tôi thậm chí còn không qua nổi vòng bảng của Champions

League.

Và rồi còn bị loại khỏi Europa League bởi Atletico Bilbao.

Ai quan tâm tới số danh hiệu cá nhân mà một cầu thủ giành được trong một mùa giải, nếu họ không có nổi một chiếc cúp để chứng minh cho điều đó sau tất cả?

Tôi không.

*

* *

Vẫn còn đó Premier League.

Vào tháng 4, chúng tôi tạo được khoảng cách 8 điểm với City khi mùa giải chỉ còn 6 trận là hạ màn. Chúng tôi đang nắm thế chủ động và mọi người đều có chung một suy nghĩ, bao gồm cả tôi.

Đây là United, chúng tôi biết mình đang làm gì. Chúng tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng không!

Chúng tôi làm khách trước Wigan. Họ chơi một thứ bóng đá khá đẹp dù đã nằm trong nhóm cầm đèn đỏ trong phần lớn thời gian của mùa giải. Từ lúc giao bóng, sự chủ động dường như thuộc về họ và mọi thứ đang chống lại chúng tôi. Họ ghi bàn từ một quả phạt góc, nhưng đáng lẽ ra đó phải là một quả phát bóng lên; trọng tài từ chối cho chúng tôi hưởng một quả phạt đền. Chúng tôi dường như không thể luồn ra phía sau hàng phòng ngự của họ và tạo ra các cơ hội.

Những trận cầu như vậy khiến tôi cảm thấy rất rối trí, những trận mà tôi không thể hiểu mình đã làm gì sai, tại sao chúng tôi lại không ăn khớp.

Chúng tôi có thể thi đấu năm giờ đồng hồ liền tại đây và vẫn không cách nào ghi bàn. Trong lúc trận đấu đang diễn ra, tôi có thể thấy toàn đội đang cùng bị mắc kẹt với suy nghĩ điên rồ, nhưng chúng tôi không thể làm gì để thoát khỏi nó.

Các cổ động viên cũng có thể cảm nhận điều đó trong những trận đấu này. Họ biết rằng chúng tôi sẽ không ghi được bàn thắng. Trận đấu càng trôi đi thì sự tuyệt vọng càng len lỏi vào, và các cầu

thủ cũng nỗ lực nhiều hơn. Chính sự gia tăng áp lực đó đã dẫn tới nhiều sai lầm hơn và Wigan đã kiểm soát được thế trận. Câu trả lời duy nhất của chúng tôi là tiếp tục cố gắng, dồn ép ngược lại đối thủ.

Có thể một quả phạt đền may mắn hoặc một cú sút đổi hướng đi vào khung thành sẽ thay đổi không khí.

Nó đã không diễn ra với chúng tôi. Wigan thắng 1-0. Chúng tôi xứng đáng thua trận. Họ đã chơi tốt, chúng tôi đã chơi tệ. Lợi thế 8 điểm của chúng tôi giờ chỉ còn 5.

Chúng tôi tiếp Everton trên sân nhà và vươn lên dẫn trước 4-2; tôi lập một cú đúp – những pha lập công đó giúp tôi vượt qua George Best và Dennis Viollet trong danh sách những cầu thủ ghi bàn nhiều nhất trong lịch sử của United (tôi vươn lên vị trí thứ tư). Nani và Danny Welbeck cũng ghi bàn và tôi có thể cảm nhận được mình đã tìm ra sợi dây liên lạc với Danny. Cậu ấy có tốc độ, cậu ấy làm rất tốt việc khai thác khoảng trống phía sau hàng hậu vệ đối phương và cậu ấy có thể xử lý tốt bằng chân. Tôi rất thích mỗi khi cậu ấy chơi lùi sâu, hút theo những hậu vệ, vì cậu ấy có thể phối hợp với tôi và các tiền vệ. Điều này cho phép tôi luồn ra phía sau hàng tứ vệ.

Nhưng mọi thứ đang diễn ra suôn sẻ trước Everton, một điều không ai đoán trước được. Chúng tôi đã thả lỏng. Chúng tôi hành động như thể đã thắng trận. Chúng tôi để cho các cầu thủ chạy cánh của họ, như Steven Pienaar, có quá nhiều thời gian với bóng và họ đã trừng phạt chúng tôi. Họ liên tục tạt bóng vào vòng cấm cho hai tiền đạo mục tiêu, Marouane Fellaini và Nikica Jelavic. Everton có được 2 bàn thắng muộn từ Jelavic và Pienaar, đồng thời giành lấy một trận hòa 4-4.

Thảm họa. 5 điểm trở thành 3.

Rồi đến giai đoạn nước rút: làm khách trên sân City và những xúc cảm như thể đó là một trận chung kết. Mọi thứ dường như phụ thuộc vào kết quả của cuộc thư hùng này. Tôi biết nếu đánh bại họ, chúng tôi sẽ bước vào hai trận đấu cuối với lợi thế 6 điểm, khoảng cách mà chúng tôi nên giành danh hiệu, ít nhất là trong tư tưởng. Họ biết rằng nếu đánh bại chúng tôi, họ sẽ bằng điểm với chúng tôi nhưng hơn về hiệu số.

Chiến thắng trong trận đấu này là một câu hỏi lớn. City là một tập thể mạnh, vững chãi, đặc biệt là trên sân nhà, và vào phút thứ 45,

đội trưởng của họ, Vincent Kompany có bàn thắng bằng đầu từ một quả phạt góc. Sau đó, chúng tôi không thể xuyên phá hàng thủ của họ. Họ giữ bóng cách xa chúng tôi và áp đảo về thời lượng kiểm soát bóng. Chúng tôi thậm chí còn không thể tung ra nổi một cú sút trúng đích. Tôi không nghĩ Joe Hart phải cứu thua lần nào trong phần còn lại của trận đấu.

Chúng tôi đã thua, 1-0.

BẢNG XẾP HẠNG PREMIER LEAGUE,

NGÀY 30 THÁNG 4 NĂM 2012

	SỐ TRẬN	HIỆU SỐ	ĐIỂM
1. CITY	36	61	83
2. UNITED	36	53	83
3. ARSENAL	36	24	66

8 điểm đã biến mất chỉ trong chớp mắt.

*

* *

Tôi liên tục hỏi đi hỏi lại bản thân một câu hỏi. Xếp thứ 2 do hiệu số bàn thắng? Sao lại có thể xảy ra chuyện đó?

Các chuyên gia bắt đầu công kích chúng tôi. Họ nói rằng chúng tôi đã đánh rơi chức vô địch. Mọi người không ngừng bàn tán về việc City đang chơi tốt như thế nào, lối chơi của họ tuyệt ra làm sao, họ có đang là đội bóng mạnh nhất tại giải đấu hay không. Đồng thời, họ còn nói rằng chúng tôi là một tập thể United dưới mức trung bình và đội hình chúng tôi đang có không tốt bằng những đội hình mà huấn luyện viên trưởng từng dẫn dắt. *Vậy, nếu đó là sự thật, thì tại sao chúng tôi chỉ đứng sau City vì hiệu số?*

Nó không thể nào sát sao hơn.

Tất cả mọi người đều rất căng thẳng.

Nếu có một người hiểu được cảm giác của chúng tôi, thì đó là Gary Nev. Anh ấy xuất hiện trên ti vi khá thường xuyên và luôn lặp đi lặp lại một điều: "Nếu United để mất danh hiệu chỉ vì hiệu số bàn

thắng, huấn luyện viên trưởng sẽ ghét điều này hơn bất cứ thứ gì, bởi đó là một ác mộng khi có cùng số điểm với nhà vô địch nhưng bạn không thể chạm tay vào chiếc cúp. Chẳng có điều gì tồi tệ hơn trong cuộc chơi này."

Anh ấy hoàn toàn đúng trong trường hợp này.

Tôi cố gắng để nghĩ về lý do chúng tôi mắc sai lầm, bằng cách nào mà chúng tôi lại phải nhận nhiều bàn thua ngớ ngẩn đến vậy trong những trận mà chúng tôi thường giành chiến thắng. Tôi nghĩ đôi khi chúng tôi đã quá hời hợt. Thường thì chúng tôi sẽ biết cách để kết liễu trận đấu. Lần chia điểm trước, Everton là một đối thủ mà trước đó chúng tôi sẽ không bao giờ đánh rơi chiến thắng, nhưng thay vì giảm nhịp độ trận đấu, chúng tôi lại dâng lên và tiếp tục tấn công; chúng tôi đã để lộ ra các điểm yếu. Chúng tôi đã quên mất tầm quan trọng của việc giành những chiến thắng với cách biệt tối thiểu, và khi chúng tôi vượt lên dẫn trước với tỷ số 2-1, rồi 3-1, 4-2 (họ là đội mở tỷ số), chúng tôi đã cố kiếm thêm những bàn thắng thay vì bảo toàn tỷ số như cách mà huấn luyện viên trưởng muốn.

Nó giống hệt như những gì đã xảy ra ở Champions League. Chúng tôi để mất điểm trong những trận đấu mà đáng lẽ ra phải thắng. Chúng tôi thể hiện sự thiếu kinh nghiệm trước Basel và Benfica trên sân nhà ngay ở vòng bảng - đó là các trận đấu khó khăn nhưng cũng là những lần mà chúng tôi nên giành trọn 3 điểm. Vào những đêm đó, chúng tôi quên mất việc phải phòng ngự ở mọi vị trí trên sân. Chúng tôi chỉ muốn tiếp tục tấn công.

Tôi biết mình đã từng phạm sai lầm như vậy trong quá khứ, cho nên tôi có thể thấy được điều đó khi các cầu thủ khác bỏ quên nhiệm vụ phòng ngự. Hồi còn là thiếu niên và tuổi đôi mươi, tất cả những gì tôi có thể nghĩ tới là ghi bàn. Lúc nào tôi cũng muốn ghi bàn. Tôi muốn tiến lên và tấn công bất cứ khi nào có cơ hội. Giờ thì tôi đã nhận ra mình không thể làm như vậy tại Champions League hay Premier League. Một đội bóng tốt sẽ luôn biết cách trừng phạt chúng tôi nếu chúng tôi sa đà. Và ở mùa giải này thì chúng tôi đã có quá nhiều lần bị như vậy, ở cả giải quốc nội lẫn châu Âu.

Giờ thì chúng tôi phải trả giá, rất đắt.

*

**

Huấn luyện viên trưởng cũng có thể nhận ra điều đó. Sau trận thua trước Wigan, chúng tôi đánh bại Villa 4-0. Tôi đã ghi 2 bàn, một đến từ phạt đền, nhưng thêm một lần nữa đội bóng đã chơi không tốt, cho dù tỷ số chung cuộc có thể không nói lên điều này. Huấn luyện viên trưởng đã chỉ trích tôi sau trận đấu. Ông ấy nói với giới truyền thông rằng: "Wayne phải được đặt vào những tình huống then chốt của trận đấu, khi sự chênh lệch là thấp và tính cạnh tranh là cao. Khi trận đấu bước vào giai đoạn dễ thở, cậu ấy tệ hơn phần còn lại. Cậu ấy trở nên hời hợt ở thời điểm đó. Sẽ tốt hơn khi cậu ấy gặp áp lực. Khi đó cậu ấy là một cầu thủ tuyệt vời."

Tôi không hề phàn nàn. Tôi nghĩ ông ấy chỉ đang cố giữ cho chúng tôi tập trung và sẵn sàng khi mùa giải đang đi tới hồi kết. Ông ấy phải làm như vậy. Ở đây không có chỗ cho sai lầm.

*

* *

Sau trận thua trên sân Etihad, chúng tôi đánh bại Swansea 2-0 trên sân nhà; City thắng trước Newcastle cũng với tỷ số 2-0 tại St James' Park. Mọi thứ sẽ được định đoạt ở trận đấu hạ màn mùa giải.

BẢNG XẾP HẠNG PREMIER LEAGUE,

NGÀY 6 THÁNG 5 NĂM 2012

	SỐ TRẬN	HIỆU SỐ	ĐIỂM
1. CITY	37	63	86
2. UNITED	37	55	86
3. ARSENAL	37	24	67

Chúng tôi đã tập luyện cả tuần. Huấn luyện viên trưởng giúp chúng tôi tập trung cho trận đấu phía trước. Ông ấy nói với chúng tôi rằng chức vô địch Premier League đang đợi City đánh rơi hơn là đợi chúng tôi giành lấy nó; họ tiếp đón QPR trên sân nhà, chúng tôi làm khách trước Sunderland. Tất cả mọi người đều kỳ vọng City có được 3 điểm dễ dàng. Ông ấy nói rằng tất cả những gì chúng tôi có thể làm là giành chiến thắng trong trận đấu của mình và cầu nguyện QPR có thể tạo ra một cơn địa chấn.

Tin tốt là Rangers sẽ xung trận với quyết tâm. Họ hơn Bolton 2

điểm trong cuộc đua trụ hạng và cần một kết quả tốt để đảm bảo 100% sự an toàn của mình. *Đây là hồi kết sít sao nhất cho một mùa giải mà tôi từng biết.*

Rồi huấn luyện viên trưởng bảo chúng tôi hãy chờ đợi một điều bất ngờ. "Nếu nó xảy ra, nếu City sảy chân, đây sẽ không phải lần đầu mọi thứ không diễn ra theo cách mà chúng ta nghĩ, các chàng trai", ông ấy nói trong một bữa trưa khi tất cả đang dùng bữa tại căng tin của câu lạc bộ. "Vào năm 1995, chúng ta gặp West Ham trên sân khách và Blackburn phải đối đầu với Liverpool. Blackburn buộc phải giành chiến thắng để đảm bảo danh hiệu sẽ thuộc về họ; nếu họ hòa và chúng ta thắng, chúng ta sẽ vô địch. Không một ai kỳ vọng Liverpool sẽ giúp United vô địch bằng việc đánh bại Blackburn, nhưng họ đã làm như vậy. Vấn đề duy nhất là, sau tất cả, chúng ta đã hòa trước West Ham, vì vậy Blackburn đã kết thúc mùa giải ở trên đỉnh của giải Premier League."

"Tôi không muốn điều đó lặp lại thêm một lần nữa. Nên hãy làm việc của các cậu và đánh bại Sunderland. Hãy để mọi thứ còn lại diễn ra tự nhiên."

Tôi cố không để bản thân bị phân tâm. Tôi tự nhủ rằng đây chỉ là một tuần bình thường vì tôi biết việc suy nghĩ quá nhiều, tập trung vào những điều tồi tệ có thể xảy ra là điểm chẳng lành cho một vận động viên. Như nếu một tay gôn đứng ở vị trí đánh bóng và hình dung ra một hố cát to đùng ngay giữa sân đấu thay vì một thảm cỏ xanh, khả năng lớn là anh ta sẽ đánh bóng trúng vào hố cát. Tôi biết rằng, nếu tôi bước vào trận gặp Sunderland và lo nghĩ về kết quả chung cuộc, hoặc nghĩ về việc thi đấu không tốt, thì nó sẽ khiến cho đầu óc tôi bị rối loạn.

Hãy giữ sự lạc quan. Nghĩ về việc ghi bàn, chơi tốt.

Hãy làm công việc của mình.

*

* *

Xét về trận đấu, chúng tôi đã khởi đầu tốt. Chúng tôi đã làm việc của mình.

Tôi ghi bàn mở tỷ số để đưa chúng tôi lên dẫn đầu. Sau đó, City vươn lên dẫn trước tại Etihad - hậu vệ của họ, Pablo Zabaleta có được bàn thắng ngay trước giờ nghỉ. Thật điên rồ, khi tin về bàn thắng của City được lan truyền khắp sân đấu, các cổ động viên của

chúng tôi như chết lặng, cứ như thể chúng tôi vừa nhận một bàn thua vậy.

Trong phút chốc, chúng tôi đã ở trên đỉnh bảng xếp hạng.

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc. Sau 47 phút, QPR đã làm được điều không tưởng và gỡ hòa. Khán đài nơi các cổ động viên của United đang ngồi trên sân vận động Ánh sáng như vỡ òa. 20 phút sau, Rangers có lần thứ hai làm được điều không tưởng và vươn lên dẫn 2-1. Các cổ động viên của chúng tôi đang sướng đến phát điên, các cầu thủ có thể cảm nhận chức vô địch đang quay trở lại Old Trafford. Tôi không thể hiểu chuyện gì đang diễn ra, không ai có thể hiểu được.

Liệu nó đã chấm dứt? Có phải City đã thực sự đánh mất cơ hội của họ?

Khi tiếng còi mãn cuộc vang lên, mọi thứ hoàn toàn hỗn loạn. Tôi nhìn về băng ghế dự bị, cố lần ra xem liệu chúng tôi có phải là nhà vô địch hay không. Mọi người ai cũng nhìn nhau và nhún vai. Phil Jones trông vô cùng bàng hoàng, thất thần. Và rồi, các cổ động viên Sunderland bắt đầu hò reo. Họ đang quay lưng lại phía sân bóng và nhún nhảy.

Đó là kiểu ăn mừng Poznań - cách ăn mừng mà các cổ động viên City thường làm mỗi khi họ ghi bàn; kiểu ăn mừng đó được họ bắt chước theo một đội bóng của Ba Lan, Lech Poznań. Ôi Chúa ơi, City là nhà đương kim vô địch…

Huấn luyện viên trưởng đang tiến về phía chúng tôi. Ông ấy bảo chúng tôi hãy cảm ơn các cổ động viên. Con tim tôi như chết lặng. Tôi có thể thấy nó đã xong, kết thúc rồi. Ai đó đã hét lên, "City ghi 2 bàn trong những phút bù giờ" và tôi cảm thấy chán nản. Tôi chạy về khán đài có cổ động viên của chúng tôi, những tràng pháo tay được vang lên khi chúng tôi tiến về phía họ. Trông họ thật đau khổ. Chúng tôi hiểu cảm xúc của họ lúc này. Rồi tôi nhìn về phía các cổ động viên của Sunderland và họ thì rất hạnh phúc, tươi cười. Gì cơ, chỉ vì chúng tôi đánh mất chức vô địch vào phút cuối ư? Tại sao họ lại bận tâm đến chúng tôi đến vậy?

Tôi nghĩ về việc gặp lại Sunderland ở mùa giải tới, về việc đánh bại họ, vì để tâm vào bất cứ điều gì khác ngoài City, cho dù có nhỏ đến mấy, cũng giúp tôi cảm thấy dễ chịu hơn. Nhưng chỉ trong giây lát.

*

* *

Tối hôm đó, tôi gặm nhấm khoảnh khắc đau đớn ấy một lần nữa.

Chương trình *Match of the Day* đang phát trên ti vi.

Một số cầu thủ không thể xem lại bản thân thi đấu trên truyền hình khi họ gặp thất bại nhưng tôi thì có. Tôi phải xem. Tôi phải nhìn thấy mình đã làm gì sai. Tối nay thì lại thật kỳ quặc vì chúng tôi đã thắng, tôi đã ghi bàn nhưng tôi vẫn là một kẻ thua cuộc. Tôi đã về nhì.

Tôi ngồi im trước màn hình vô tuyến và bắt đầu tiếp nhận sự điên rồ. Coleen đã để tôi yên. Cô ấy biết tôi sẽ còn gắt gỏng trong một khoảng thời gian nữa, và khi tôi nhìn chằm chằm vào màn hình, khi camera chuyển cảnh từ Etihad tới sân vận động Ánh sáng, tôi không thể tin nổi cái cách mà ngày hôm đó đã diễn ra.

Ở City, đội trưởng Joey Barton của QPR bị truất quyền thi đấu.

Tuyệt. Như vậy là họ đã có lợi thế.

Tôi xem và rồi QPR vươn lên dẫn 2-1.

Sao họ có thể làm được điều đó?

Rồi tôi thấy chúng tôi giành chiến thắng tại Sunderland.

Ừ thì, chúng tôi đã hoàn thành công việc của mình.

Ở thời điểm đó, chúng tôi là nhà vô địch, nhưng chỉ ở trên ti vi và điều đó chả ý nghĩa gì vì làm gì có nút tạm dừng cho mùa giải Premier League này. Tôi không thể đóng băng bảng xếp hạng khi chúng tôi vẫn còn giữ vị trí số một.

Những chiếc máy quay bắt đầu phát cảnh tượng hỗn loạn tại Sunderland, huấn luyện viên trưởng đang nhìn xung quanh, và rồi mọi thứ chuẩn bị xấu đi vì City có 5 phút bù giờ để níu kéo. 5 phút đó sẽ thay đổi hoàn toàn cục diện của giải đấu, và kể cả khi tôi biết trước chuyện gì sẽ xảy ra, tôi không thể rời mắt đi chỗ khác. Tôi giống như một tài xế đang nhìn chằm chằm vào một vụ va chạm trên đường cao tốc.

Tôi có thể nhìn thấy các cổ động viên của City. Rất nhiều người trong số họ đã bật khóc khi thời gian của trận đấu tiếp tục trôi qua. Họ nghĩ đội bóng của mình đang quẳng chức vô địch đi, và

mọi thứ chuẩn bị chấm hết với họ. Đồng hồ hiện phút 91, và đó là lúc City ghi bàn; Edin Dzeko, 2-2.

Và nó đến rồi, đòn chí mạng…

Phút 93, Aguero ghi bàn nữa, City có được bàn quyết định. Chúng tôi thất bại; City có được danh hiệu của họ.

Tôi tắt ti vi.

Im lặng.

Gary Neville đã đúng. Không có gì tệ hơn việc bằng điểm với những nhà vô địch nhưng lại là đội bóng xuất sắc nhì.

Coleen đã lên giường. Trong nhà không có bất cứ một âm thanh gì. Tôi cũng muốn lên tầng, để ngủ, để gạt đi tất cả mọi thứ. Nhưng tôi biết đó là điều tệ nhất lúc này vì đầu óc tôi đang suy nghĩ luẩn quẩn. Xoay vòng, lặp đi lặp lại; các pha bóng đang được phát lại, các trận đấu của Manchester United được quay chậm. Tôi đang sống lại những khoảnh khắc bỏ lỡ cơ hội, những quả penalty bị từ chối, những pha bóng rơi vào thế việt vị.

Làm sao tôi có thể ngủ khi tất cả những gì tôi có thể nghĩ tới là những bàn thắng mà chúng tôi đã có thể ghi nhưng không?

*

**

Khi cuộc chơi đã tàn, đó là cùng một câu chuyện cũ. Nó được nhắc tới hằng năm.

Đó là dấu chấm hết cho United. Họ sẽ không thể vô địch giải đấu trong quãng thời gian tới.

Theo một số cổ động viên, chúng tôi không thể kỳ vọng vào việc giành chức vô địch trong một hoặc hai mùa giải tới. Nó là điều không thể vì dường như City đang là đội bóng hay nhất tại giải đấu. Cả Chelsea nữa. Họ giành chức vô địch Champions League trên chấm phạt đền trước Bayern Munich. Xét theo mọi khía cạnh, giờ họ cũng xếp trên chúng tôi.

Được rồi, cứ cho là vậy, nhưng mọi người dường như có một trí nhớ ngắn hạn. Họ cũng đã từng đánh giá thấp chúng tôi trước mùa giải đầu tiên của tôi tại câu lạc bộ vào năm 2004, và kể từ đó

đến nay, mùa giải nào họ cũng nói như vậy. Trong quãng thời gian đó, tôi đã giành 4 chức vô địch. Không tệ với một đội bóng không hy vọng lẫn cơ hội.

Có lẽ đó là mơ tưởng của những người khác. Có lẽ cổ động viên của các đội bóng khác rất thích việc dìm chúng tôi vì họ đã phát ốm với việc United lúc nào cũng vô địch. Tôi không biết nữa. Tôi cũng chẳng quan tâm. Tôi học được một điều ngay từ lần đầu tiên tôi có mặt ở đây:

Đừng bao giờ bỏ qua chúng tôi!

Phần kết
90 phút (cộng fergie time)

Buổi tập, Carrington, như bao ngày khác; một thói quen thường ngày. Chiếc xe Audi của huấn luyện viên trưởng ở trong bãi đỗ xe; những bước chân dạo qua khu lễ tân của câu lạc bộ với cái mô hình xịn sò của sân Old Trafford ở tiền sảnh. Dọc một hành lang sáng trưng đèn, qua những bức ảnh treo tường nổi tiếng của Busby, Giggsy và Ronaldo; huấn luyện viên trưởng nhìn thật đáng sợ trong một bộ âu phục bảnh bao. Qua vài cánh cửa nữa là bước vào mớ hỗn độn và những lời nói đùa nơi phòng thay đồ.

Mọi ngày, khi bước vào, tôi đều nhìn cùng một thứ: bức ảnh khổng lồ được đóng khung của đội hình đã giành chức vô địch Champions League vào năm 2008. Nó được treo trên bức tường đối diện với bàn điều trị và là một lời nhắc về những khoảnh khắc vinh quang trong cuộc đời tôi. Tất cả đang ở trên sân đấu tại Moscow, bật những chai sâm panh, có những tiếng cười phá, nở những nụ cười mỉm và đang sống trong cảm xúc hân hoan. Carlos Tevez đang toe toét y như một chú mèo Cheshire. Mái tóc của Ronaldo thì vẫn đẹp không tì vết, dù nó có đang rủ xuống do nước mưa, và thêm vào đó là pháo giấy ở khắp nơi.

Tôi yêu tấm ảnh đó. Mỗi khi tôi nhìn thấy nó, thường là lúc tôi đang chuẩn bị khởi động, chạy bộ, tập luyện, tôi luôn nghĩ rằng: *Đó đích thị là sự phấn khích mà bóng đá có thể tạo ra*. Tôi nghĩ bản thân rất yêu thích nó vì tôi hiểu đó là một trải nghiệm mà đa số các cầu thủ bóng đá ở tầm cao nhất cũng không thể có được. Nó khiến tôi cảm thấy thật may mắn. Thiêng liêng.

Nhưng tôi còn được tận hưởng bao nhiêu khoảnh khắc như vậy nữa?

Với đa số, một thập kỷ là quãng thời gian dài, nhưng trong bóng đá, cảm giác chỉ như một nhịp tim vì mọi thứ trôi qua quá nhanh -

mỗi trận đấu, mỗi bàn thắng, mỗi pha tắc bóng. Không hề có nút tua lại hay nút tạm dừng cho một cầu thủ bóng đá khi mọi sự tập trung đều được dành cho trận đấu tiếp theo, 3 điểm tiếp theo, cho *tương lai.*Chính vì vậy, tôi đã luôn nhìn về phía trước, tôi chưa bao giờ sống trong khoảnh khắc của hiện tại, mọi thứ đều vút qua. Trong chớp mắt, tôi đã cận kề tuổi 30; tôi được nhắc đến với tư cách là một cầu thủ lớn tuổi tại United. Tôi đã học được những bài học khó. Tôi đã có kinh nghiệm.

Điều đó thật điên rồ. Bên trong, tôi vẫn là cậu nhóc có kiểu đầu cắt mái với đôi chân vòng kiềng, một cậu nhóc vẫn đang ra sân cho đội bóng của trường ở tuổi 14, tràn đầy năng lượng và nhiệt huyết. Sự phấn khích và cả kích thích mà tôi cảm nhận được mỗi khi đặt chân lên thảm cỏ tại Old Trafford vẫn y hệt như hồi tôi còn là một đứa trẻ chơi cho đội bóng của trường. Niềm hân hoan vẫn còn đó, chỉ có tầm cỡ của các trận đấu là khác trước. Thay vì ra sân trong đội hình các cậu bé của Copplehouse, tôi đang thi đấu cho đội bóng mạnh nhất thế giới và không có thứ gì tuyệt vời hơn. Được chơi bóng tại Premier League, ghi những bàn thắng và giành những danh hiệu cho các cổ động viên? Đó chính là những thứ thôi thúc tôi mỗi ngày.

Tuy nhiên, có một điểm khác biệt. Hồi đó, lúc bắt đầu, tôi không thể tưởng tượng nổi việc không chơi bóng. Tôi không thể nhìn thấy điểm kết thúc. Tôi chưa bao giờ hình dung rằng sẽ có ngày tôi không chuẩn bị tinh thần trước một trận đấu, không tự khích lệ bản thân, không xỏ chân vào đôi giày đá bóng.

Giờ thì đã khác. Tôi sắp sửa bước vào giai đoạn đỉnh cao nhất trong sự nghiệp của mình và tôi cảm thấy mạnh mẽ. Tôi đang cải thiện và học hỏi từng ngày nhưng tôi biết mình đã cận kề sườn dốc bên kia của sự nghiệp hơn là điểm xuất phát. Đời cầu thủ là một quãng thời gian vô cùng ngắn, vậy nên ngay lúc này, tôi đang cố để tận hưởng từng đường chuyền, từng bàn thắng, từng pha tắc bóng, vì chúng sẽ không tồn tại mãi. *Từ giờ trở đi, tôi cần phải sống trong khoảnh khắc của hiện tại, chỉ một chút thôi.*

Huấn luyện viên trưởng chắc cũng có cảm nhận tương tự. Tôi tự hỏi liệu đó có phải lý do ông ấy gắn bó với câu lạc bộ lâu đến vậy - ông ấy đã ở đây 25 năm rồi! Nếu ông ấy có thể dẫn dắt United ở đẳng cấp cao nhất và giành chiến thắng, cảm nhận được sự hưng phấn ấy, thì tại sao ông ấy lại muốn về hưu cơ chứ? Có một cảm giác phấn khích mỗi khi chúng tôi cùng nhau giành các danh hiệu tại United; một liều thuốc kích thích đến điên dại và cần một quãng thời gian để mọi thứ lắng xuống. Tôi có thể cảm nhận mọi

lúc. Nhưng ngay khi cảm giác ấy bắt đầu tan biến - khoảng hai đến ba tuần sau đó - tôi cần phải có liều tiếp theo. Tôi muốn cạnh tranh cho những thành công, thêm nữa và nhiều lần nữa. Cơn thèm khát ấy là rất lớn vì chiến thắng là một cảm giác vô cùng tuyệt vời. Ông ấy chắc cũng có cơn khát như vậy.

Đã có vô vàn thăng trầm, vô số khoảnh khắc tuyệt vời trong một thập kỷ của tôi tại Premier League. Chức vô địch vào mùa giải 2006-07 sẽ luôn là danh hiệu tuyệt vời nhất vì đó là chức vô địch đầu tiên của tôi. Tôi phải công nhận một điều rằng, sau hai mùa giải vắng bóng danh hiệu vô địch tại United - và chứng kiến một Chelsea hùng mạnh đã chơi rất tốt ở giải quốc nội - tôi đã nghĩ rằng chúng tôi sẽ không thể vô địch nổi, ít nhất là trong quãng thời gian tới. Điều đó thật ngao ngán, đặc biệt khi đó là vào mùa giải mà tôi rời Everton. *Để trở thành một nhà vô địch.* Một khi đã giành được danh hiệu đầu tiên, tôi biết mình sẽ giành thêm nhiều danh hiệu nữa.

Chức vô địch Champions League cũng tuyệt vời không kém; trận đấu tại Moscow sẽ mãi là một phần trong tôi - loạt sút luân lưu, sự kịch tính, căng thẳng. Và rồi những bàn thắng qua các năm tháng - pha tung người móc bóng vào lưới City, bàn thắng của tôi cho Everton trước Arsenal, quả penalty trước Blackburn đã giúp United vô địch vào năm 2011. Những khoảnh khắc đó sẽ luôn ở trong tâm trí tôi.

Sẽ là dối trá nếu như tôi nói rằng không có những nốt trầm trong các quãng thăng đó. Thẻ đỏ và những chiếc thẻ phạt. Các chấn thương. Những thất bại tại chung kết Cúp FA, hai lần để thua trước Barça trong trận chung kết Champions League, thất bại trong cuộc đua vô địch với City do hiệu số bàn thắng vào năm 2012. Điều buồn cười là, tôi cũng trân trọng những khoảnh khắc đáng thất vọng ấy. Chúng thôi thúc tôi. Thật lòng mà nói, những thứ đó khiến những thành tựu thêm phần ngọt ngào hơn mỗi khi tôi đạt được.

Có một điều mà tôi đã nhận ra trong suốt một thập kỷ của mình tại Premier League. Tôi luôn khao khát thành công. Bàn thắng, danh hiệu, chức vô địch Champions League, chức vô địch Cúp các câu lạc bộ thế giới, Carling Cup, Cúp FA (sẽ thật tuyệt nếu tôi có một chiếc); bất cứ danh hiệu nào chúng tôi cạnh tranh, tôi đều muốn có vì giành được chúng, như danh hiệu Premier League đầu tiên của tôi vào năm 2007, chính là cảm giác tuyệt vời nhất; nhưng nếu bỏ lỡ chúng, như năm 2012, là cảm giác tồi tệ nhất. Tôi muốn đủ dũng cảm, đủ thật thà, đủ chăm chỉ để có thể tiếp

tục chiến thắng và không ngừng giành chiến thắng.

Khi tôi giải nghệ, tôi muốn được nghĩ tới như một người thắng cuộc.

Và tôi quyết tâm đạt được điều đó.

Trong một thập kỷ tới, tôi muốn các cổ động viên nghĩ về tôi như một cầu thủ đã cống hiến hết mình.

Tôi sẽ làm bất cứ điều gì để biến nó thành hiện thực.

Như tôi đã từng nói với vài anh bạn trước khi có màn ra mắt trong màu áo United tại Premier League:

Cứ đưa tôi quả bóng, tôi sẽ làm việc đó.

Tôi không cảm thấy bị đe dọa…

Tôi muốn nó.

Bìa sách

Trong 10 năm, với tôi nó là tất cả hoặc không có gì tại giải Premier League. Giải đấu hấp dẫn nhất trên thế giới.

Tôi đã giành 4 danh hiệu quốc nội, 1 chức vô địch Champions League, 2 Carling Cup và 1 Cúp các câu lạc bộ thế giới.

Nhưng cảm giác chỉ như mọi thứ vừa mới bắt đầu.

Tôi đã ghi hàng trăm bàn thắng trong quãng thời gian chơi cho United và Everton. Tôi đã ghi bàn quyết định tại Wembley và có cú đá xe đạp chổng ngược trong trận derby Manchester, khiến cho một nửa thành phố phát điên.

Và không có cảm xúc gì tuyệt hơn thế.

Những quãng thăng và những nốt trầm: đây là câu chuyện về 10 năm của tôi tại Premier League. *Quãng đời chơi bóng của tôi tại câu lạc bộ lớn nhất hành tinh.*